

Okul Sahnesinden Hayatın Sahnesine

**TIYATRO,
SİNEMA VE
TELEVİZYON
ÖZEL SAYISI**

OKUL GÜNLERİNDEN,
TIYATRO, SİNEMA
VE TELEVİZYON
DÜNYASINA UZANAN
MEZUNLAR

2015
MEZUNLARI
HOŞ GELDİNİZ!

DOSYA:
SAC 1
YAŞINDA

yaşam[®]
pınarım

Yaşamasını

bilenlere.

Pinar Yaşam Pınarım Sipariş Hattı

444 99 00

App Store'dan
İndirin

Google play
'DEN EDİNİN

0 piliç, bu piliç!

www.bupilic.com.tr

Okul sahnesinden hayat sahnesine

*Bir bahar günü
Üsküdar Amerikan'ın
kapısından girerseniz,
hafif bir çiçek kokusu
duyarsınız.*

Kentin keşmekeşinden kurtulur, başka bir dünyaya adım atmış olursunuz. Soldaki küçük binaya dikkat edin! Önünden geçerken, içeriden gelen müziğe kulak kabartın. Key-sudar Hanım öğrencileriyle prova yapıyor. Bu küçük binadan, Berklee mezunları çıktığını, nice virtüözler yetiştiğini biliyor musunuz? Amerika'dan bir öğrencisi, bir süre önce, Keydusar Hanım'a bir mail atmış: "Hocam, dün New York'ta *Sefiller*'i izledim. Cümle cümle bütün diyaloglar aklımdaydı. Sizlere çok teşekkür ediyorum."

Bir başka gün ve yer hayal edelim.

Bu kez kahramanımız, ACI mezunu yapımcı, sevgili sınıf arkadaşım Çiğdem Ardalı Köstepen'in oğlu Enis Köstepen. Berlin'de ilk uluslararası ödülünü aldıktan sonra bugünlerde Venedik Festivali'nde büyük ödülü almak için yarışıyor.

Bir başka gün Tarsus'tayız. TAC'de kısa bir süre önce, sinema yarışması düzenlendi. Adı Golden Stickler. Jüriyle, kırmızı halısıyla son derece keyifli bir sinema şenliği ile *Money Talks*'la en iyi film ödülünü alan Uğur Serkan Köksal, iki korku filmi yaptıklarını söylüyor. Birincisi Stickler'da geçen bir hayalet öyküsüyle ilgili. İkincisi *Hostel* filminden esinlenen bir film. Yaparken çok eğlenmişler.

Son yıllarda mezunlarımızı tiyatro, sinema, dizi ve televizyon dünyasında daha fazla görüyoruz. Usta yönetmenlerden genç sinemacılara, oyuncularından senaristlere, deneysel

filmlerden komedilere, kurguculardan yapımcılara kadar genç sanatçılarımız sahnenin, ekranın, perdenin önünde ve arkasında her yerdeler. Filmlerimiz uluslararası büyük ödüllere layık görülüyorlar. Çocuklarımızın yer aldığı dizilerimizin ünü Ortadoğu, Balkanlar derken Latin Amerika'ya kadar yayıldı.

Sayfalarımızı karıştırırken göreceğiniz gibi, mezunlarımızın hemen hemen hepsi, sahneye ilk adımlarını okulda atmış. İlk eserlerini SEV okullarında vermişler. Okul sahnesinden hayat sahnesine inmişler.

Burada büyük bir teşekkürü de, yaratıcılıklarıyla öğrencilerin hayallerini tetikleyen öğretmenlerimiz hak ediyor.

Tüm sanatçı mezunlarımızı başarılarından dolayı bir kez daha kutluyorum. İyi ki varsınız ve ruhumuzu zenginleştiriyorsunuz.

SEV Yönetim Kurulu Adına İmtiyaz Sahibi: Ceyda Aydede **Sorumlu Yayın Yönetmeni ve Yazı İşleri Müdürü:** Binnur Karademir
Yayın Kurulu: Tülay Güngen, Binnur Karademir, Esra Zinircikıran Aydın, Ebru Şenol, Zeynep Semizoğlu Atlan, Aydın Demirel, Resul Buksur
Yayına Hazırlayanlar: Aydın Demirel, Resul Buksur **Reklam Sorumlusu:** Çağla Şengil

Yönetim Tel: +90 (0216) 531 57 38. **Faks:** +90 (216) 530 01 55. **Yazı İşleri İletişim:** iletisim@sev.org.tr **Reklam:** csengil@sev.org.tr

Baskı: Ömür Matbaacılık A.Ş. Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 20 Haramidere 34524, Beylikdüzü, İstanbul

Tel: +90 (212) 4227600 **F:** +90 (212) 4224600

Buluşma dergisinin içerik ve tasarımı, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası kapsamında eser olarak koruma altındadır. Buluşma dergisinde yayımlanan yazı ve fotoğrafları yayma hakkı SEV'e ait olup kaynak gösterilse dahi hak sahiplerinin yazılı izni olmaksızın ticari amaçla kullanılamazlar. Dergide yayımlanan yazılar, yazarların ve söyleşi yapanların kişisel görüş, tavsiye ve yorumlarını içermektedir. Yazıların, fotoğrafların bir kısmını üstlenen SEV, yazılarda yer alan bilgi, görüş ya da tavsiyelerden doğacak maddi ve manevi zararlardan hiçbir şekilde sorumlu değildir.

*Gönülden sevilen
bir market olmak için*

herkesi

ÇİKOLATA GİBİ
mutlu etmeye çalışıyor,

TAZE BİR MEYVE GİBİ
enerji dolu,

**FIRINDAN YENİ ÇIKMIŞ
EKMEK GİBİ**
sıcak karşılıyoruz.

**BİR BÂRDAK
ÇAY GİBİ**

*her yerde olabilmek için
hızla büyümeye devam ediyoruz.*

Bir marketten sadece kaliteli ürün değil, güven, güler yüz
ve ilgi de isterseniz sizi CarrefourSA'ya bekleriz.
Sayısı günden güne artan marketlerimizle, sorumluluk sahibi ve müşterisiyle
empati kuran çalışanlarımızla sizin için ne lazımsa CarrefourSA.

Carrefour

carrefoursa.com [444 10 00](tel:4441000) [/carrefoursa](https://www.facebook.com/carrefoursa) [@carrefoursa](https://twitter.com/carrefoursa)

SA

içindekiler

sonbahar 2015

şimdi

Büyük Resim: SAC 1 Yaşında!	8
Dört Dörtlük Atamalar	10
Colorado'dan Üsküdar'a	12
Boston'da "Bir Garip Orhan Veli"	14
İki Adım İleri Bir Adım Geri	16
Doğduğu Topraklar İçin Çalışacak	20
Kim Nerede Neler Yapıyor	22
Von Papen'den Tito'ya	26

kapak

Okulda Sahnenin Tozunu Yutmak	30
Üsküdar'da Müzikaller	32
Dünya Okul Sahneleri Üsküdar'da	34
Tarsus'ta Kısa Film Ödülleri	36

İzmir Canlı Yayında	38
SAC İlk Yılında Sahnede	40
Portreler ve Öyküleri	42
SAC'de Bir Yılın Ardından	76

teneffüs

Türkiye'nin Çağdaş Sesi: Çimen Seymen	86
2015 Mezunları Aramıza Hoş Geldiniz!	88

forum

Sevdiğiniz İş Yapmak	93
Genç Kadınların Hayatında Bir Kıvılcım	96
Okulda Macbeth Efsanesi	98

*Altın Yunus Turistik Tesisler
Evinizdeki gibi rahat,
konforlu ve huzurlu tatil...*

*Altın Yunus Resort & Thermal Hotel
Altın Yunus Apart*

Altın Yunus Mahallesi 3215 Sk. No.38 Çeşme İzmir • Telefon 232 723 12 50 • Faks 232 723 22 52
www.altinyunus.com.tr

şimdi

İyi ki doğ

dun SAC

SEV’de dört dörtlük atamalar

Sağlık ve Eğitim Vakfı bünyesindeki İzmir, Tarsus ve Üsküdar İlköğretim Okulları, kamuoyunda 4+4+4 olarak bilinen sisteme geçiş çerçevesinde ilkokul ve ortaokul olarak yeniden yapılanma sürecini tamamladı.

Zorunlu eğitimi 12 yıla çıkaran kanun değişiklikleri çerçevesinde, daha önce ilköğretim okulları olarak faaliyet gösteren kurumların 15 Temmuz 2015’e kadar, “ilkokul” ve “ortaokul” olarak ayrılması ve yeniden yapılanmaları gündeme gelmişti. Buna bağlı olarak SEV bünyesindeki İzmir SEV İlköğretim, Tarsus SEV İlköğretim ve Üsküdar SEV İlköğretim okullarının ilk dört yılı “ilkokul”, son dört yılı da “orta-

okul” olarak ayrıldı. Bundan sonra üç olan kurum sayısı altı farklı kuruma dönüşerek, her birine de ayrı müdürler atanmış oldu. Milli Eğitim Bakanlığının ilköğretim okullarına tanıdığı geçiş süresi içinde, SEV de İzmir, Tarsus ve Üsküdar SEV İlköğretim Okullarında gerekli hazırlıkları tamamladı. Okullarımız 2015-2016 eğitim öğretim yılına altı ayrı okul olarak girecekler. Bu çerçevede yeni yöneticilerimiz ve yeni görevleri şöyle oldu:

İzmir SEV İlkokulu

Dr. Özlem Altay Yücesoy

İzmir SEV İlkokulu, Frank Hall binasında birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar öğrencilere öğrenim vermeye devam edecek. İzmir SEV İlkokulu’nun yönetimi, öğrenci ve velilerin yakından tanıdığı bir isme, Dr. Özlem Altay Yücesoy’a teslim edildi. Özlem Altay Yücesoy, 1993 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği’nden mezun olduktan sonra, 2005 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Programları ve Öğretimi alanında yüksek lisans ve doktora eğitimlerini tamamladı. 1995-2000 yılları

arasında Fatih İlköğretim Okulu, Yıldırım Kemal Bey İlköğretim Okulu ve Asiye Hüseyin Akyüz Bilim İlköğretim Okulu’nda Sınıf Öğretmeni olarak çalıştıktan sonra, 2000 yılından bu yana İzmir SEV İlköğretim Okulu’nda K-4 Müdür Yardımcısı olarak çalışıyordu. Özlem Hanım’a yeni görevinde başarılar diliyoruz.

İzmir SEV Ortaokulu

Müfide Van Der Hoeven

Bu yıl Robert Koleji’ne okul müdürü olarak geçen Nilhan Çetinyamaç Çubuk’un (ACI’83) yerine, İzmir SEV Ortaokulu’nun müdürlüğü görevine Müfide Van Der Hoeven

getirildi. 1983 İzmir Amerikan Koleji mezunu olan Müfide Van Der Hoeven, 1987’de Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’ni, daha sonra da 2005 yılında Brock Üniversitesi Eğitim Yönetimi Bölümü’nde yüksek lisansını bitirdi. 1987-1993 yılları arasında İzmir Amerikan Koleji’nde Edebiyat Öğretmeni olarak çalıştıktan sonra, 1993-2002 yılları arasında Bilkent Üniversitesi Hazırlık Okulu ve Uluslararası Okulu’nda IB Koordinatörü Yardımcısı olarak çalıştı. Daha sonra 2006-2007 yılları arasında Tarsus Amerikan Koleji’nde IB Koordinatörü olarak ve 2007-2012 yılları arasında Işıkkent Okulları’nda İlkokul Müdürü olarak görev yaptı. 2012’den bu yana ise Kültür 2000 Okulu’nda İlköğretim Okul Müdürü olarak görev yapıyordu. Yeni görevinde başarılar dileriz.

ÜSKÜDAR'DA INTERIM HEADMASTER ERIC TRUJILLO'NUN VEDASININ ARDINDAN, ÜSKÜDAR AMERIKAN LİSESİ İÇİN 2015-2016 EĞİTİM-ÖĞRETİM YILINDA "INTERIM HEADMASTER" OLARAK MICHAEL HILLHOUSE ATANDI.

ÜSKÜDAR
AMERIKAN
LİSESİ

Tarsus SEV İlkokulu

Çiğdem Özyürekoğlu

Tarsus SEV İlkokulu öğrencileri ise 2015-2016 öğretim yılını, geçen sene yerleştikleri yeni binalarında, yine öğrenci ve velilerimizin yakından tanıdığı Çiğdem

Özyürekoğlu liderliğinde karşılayacaklar. Özyürekoğlu, 1996 yılında Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. 1997-2008 yılları arasında Tarsus SEV İlköğretim Okulu'nda İngilizce Öğretmeni olarak çalıştıktan sonra 2008 yılından bu yana K-4 Müdür Yardımcısı olarak çalışıyordu. Yeni görevinde başarılarının devamını diliyoruz.

Tarsus SEV Ortaokulu

Ayfer Aydın

Geçen yıl görevinden ayrılan Pelin Çağlayan'ın yerine Tarsus SEV Ortaokulu Müdürü olarak Ayfer Aydın atandı. Aydın, 1994 yılında Hacettepe Üniversitesi

Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümünden mezun olduktan sonra, 2015 yılında Işık Üniversitesi e-MBA eğitimini tamamladı. 1994-2002 yılları arasında İstek Florya Bilge Kağan Okulu, Diltem Dil Okulları, Gürsoy Okulları ve Bilfen Okulları gibi çeşitli okullarda İngilizce Öğretmeni olarak çalıştı. 2007- 2011 yılları arasında FMV Erenköy Işık Okulları'nda İngilizce Öğretmeni, Yabancı Diller Departmanı Koordinatörü ve Yabancı Diller Bölüm Başkanı olarak çalıştıktan sonra 2011'den bu yana Müdür Yardımcısı olarak çalışıyordu. Kendisine Tarsus'a hoş geldiniz diyoruz.

Üsküdar SEV İlkokulu

Saliha Aslan

Geçen yıl Üsküdar SEV'de okul müdürü olarak göreve gelen Ülkem Çorapçı, yeni yapılanma ile birlikte görevine Üsküdar SEV Ortaokulu Müdürü olarak devam

ediyor. Üsküdar SEV İlkokulu ise Beylerbeyi kampüsünde faaliyetini sürdürürken, okul müdürü olarak Saliha Aslan atandı. 1995 yılında Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun olduktan sonra, 1998 yılında Boğaziçi Üniversitesi'nde MBA yapan Aslan, bu yıl Kolombiya Üniversitesi Özel Okullar Yönetimi eğitimini sürdürüyor. 1995-2007 yılları arasında TED İlköğretim Okulu'nda İngilizce Bölüm Başkanı olarak çalıştıktan sonra, 2007- 2014 yılları arasında Açı Okullarında Okul Müdürü ve Genel Müdür olarak çalışmıştı.

www.pepsico.com

Coloradolular İstanbul'daydı

Amerikan Türk Cemiyeti'nin yarışmasıyla başlayan Üsküdar Amerikan ve Colorado Academy arasındaki ilişkiler, öğrenci değişim programına dönüştü. Coloradolular Türkiye'deki eğitimi, dersleri ve İstanbul'daki sosyal yaşamı keşfettiler.

Amerikan Türk Cemiyeti'nin (ATS – American Turkish Association) düzenlediği yarışmayı kazanan Colorado Academy öğretmenlerinden Tom Thorpe ve Betsy Coleman, iki yıl önce Üsküdar Amerikan Lisesi'ni ziyarete gelmişlerdi. İki okul arasında kurulan sıcak ilişkiler, bu yıl öğrenci değişim programıyla daha da yakınlaştı. UAA'dan öğrencilerin Colorado'yu ziyaretinin ardından, oradan öğrenciler de İstanbul'a geldiler. Türk Kültürü ders programı çerçevesinde, Coloradolular beş öğrenci ile iki öğretmen Üsküdar Ame-

rikan Lisesi'ndeydi. Öğrenci ailelerinin evlerinde kaldılar, derslere katıldılar ve tabii ki İstanbul'u gezdiler.

Gezide yer alan Tom Thorpe'e bu kez Colorado Academy Okul Müdürü (Upper School Principal) Jonathan Vogels de eşlik etti. Öğrenciler Sophia Schlager, Sophia Deahl, Zoriah Carter, Addie Bush ve Isabelle Evies de programa aktif olarak katıldılar. Öğretmen ve öğrencilere 'Türkiye'de eğitim ve yaşam' hakkındaki görüşlerini sorduk:

Türkiye'deki okul yaşamını nasıl buldunuz?

Ben oradaki günlük hayatın buradakinden çok farklı olacağını düşünüyordum. Fakat pek çok şey birbiriyle aynı.

Peki kim daha fazla çalışıyor?

Buradaki öğrenciler, bizden daha çok çalışıyorlar. Burada öğrenciler çok daha fazla ders alıyor. Yılda 12 ders. Halbuki biz sadece yedi ders alıyoruz. Yalnız buradaki ders saatleri çok daha kısaymış.

Türkiye'de üniversiteye giriş programını nasıl buldunuz?

Benim gördüğüm en büyük fark, bir tane üniversite sınavının olması. Herkes onun için çok stresli, sonuca odaklı bir çalışma yapmak durumunda. Çünkü onu kaçırsan telafisi yok. Yapamadığın anda o senen bitiyor, ertesi sene yeni bir sınava girmen gerekiyor.

Bizde böyle bir şey yok. Sınavı alırsın, sonra tekrar alırsın... Biz bir tek sınava odaklı çalışmadığımız için daha az stres var.

İstanbul'u nasıl buldunuz?

- Bana New York'u hatırlattı. Büyük bir şehir. Herkes çok şık. Bu kadar kozmopolit bir şehir olmasına şaşırdım.
- Çok büyük ve çok canlı. Bundan etkilendim. Sandığımdan çok daha güzelmış.
- Ben de bir haftadır buradayım. Şehri çok büyüleyici buldum. Benim için sürpriz olan yanı şu oldu; kentin tarihini katmanlarla görmek mümkün. Bu da çok büyüleyici bir şey.

Colorado Academy ile karşılıklı değişim programı hakkında ne söylemek istersiniz?

- Bu program beklentilerimi çok aştı. Çok mütevazı bir biçimde başladık. Birdenbire büyük bir şey yapmak istemedik. Çok güzel geçti.
- Geçmiş yılda Üsküdar'dan Colorado Academy'ye gelen sekiz öğrenci, okulu çok iyi temsil etmişlerdi. Onların

THORPE: ÖĞRENCİLERİMİZİN DÜNYA ÜLKELERİNE KARŞI FARKINDALIKLARINI ARTIRMAK İSTİYORUZ

sayesinde insanlar buraya gelme konusunda daha istekli oldular. Buradaki programın temelleri zaten orada atıldı.

Türkiye'deki ev yaşantısı nasıldı? Bununla ilgili ne türlü izlenimleriniz oldu? Örneğin Türk yemekleri ve bunları yapan anneler konusunda...

- Burada yemek sanatı gibi. Neredeyse yemek için yaşıyorsunuz. Bizim evlerde böyle bir şey yok.
- Türk anneler sürekli olarak seni beslemeye çalışıyorlar. Çok sıcaklar ve bizi kendi evimizdeymiş gibi hissettirdiler.

Colorado'daki değişim programı yalnızca Türkiye'yi mi kapsıyor?

Hayır. Şu anda üç değişim programımız var. Türkiye, Arjantin ve İskoçya. Bu değişim programlarıyla yapmak istediğimiz şey, öğrencilerimizin dünya ülkelerine karşı farkındalıklarını artırmak. O hedefe çok başarılı şekilde ulaştığımızı düşünüyorum. Buradaki öğrencilerin ülkelerine döndüklerinde Türkiye ve İstanbul hakkında anlatacakları çok şey olacak.

SEV **LEADERS NIGHT III**

**16 KASIM 2015 PAZARTESİ GÜNÜ YENİDEN
HARVARD CLUB NEW YORK'TA BULUŞUYORUZ!
TÜM MEZUNLARIMIZI BEKLİYORUZ.
AJANDANIZA NOT ETMEYİ UNUTMAYIN!**

Amerika'da Bir Garip Orhan Veli...

American Turkish Society, her yıl, Türk kültürünü ABD'li öğrencilerle buluşturacak dersler geliştiren öğretmenlere ödül veriyor. Türkiye ile ilgili bir ders içeriği hazırlayan, çalışmalarını Boston'da, Pingree School'da sürdüren Michelle Ramadan, geçtiğimiz yıl ödüle layık görülen isim oldu.

**TÜRKİYE'DE BİR DEĞİŞİM
PATLAMASI YAŞANMIŞ**

Ödül çerçevesinde Türkiye'de Üsküdar Amerikan Lisesi'ne ve Üsküdar SEV İlköğretim Okulu'na konuk olarak davet edilen Michelle Ramadan'a soruyoruz:

Nasıl bir projeye katıldınız? Türkiye'yi seçmek nereden aklınıza geldi?

Lise son sınıflara, Ortadoğu Edebiyatı dersleri veriyordum. Birkaç sene önce, öğrencilerime, hangi ülkeyi işlemek istediklerini sordum. Onlar da, Türkiye'yi seçtiler. Dolayısıyla, ben de, geçtiğimiz sene, American Turkish Society'nin yarışmasına başvurup, dört

beş hafta sürecek bir Türk Edebiyatı dersi yapmak istediğimi söyledim. Bunun üzerine, bana, ödenek sağladılar. Bu parayla, araştırmalarımı, ders kitaplarını ve öğrencilere verdiğim materyalleri karşıladım. Bir de konuk konuşmacımız oldu. Adı Efe Murat idi ve Harvard'da doktora yapıyordu.

Kendisiyle nasıl iletişim kurdunuz?

Harvard ile iletişime geçmiştim. İsmi onlar verdiler. O da öğrencilere Garip Akımı'nı ve bu akımın üç önemli şairini anlattı. Bunlar Orhan Veli, Melih Cevdet Anday ve Oktay Rifat'tı...

Programda hangi konular işlendi?

Çocuklara önce kısaca Osmanlı tarihini anlattım. Sonra Osmanlı şiirini, Divan Edebiyatı'nı. Tanzimat'tan Cumhuriyet'e geçişi inceledik. Namık Kemal, Tefik Fikret, Mehmet Akif Ersoy...

"Tarih içerisinde edebiyata baktığımda, üslupla ilgili unsurların yavaş yavaş değiştiğini görüyorum... Fakat Türkiye'de değişim daha hızlı olmuş ve daha çok bir değişim patlaması şeklinde gerçekleşmiş (Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması sırasında ve sonrasında).... Edebiyat, yazarın çevresindeki sosyo-politik etkenlerden gerçekten etkileniyor.... Dünyanın her yerinde, ister bir ulusun içerisindeki sosyal değişim olsun, ister kadim bir imparatorluğun yıkılışı; sosyal ve politik değişim edebiyatta değişikliklere ilham kaynağı oluyor."

Kelsey Dion, 12. Sınıf Öğrencisi

Nazım Hikmet'i ve Orhan Pamuk'u da okuduk.

Kimin çevirilerinden yararlandınız?

Talat Halman'ın çevirilerinden yararlandık. (Bu arada Halman'ın, bu söyleşi yapılmadan bir süre önce, 5 Aralık 2014 tarihinde vefat ettiğini söyledikimizde oldukça üzüldü).

SEV YAYINCILIK GENEL MÜDÜRÜ VE GENEL YAYIN YÖNETMENİ EBRU ŞENOL, TÜRKİYE YAYINCILAR BİRLİĞİ YÖNETİM KURULU'NDA SAYMAN OLARAK GÖREV ALDI. ŞENOL BU GÖREVİ İKİ YIL SÜRDÜRECEK.

Öğrencileri bu süreçte en çok etkileyen şey ne oldu?

Bence, en çok dikkatlerini çeken şey, edebiyatın, tarihsel olaylar nedeniyle ne kadar değişime uğradığını görmeleriydi. Ayrıca, Sultan Süleyman'ın şiirlerini çok duygusal buldular. Tanzimat ve Cumhuriyet'e geçiş dönemiyle çok ilgilendiler. Çünkü politikaya ve ifade özgürlüğüne ilgi duyuyorlar. Özellikle Nazım Hikmet'in şiirlerini çok sevdiler. Hatta bir öğrenci, o kadar zevk aldı ki, bitirme ödevi olarak Nazım Hikmet'in iki şiirini İngilizceye çevirdi. Türkçe bilmiyordu. Sözlüklerden ve Türkçe bilen bir arkadaşından yararlandı. Çeviri belki mükemmel değildi, ama çok yararlı bir çalışma oldu. İngilizce'de şiirsel bir dil yakalayabildi.

ABD'de bu tür farklı kültürlerle ilgili dersler yaygın mı? Çok kültürlü bir eğitim konusunda nasıl bir

PAMUK'UN HÜZNÜ

"Türk edebiyatına baktığımızda; ülkenin ve bölgenin, bu çevrede yaşayan halkın yarattığı edebiyatın üzerinde derin izler bıraktığı açıkça fark ediliyor. Bu, en fazla Orhan Pamuk'un hüznü anlattığı kişisel anlatımında göze çarpıyor. Pamuk'un hüznün kavramı, bir toplumun ortak tarihinin ve kültürünün, o toplumun bakış açısı üzerinde yarattığı etkilerin toplamını ortaya koyuyor."

– Charlotte R., 12. Sınıf Öğrencisi

Orhan Pamuk

yaklaşım var?

Amerika'da özellikle özel okullarda, bu oldukça yaygın bir eğilim. Farklı kültürlerle ilgili dersler geliştiriliyor ve müfredatlarda okutulabiliyor. Devlet okullarında da bu esneklik oluşmaya başladı. Bu konuda özerkliği olan bir okulda çalıştığım için çok şanslıyım ve böyle bir şey yapabiliyorum. Özel

bir okul olan okulumda da çok-kültürlülük, eğitim felsefesinin önemli bir parçası. Bu dersin içeriğini zorlu bir çalışmanın ardından, kendim geliştirdim ve çalıştığım okulda 4-5 haftalık bir ders haline getirdim. Kendi ders içeriğimi oluşturdum, her şeyi sıfırdan tasarladım. Zor ama çok keyifli bir çalışma oldu benim için.

**ÜCRETSİZ
DENEME DERSİ
HEDİYEMİZ
AQUA-TOTS
0212 271 71 70
aqua-tots.com.tr**

Dünya Çapında Güvenli, Profesyonel ve Eğlenceli Yüzme Eğitimi

Türkiye'deki ilk ve tek, sadece çocuklar için tasarlanmış özel havuzu ile Aqua-Tots bebek ve yüzme eğitiminde dünya lideridir.

**Tüm Dünya'ya yayılmış 40'dan fazla merkezi ile
6 ay - 12 yaş Yüzme eğitiminde,
Dünya Lideri!**

AQUA-TOTS

Yüzme eğitimi çocukluğun önemli parçalarından biridir.

"Yaşam için Eğitim" Aqua-Tots'da bize yol gösteren felsefemizdir. 1991'den bugüne başarı ile uyguladığımız "Güvenli Yüzme Eğitimi" programımız ile onbinlerce çocuğun ve ailenin yaşamında fark yarattık, yaratmaya devam ediyoruz".

Ücretsiz deneme dersimize katılmanız ve uyguladığımız 8 değişik seviyemizden çocuğunuza en uygun olanı belirlemek için sizi Etiler, Seher Yıldızı Sokak No.23'e bekliyoruz..

Kapalı ve 32 derece ısıtılmış ve tamamen çocukların ihtiyaçlarına göre tasarlanmış havuzumuzda, siz çocuklarınızı camla ayrılmış havuz alanında seyrederken, biz onlara ömür boyu sürecek yüzme sevgisini kazandırıyor olacağız.

Aqua-Tots İstanbul - 0 212 271 71 70 / 0 532 311 50 30
Seher Yıldızı sok. No:23 34397 Etiler - İstanbul
www.Aqua-Tots.com.tr

SEV MÜTEVELLİ HEYETİ ÜYESİ VE ESKİ BAŞKANI PROF. DR. İLTER TURAN TAC'58

Türkiye demokrasi tarihinin özeti: İki adım genişleme, bir adım daralma

Geçtiğimiz yıl SEV Mütevelli Heyeti Başkanlığı görevini yine okuldaşı Tamer Şahinbaş'a (TAC'58) devreden Prof. Dr. İlter Turan, hiç boş durmuyor. Bilgi Üniversitesi'nde "Emeritus" ünvanıyla akademik çalışmalarına hız verdi. İlter Hoca, Oxford Üniversitesi yayınlarından çıkan yeni kitabında, Türkiye ve benzer ülkelerdeki demokrasilerin nasıl geliştiğini ve zaman zaman nasıl tıkanıldığını anlatıyor. Kendisiyle ayrıca Tarsus Amerikan'ın efsane müdürlerinden Mr. Maynard'ı, niçin mühendislik okumaktan vazgeçtiğini, SEV okullarıyla ilgili rüyasını konuştu.

Yıl 1952... İngilizce, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünya dili olmuş. Türkiye'deki İngilizce öğreten okulların sayısı ise bir elin parmaklarını bile geçmiyor. Bunlardan biri de Tarsus Amerikan Koleji.

Prof. Dr. İlter Turan o günleri daha iyi anlamamız için mizahi bir örnek veriyor: "Türkiye'de İngilizce bilen sayısı o kadar azdı ki, ben hazırlık İngilizcesiyle, avukatlık yapan dayım için bir hukuk belgesini çevirdiğimi hatırlıyorum. İşin daha da ilginç, karşı taraf neden bahsedildiğini anlamış. Bu da tabii okulun iyi İngilizce öğrettiğini gösteriyor."

Bilgi Üniversitesi'nde İlter Hoca'nın odasındayız. Geçen sayıda bir iki cümleyle tanıttığımız yeni kitabının içeriğini merak ediyoruz. Ama kitaba girmeden, hazır kendisini yakalamışken Tarsus günlerine de bir dönem istiyoruz. Efsane hocalar kuşağının okulu yönettiği günlere...

İlter Hoca'nın efsane müdürü Mr. Maynard... Kendisi için, "Hayatta tanıdığım en muhteşem yöneticilerden biriydi," diyor ve ekliyor: "Öyle bir disiplin kurmuştu ki, tamamen saygı üzerineydi. Biz yanlış bir şey yaptıysak, sadece sert bir nazar ederdi, yerin dibine geçerdik."

Turan, "Onun yaptıklarını, klasik

öğretmen mantalitesinden farklı kılan özelliklerinden biri, öğrencinin ufak kaçamaklarının peşinden koşan ve bunları yakalamaktan keyif alan bir hoca olmamasıydı," diyor. "Tam tersine, sigara içen çocukları yakalamamak için, yaklaşırken boğazını temizliyormuş gibi yaparak öksürürdü. Geldiği anlaşılınsın, çocuklar sigaralarını atsınlar diye... Öğrenciyi vicdan muhasebe-

siyle, iyiye doğru gitmesini sağlayacak bir yapı kurmuştu. Size doğrudan nasihat bile etmezdi.”

İlder Hoca, daha okulun ilk gününde başına gelen bir olayı anlatıyor: “Hazırlık sınıfına başlayacağım gün, annem ve bir tanıdığımızla birlikte Tarsus’a geldik. Mr. Maynard elime imzalanmış bir kağıt verdi. ‘Bu kağıtla yandaki odaya gidip ders kitaplarını alacaksın,’ dedi. Ama o telaş içerisinde kağıt kayboldu. Tekrar Mr. Maynard’a gittik. Hiç bir şey söylemedi. Yeniden bir kağıt yazıp ‘Öbürünü bulursanız çöpe atarsınız,’ dedi.”

İlder Hoca anlatmayı sürdürüyor: “Bu bizim anladığımız toplum terbiyesinden çok farklıydı. Bizde evraklarını kaybeden çocuk ‘Nasıl kaybedersin, şimdi ne yapacağız,’ gibi sorulara muhatap olurdu. Karşısındaki insanın sözüne güvenilmesinin esas olduğunu,

İlder Hoca’nın “Hayatta tanıdığım en muhteşem yöneticilerden biriydi” dediği Tarsus Amerikan’ın (altta) efsane müdürlerinden Richard Maynard (sağda) eşiyle birlikte...

daha 11 yaşındayken, Mr. Maynard'ın sayesinde öğrenmiş oldum.”

İlter Turan, lise birden sonra burslu olarak eğitimi için Amerika'ya gider. Turan “O sıralarda moda mühendislikti,” diyor. “Arkadaşlarımla hemen hemen hepsi mühendis olmak istiyordu. Ben de mühendis olurum diye düşünüyordum.” Ama tam mühendislik okumaya karar verecekken, ilk sömestirde, genel kültür konularının öğretildiği bazı dersleri alır. Bu derslerden biri iktisat, diğeri siyasettir.

Bu durum İlter Hoca için bir kırılma noktası olur: “Bu dersleri o kadar sevdim ki ben bu alana geçeceğim dedim.”

İlter Turan, verdiği karardan hiç bir zaman pişman olmaz. Bundan sonraki akademik yaşamını siyaset bilimi üzerine kuracaktır.

Bu yıl yayınladığı Oxford Üniversitesi yayınlarından çıkan son kitabı *Turkey's Difficult Journey to Democracy / Two Steps Forward, One Step Back*, Türk siyasi hayatında ilginç bir süreci anlatıyor. Kendisinden dinleyelim:

“Chatham House, dönemin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e ödül vermişti. Sayın Gül o heyete beni de davet etti. Bu ödül töreninin haricinde Cumhurbaşkanımız, Oxford Üniversitesi'nde bir konferans verdi. Burada, bir meslektaşım rastladım. Bir kitap hazırladığımı söyledim. ‘Ben de görmek isterim,’ dedi. Ona gönderdim. Okumuş. ‘Bunu bir kitap önerisine çevirin. Benim editörlüğünü yaptığım bir seri var. Adı *Oxford Studies for Democratisation*. Bunu orada yayınlamak isterim,’ dedi. Altı ay değerlendirmede kaldı. Altı ay sonra iki akademisyenden değerlendirme raporları geldi. Bizim meslekte gelenek, raporlara da cevap vermektir. Ben o cevabı vermeden, Oxford Üniversitesi bana sözleşmeyi gönderdi. Bunun üzerine iş ciddiyet kazanmış oldu. Çalışmaya

başladım. Yazmak çok vakit alan bir şey tabii.”

Kendisine soruyoruz: “Türkiye demokrasisinin başlangıç noktası Birinci Meşrutiyet mi?”

“Değişik yerlerde, değişik başlangıç noktaları var,” diyor ve devam ediyor: “İlk paragrafta Karlofça anlaşmasına bile bir atıf var. ‘Niye bu anlaşmaya atıfta bulunuyorsunuz,’ diye sorabilirsiniz. Karlofça (1699) ile ilk kez, Batı karşısında galibiyet garanti olmadı. Osmanlı İmparatorluğu bu ters gidişi durdurmak için bir arayış içerisine giriyor. Bu, askeri alanda başlayan ve okullarla yeni tip asker yetiştirmeyi, yeni bilgileri askerlere aktarmayı öngören bir süreç... Siz böyle bir okul açtığınız zaman, öğrenciler sadece

“Türkiye’de demokrasi, genişlemeler ve daralmalar şeklinde gerçekleşiyor. Bir genişleme döneminin ardından bir daralma geliyor.”

ders öğreysin, olmuyor. Mesela Fransa’dan hocalar getiriliyor. 1734 yılında Hendesehane kuruluyor. Böylelikle de, kültür eksenli bir ayrışmanın egemen olduğu bir toplum ortaya çıkıyor. Ve demokrasiye geçtiğiniz zaman da, siyasi rekabet, iktisadi temelli olmaktan çıkıyor, kültürel temelli oluyor. Bugünkü kutuplaşma olarak nitelendirilecek olayın altında da bu yatıyor.”

Bu durum, Fransa’dan ya da İngiltere’den farklı bir gelişim. Orada ayrışmanın nedeni kültürel değil iktisadi... Peki Birinci ve İkinci Meşrutiyet süreci nasıl etkiliyor? İlter Hoca’ya göre: “Bu kutuplaşmanın esas başlangıç noktası, Osmanlı’nın son döneminde siyasi rekabete geçişi hazırlayan kurumların oluşması... Nedir bu? 1877’de ilk seçim

yapılıyor. İnsanlar, Meclis-i Mebusan’a seçilerek geliyor. Ama, daha önemli başlangıç noktası, 1908 (İkinci Meşrutiyet) sonrasındır. Orada siyasi partiler var. Rekabet var. Seçim kanunu var. Parlamento var. Bunlar bir demokrasinin altyapısı için gerekli olan kurumlar.”

Soruyoruz: İslam ülkeleriyle ilgili bir bölüm var mı?

“Öyle bir mukayeseye girmedim,” diyor İlter Hoca. “Laikleşmeye atıflar var. Laikleşmenin nasıl gerçekleştiğine dair atıflar var. Ama zaman zaman sorulan ‘acaba Müslümanlık demokrasiyle bağdaşır mı?’ sorusuna girmedim.

“Neden” diye soruyoruz.

“Bunun muhtelif nedenleri var,” diyor: “Birincisi, ehliyetim dışında bir konu. Bunun dışında, bu tartışmalara girdiğiniz zaman, tartışma din felsefesi üzerinden yürütülüyor. Ben daha çok sosyolog yaklaşıma yönelik biriyim... Şöyle ifade edeyim: Bir inanç sistemiyle o toplumun maddi koşulları sürekli iletişim içerisinde ve bir diğerinin ne olduğu o ortamda belirlenir. Alman Katolikleri’nin anladığı Katoliklik ile Etiyopya’daki Katoliklik aynı Katoliklik değil. Ya da Latin Amerikalı ihtilalci rahipler ile Papa’nın muhafazakarlığının birbiriyle ilgisi yok. Dolayısıyla, bir dinin demokrasiye müsait olup olmadığı tartışması bana biraz yersiz geliyor.”

Peki Türkiye için nasıl bir analiz yapılabilir? İlter Hoca önemli tespitlerde bulunuyor: “Kitabın sonuç bölümünde şöyle bir gözlemde bulundum. Dedim ki, Türkiye’de demokrasi, genişlemeler ve daralmalar şeklinde gerçekleşiyor. Bir genişleme döneminin ardından bir daralma geliyor. Genişleme sonrasında gelen daralma, bir önceki genişleme döneminde elde edilen bütün kazanımları ortadan kaldırmıyor. Kitabın bir ismi de, *İki Adım İleri Bir Adım Geri*. Demokrasi böyle böyle ilerliyor. Son seçimler benim bu görüşümün yanlış olmadığını gösteriyor.”

SEV OKULLARI BURS FONU YARARINA

21 ARALIK 2015
20:00

TANGO GOES SYMPHONY

ŞEFİKA
KUTLUER
FLÜT

“ORKESTRA EŞLİĞİNDE
FLÜTLE MEŞHUR TANGOLAR”
PETER BREINER, ŞEF - ARANJE

odeabank
katkılarıyla...

ZORLU
PERFORMANS
SANATLARI
MERKEZİ

Bilet almak için
okullarımızın
Mezunlar Dernekleri'ne
ulaşabilirsiniz.

EN PARLAK ÖĞRENCİLERİ BİZ OKUTMALIYIZ

SEV Okulları'nın bugünkü durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

SEV Okulları değişime ayak uydurmakta büyük başarı sağladılar. Bunların BORD Heyeti tarafından yönetilmesi imkansız hale gelmişti. Bu okulların kapanması söz konusu olacaktı. Fakat yaratıcı bir formülle, okulların yaşatılması ve geliştirilmesi sorumluluğu sonunda mezunlara verildi. Ve mezunlar, ilk zamanlarda bazı sorunlarla karşılaşmış olsalar da, son tahlilde bu okulları ayakta tutmayı ve geliştirmeyi başardılar.

Milli Eğitim'in bu sürece bir katkısı oldu mu?

Milli Eğitim'in artan nüfusun ihtiyaçlarına cevap vermekte zorlanması, böyle geleneği kuvvetli olan yapıların tercih edilmesini kolaylaştırdı. Bugün biz, ülkemize en seçkin lise mezunlarını yetiştiren bir yapının sahibi haline geldik.

Gönüllülük, mezunlardaki minnet duygusu ne kadar etkili?

Evet, bütün bu iş, gönüllü bir ekibin önderliğinde yürütülüyor. Bu da, çoğumuzun okullarımıza duyduğumuz minnet borcunun bir sonucu.

'Bir rüyam var' diyordunuz. Rüya gerçek oluyor mu?

Tabii okullarımız, aslında gidilmesi maddi olarak kolay olmayan okullar. Son yıllarda eskimiş bir altyapıyı yenilemek ve geliştirmek için önemli adımlar attık. Bu maddi genişlemenin kısa bir süre sonra yerini niteliksel bazı konulara bırakacağını zannediyorum. Nitelikselden kastettiğim kalite değil. Benim muhtelif sebeplerle dile getirdiğim bir rüya vardı. Bizim okullarımızda, Türkiye'nin en parlak evlatları, maddi imkanları ne olursa olsun okumalılar. Daha çok burslara imkan vermeliyiz. Bu arada benim adıma da bir burs ihdas ettiler. Hayatta beni daha çok sevindirecek başka bir şey yok. Çok sevindim, arkadaşlara da teşekkür ederim. Böyle bir rüyayı devam ettirmemiz lazım.

Öğrencilere ne öneriyorsunuz?

Bir alanda okumanın, kişiyi şu ya da bu mesleğe hazırlaması söz konusu değil. Ama kişiyi belli şeylerle donatması önemli. Nedir bunlar? Çok boyutlu düşünmesi lazım. İyi akıl yürütmesi lazım. Kendisini iyi ifade edebilmesi lazım. Bunun için de düşüncesini sistematize etmesi lazım.

20

SEV SANAL MÜZEYİ TAKİP EDİYOR MUSUNUZ?

Özlem Ergün,
Avukma
Üreten Kadın
Kooperatifi'nin
resmen
kurulduğunu
ve orada,
kadınlarımızla
birlikte kısa
zamanda el
işleri, ipekler,
oyalar gibi
çeşitli ürünleri
üreteceklerini
söylüyor.

Bu şekilde, İktisat Bankası'na girdim. Bir ay dayandım. Baktım bana göre değil."

Bir süre sonra, daha aklına yatan bir iş teklifi alır: "Bir arkadaşım, bir Amerikan şirketinde, finans müdürü olarak çalışıyordu. 'Personel müdürüne bir yardımcı arıyor,' dedi. 'Nitelik aramıyorlar. Düşünür müsün?' Tabii düşünürüm. Çocuk doğdu. Para yok. O şirkete girdim. Bir on sene profesyonel kurumsal hayatım oldu."

Sonrasında, Özlem Hanım'ı ünlü head hunter şirketi Boyden'de görüyoruz.

Özlem Hanım, 1998 yılında, Boyden'in Türkiye temsilcisi olur. Ortaklığa giden yolda, bu önemli bir adımdır: "2000'de bana 'Gel ortak ol,' dediler. '99 depremini yemiştik. Üzerine büyük ekonomik kriz var. 'Benim şu anda verecek param yok, bekleyin,' dedim. 2004'te ortak oldum. Okuduğum okullarda edindiğim sosyal ve organizasyon yeteneklerimi çok kullandığım bir iş yaptım. O açıdan çok mutluyum."

ÖDEMiŞ'TE BİR SOSYAL SORUMLULUK PROJESİ

Özlem Hanım, kısa bir süre önce, bir sosyal sorumluluk projesini hayata geçirir. Artık bu tür projelere ağırlık vermenin zamanı gelmiştir. Söz kendisinde: "Yaşamda ilk 25 sene okuyorsunuz. Ondan sonra gelen 25 senede çok yoğun çalışıyorsunuz. Ondan sonra da hizmet etme yılları başlıyor."

Gelelim projeye... Özlem Ergün anlatıyor: "Ben, 2015 yılında bir karar aldım. 'Ait olduğum, yaşadığım yerler için de

bir şeyler yapacağım, dedim. Birgi'deki evi yaptık, buradaki kadın işgücünü değerlendirmek için. Bizim oranın oyaları, el işleri, ipekleri çok ünlüdür. Bunları bir kooperatif bünyesinde yaptırıp, önce web üzerinden daha sonra da farklı satış noktalarıyla ticarete katmak gibi bir hedefimiz var. Yola çıktık. Adı, Avukma Üreten Kadın Kooperatifi. Avukma, Ödemiş'te çok yenen, salatası yapılan bir bitki. Bu kooperatifin yönetim kurulundayım."

Peki kooperatif bugün hangi aşamada bulunuyor? Cevap veriyor: "Kooperatif resmen kuruldu. Yeri tutuldu. Tefrişi bitmek üzere. Orada da, kadınlarımızla birlikte üretime başlıyoruz. Bu, benim kaç yıllık hayalim. Birgi'de bir ev yapmak ve bu süper cevheri değerlendirmek..."

İlk işler iğne oyaları, ipekkilik ve kök boyama olacak. Doğal ve organik olana yönelmeye çalışacağız."

Bu arada Birgi ve Ödemiş'in birbirlerine çok yakın olduklarını söylemeden geçmeyelim.

Özlem Hanım'ın anlattıklarından bölgenin ne kadar huzurlu bir yer olduğunu görüyoruz: "Sabah yürüyüşe çıktım. Mutlu, huzurlu yerler... Bir yaşlı kadın. Önünde, dört beş koyun ve onların kuzuları... Gezdireyor. Hepsiyle konuşuyor, hepsinin tek tek isimleri var. Muzafer, Zeynep, Ayşegül... Hepsinin karakterini biliyor. 'Bak şu koyun yavrusuna hiç söz geçiremez, diğeri sürekli çocuklarının peşinde...' diye anlatıyor..."

PORTRELER FOTOĞRAFLAR RÖPORTAJLAR
OBJELER BELGELER

GEÇMİŞE DOĞRU BÜYÜLEYİCİ BİR YOLCULUK...

sevsanalmuze.com

facebook.com/sevsanalmuze

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI

SEV 1968

IŞIK ERSİN (ACI'73)

Nineler ve torunlara özel: Grandma&Peanut

Emekli olduktan sonra dikiş hobisini eğlenceli bir işe dönüştüren Işık Ersin, Grandma&Peanut markasıyla, birbirinden güzel giysiler diktği ve bir örnek giyinmelerini sağladığı nine ile torunların hayli ilgisini çekiyor.

■ Kendinizden ve dikiş aşkıdan bahseder misiniz?

Ege Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni bir taraftan çalışarak bitirdim. Koç Amerikan Bank'ta başlayan bankacılık kariyerimi, 2004'te sonlandırdım. REN Holding'de CFO olarak çalıştım, üniversiteden dönen kızım ile ortak, İzmir'de lokanta işlettim. Sonrasında tam bir emeklilik düşleyip, lokantayı da kapattım ve emekli oldum. Ancak daha altı yaşımdayken, oyuncak bebeklerime elbise dikerek başlayan bir dikiş serüvenim var! Okul yıllarında Social Service Seminar seçme dersi alıp, bir Çocuk Esirgeme Kurumu kreşinin bütün bez bebeklerini, tüm yıl bir arkadaşım ile birlikte dikmiştik.

■ Böyle eğlenceli bir fikir nasıl doğdu?

Aynı dokuz ay 10 gün, bir hamilelik süreci gibi, fikrin üzerinde kuluçkaya yatarak doğdu. Kendimi emekli ettim. Çok yorgundum ve hiçbir şey yapmak istemiyordum, sadece dinlenmek istiyordum. Bizler, 'Enter to Learn, Depart to Serve' kuşağıyız. Boş duramadım. Ama finans, vergi, kayıt kuyut, sermaye isteyen bir işten de yılmıştım. Kendime diktığım bir elbisenin

artan kumaşından, torunuma da aynı konseptte bir giysi diktim. Gören herkes bayıldı. Ben de bu fikrin üzerine gittim. Logo, blog, koleksiyon vb. her şeyi kendim tasarladım. Grandma&Peanut; torunu ile kıymetli anılar biriktirmek isteyen anneanne ve babaanneler için, torunları ile bir örnek kıyafetler tasarlayıp, sipariş üzerine bunları diken bir marka oldu. Sadece sipariş üzerine çalışıyorum, bir tane bile önceden dikilmiş ürünüm bulunmuyor. WhatsApp veya e-mail ile temas kuranların beden ölçüleri ve istekleri doğrultusunda, ürünü dikip gönderiyorum.

www.grandmaandpeanut.blogspot.com, WhatsApp için 0532 315 60 91, isikersin@yahoo.com

ALİ ERSEV YILMAZ (TAC'90)

SEKTÖRLERDEKİ AÇIKLARI GÖRDÜ

Üniversiteyi İTÜ Elektrik Mühendisliği'nde okuduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde Genel İşletmecilik eğitimi aldı. Yılmaz'ın sahibi olduğu Miya Danışmanlık ve Pazarlama, birçok sektörde, birçok önemli firmanın satış ve pazarlama faaliyetlerini, operasyonel danışmanlık gibi Türkiye'de yeni olan bir sistem içinde yürütüyor. Yılmaz, Miya Danışmanlık ve Pazarlama bu faaliyetlerini yürütürken, bazı sektörlerde Türkiye'de ciddi bir üretim ve sistem açığı olduğunu gördüklerini söylüyor. Bu durum Yılmaz'ın yeni bir şirket kurmasına neden olmuş. Sözlerini şöyle sürdürüyor: "Türkiye genelinde gerek satış, gerek pazarlama gerekse de lojistikte, eksik hizmet verilen, hatta hizmet verilemeyen sektörler ile karşılaştık. İşte şirketimizi bu eksikleri gidermek için kurduk. Hizmet eksikliğinin nedenlerini araştırmış ve çözüm planlarını yapmış durumdayız."

MEHMET NANE (TAC'84)

Dört Bozburun tutkunu

Carrefoursa CEO'su Mehmet Nane, Bozburun'da, üç ortağıyla birlikte bir butik otel açtı. Nane, diğer üç ortağın da kendisi gibi Bozburun tutkunu olduklarını söylüyor.

Mehmet Nane, otele giden süreci şöyle anlatıyor: "Satılık bir arsa gördüm, emlakçıya sordum. Orası olmadı. Ama emlakçı bizi başka bir arsaya yönlendirdi. Orası oldu. İyi de oldu çünkü ben açık büfe önünde beklemekte olan insanlardan değilim."

YILMAZ ARGÜDEN (TAC'76)

'Daha iyi bir dünya için'

Dr. Yılmaz Argüden, Birleşmiş Milletler Genel Merkezi'nde gerçekleştirilen "İş Dünyası: Daha İyi Bir Dünya için İtici Güç" adlı konferansta bir konuşma yaptı. Argüden, UN Global Compact Ulusal Ağlar Dünya Başkanı ve Global Compact Türkiye Yöne-

tim Kurulu Başkanı olarak yaptığı konuşmada, "Güven, iyi yönetişimin özü ve sürdürülebilir kalkınmanın da temelidir. Daha iyi ve sürdürülebilir bir gelecek için tüm kurumlar iyi yönetim ve işbirlikleri geliştirme konusunda sorumluluk üstlenmelidir," dedi. BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon, BM Genel Kurul Başkanı Sam K. Kutesa, Nestle CEO'su Paul Bulcke, Unilever CEO'su Paul Polman, Sinopec CEO'su Fu Chengyu gibi küresel liderlerin de birer konuşma yaparak, iş dünyası ve sivil toplum liderlerini evrensel sorunların çözümü için Birleşmiş Milletler ile işbirliğine çağırdılar. Argüden, bu çerçevede özel sektörün rolünü değerlendirdi ve örnek uygulamaları paylaştı.

2000 yılında dönemin Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri, Davos'ta iş dünyası, sivil toplum ve akademi liderlerine daha iyi bir dünya için devletlerle birlikte sorumluluk almak üzere bir çağrıda bulunmuştu. Türkiye'de Global Compact'in ilk imzacısı olan Dr. Yılmaz Argüden, daha sonra Türkiye Ulusal Ağı'nın kuruculuğu ve temsilciliğini üstlenmiş ve ardından bugün dünya çapında 90'dan fazla ülkeden oluşan Global Compact Ulusal Ağlar Danışma Kurulu Başkanı görevine getirilmişti. Birleşmiş Milletler Global Compact, 90 ülkede küresel bir altyapı oluşturarak Kadının Güçlenmesi, İklim Özen Göstermek, Barış İçin İş Dünyası gibi Birleşmiş Milletler hedeflerini güçlendiren faaliyetler ve ortaklıklar gerçekleştiriyor.

**SUS
PA
YI**
m e y
h a n e

Hacı Memiş'in "anason kokan bahçesi"

RZV: 0232 716 04 09
Adres: Hacı Memiş Camii Sokağı

İRİS KÜÇÜKBAYRAKTAR (ACI'90)

Her öğrenciyle tek tek ilgileniyorum

■ İzmir'de ve Alaçatı'da, öğrencilere yurt dışında sanat eğitimi veren okullar için rehberlik etmek nereden aklınıza geldi?

1990 ACI mezuniyetim sonrası Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde Geleneksel ve Dekoratif Türk El Sanatları Tezhip Ana Sanat Dalında eğitim gördüm. ACI'nın misyonu olan 'Enter to Learn Depart to Serve' ilkesi beni her zaman yönlendirmiştir. Bu nedenle kendimi küçük yaş grubu öğrenciler ile resim atölyesinde çalışırken bulmak çok uzun zamanımı almadı.

Ancak yurt dışında sanat eğitimine olan ilginin yaygınlaşması ve sanat eğitimi almak isteyen öğrencilerin yaklaşımı sonucu bu yaştaki öğrencilere de hazırlık süreçlerinde rehberlik edebileceğimi gördüm. Bu konuda özellikle ACI'da bulunan yurt dışı eğitim danışmanları ve özel danışman dostlarımla vasıtası ile 'portfolyo' çalışmalarına başladım. Bu süreç için önce bir eğitmenim geçtim ve yurt dışında sanat eğitimi veren okulların başvuru portfolyoları için neler istediklerini araştırdım. İzmir'de bu konuda bir boşluk vardı ve öğrenciler portfolyolarını hazırlayabilmek için neredeyse her hafta sonu İstanbul'a gitmek zorunda kalıyorlardı. İlk yıllarda öğrencilerle çalışmaya evimdeki atölyemde başladım. Şimdi kış dönemi İzmir'de, yaz aylarında Alaçatı'daki atölyelerimde çalışmalarına devam ediyorum.

■ Yurt dışında daha çok hangi ülkelerle çalışıyorsunuz?

En başta Amerika olmak üzere sırayla İtalya, İngiltere, Kanada ve Fransa en çok tercih edilen ülkeler arasında yer alıyor.

■ Şu anda yurt dışından kaç okulla ilişkiniz var? Birkaç örnek verebilir misiniz?

Her sene düzenli olarak gelişmeleri ve öğrencilerimi takip etmek amacı ile Amerika'daki okulları ziyaret ediyorum. Bu ziyaretler bazen okulların daveti üzerine oluyor. Hiçbir okulu acente olarak temsil etmiyorum. Benim amacım öğrencimin tercihiye yönelik portfolyo hazırlığında yardımcı olmaktır. En çok tercih edilen okullar arasında yer alan ve öğrencilerimin eğitim görmekte olduğu okullar

arasında Pratt Institute, Parsons, RISD, SAIC, SCAD, Carnegie Mellon, Syracuse, NABA gibi okulları sayabiliriz. Bu yaz ise farklı olarak Alaçatı'daki atölyemizde New York'taki Pratt Institute'un düzenlediği yaz okulu için ev sahipliği yaptık ve katılan öğrenciler sertifikalarını aldılar.

■ Bir dönemde ne kadar başvuru alıyorsunuz?

Sanatın bireysel olması gerektiği için her öğrencim ile bire bir ilgilenmem gerekiyor. Bu yüzden başvuruya gelen öğrencilerin hepsini kabul edemiyorum. Bir dönemde 10 öğrencinin portfolyo çalışmalarını ve başvurularını yapabiliyoruz.

■ Bu işin dışında bambaşka bir sektörde, bambaşka bir iş yapıyorsunuz. Steakhouse'unuz var. Bu işe nasıl merak saldınız?

Alaçatı'daki Steakhouse eşim Serdar Eryorulmaz'a ait. Ancak mekanın bir bölümünü atölyemize ayırdığımız için adını 'Iris Art & Steakhouse' koyduk. Dededen gelme kasap kökenli bir ailenin oğlu olarak, 2 yıl boyunca İzmir ve Alaçatı'daki mekanların toptan et tedarikçiliğini yaptıktan sonra, birlikte aldığımız karar ile iki yıl önce kendi yerimizi açtık. Steakhouse sadece yazları açık.

Eşim 18 yıllık hayat arkadaşlığımız boyunca, içindeki sanat aşkını keşfederek, benden aldığı bilgi birikimi sonucunda iki defa kişisel sergi açtı. Elimden geldiğince ona yaz aylarında Steakhouse'ta varlığımla yardımcı olmaya çalışıyorum.

İris Küçükbayraktar

ELİF YONAT TOĞAY (UAA'87)

Herkes Gibi, Herkes Kadar...

Elif Yonat Toğay'ın ilk öykü kitabı Herkes Gibi Herkes Kadar, eylül ayında raflarda yerini aldı. Türk öykücülüğünün efsane ismi Necati Tosuner'in kitap için söylediklerini aynen aktarıyoruz: "Türkiye'de iyi şeyler de oluyor. Edebiyatımızın öykü dalında, kadın yazarlarımızın önemli varlığına, şimdi yeni bir ad daha ekleniyor: Elif Yonat Toğay. Kitabı, Herkes Gibi Herkes Kadar, bir ilk kitap olmanın getireceği dil ve anlatım zayıflıklarından iyice soyundurulmuş, akıcı öyküler içeriyor. Konular, mekanlar ve kişiler bakımından çeşitlilik taşıyan öyküler, incitmeyen bir alaycılığa yer verirken, hiç uzatmadan, şaşırtıcı biçimde sona eriyor. Keskin gözlemlerle oluşan, gerçekçi ama duygu yüklü bir saflıkla, insanlık durumları, renkler, kesitler... Yazarın yetkinliğine tanıklık eden tatlı bir cinlik de hiç eksik değil."

NECATİ GÜLER (TAC'75)

BASKETBOL AŞIĞI

137 kez A Milli Takım forması giyen başarılı eski basketbol oyuncusu Necati Güler, yönetici olarak da basketboldan kopmuyor. Geçtiğimiz ay Türkiye Basketbol Federasyonu'nda Yurt içi Faaliyetleri ve Altyapı Organizasyonları'nın başına getirilen Güler, 1989 yılında Milli Olimpiyat Komitesi üyesi olmuştu ve sporcu temsilcisi olarak Türkiye Basketbol Federasyonu'nda görev yapıyordu. Necati Güler, ayrıca 1998-2003 yılları arasında TBF Eğitim Kurulu'nda Genel Sekreterlik, 2008-2012 yılları arasında da TBF Eğitim Kurulu Başkanlığı görevlerinde bulunmuş ve TBF Yönetim Kurulu üyeliği de yapmıştı.

Redhouse'tan bulmaca dergisi

Redhouse yayınlarının İngilizce sözcük öğrenmeyi eğlenceli hale getirecek üç ayda bir yayınlanacak bulmaca

dergisi Redhouse Quiz & Puzzle Book çıktı. İçinde 14 farklı türde 42 test ve bulmaca ile orta düzeyde yaklaşık 400 İngilizce sözcük öğrenebilecek ve bilgilerinizi tazeleyebileceksiniz. Ayrıca her sayıda bulmacalardan biri de ödüllü olacak. Türkiye çapında market, süpermarket, gazete bayii, zincir kitabevlerinin dergi bölümleri ve kitapçılardan ulaşabilirsiniz.

Beyaz Tavşan

Redhouse Kidz, çocuk kitapları dünyasına yönelik olarak, hem büyüklerin hem de küçüklerin takip edebileceği Beyaz Tavşan adındaki blog'unu açtı. Editörlüğünü Gökçe Gökçe'er'in yaptığı blog, Haberler, Bizden Tavsiye, Bir Varmış Bir Yokmuş, Bakış Açısı, Doğa, Söyleşi ve Kamera Arkası bölümlerinden oluşuyor. Beyaz Tavşan, okurları çocuk kitapları hakkında bilgilendirmenin yanı sıra; yurt içi ve yurt dışındaki organizasyonlardan ve yeni çıkan kitaplardan haberler vermek, geçmişten günümüze Redhouse'un çocuk kitaplarını ve yazarları okurlarına daha yakından tanıtmak ve doğa-çevre konusunda okurları bilgilendirmeyi hedefliyor. <http://blog.redhousekidz.com>

Bize Ulaşın

Mezunlarımızla ilgili haber ve gelişmelere bu sayfalarda düzenli olarak yer veriyoruz. Kendiniz veya sınıf arkadaşlarınızla ilgili her türlü haber ve duyuru için bize ulaşabilirsiniz. Ayrıca sınıf toplantılarınızda çekilen fotoğrafları okul ve mezuniyet yılınızı belirterek gönderin, dergimizde yer verelim.

iletisim@sev.org.tr >

**Von Papen'den
de Gaulle'e...
İsmet Paşa'dan
Nixon'a...**

Büyükelçi Oktay İşcen, İkinci Dünya Savaşı hakkındaki en çok merak edilen soruyu cevaplandırıyor. Hitler neden Türkiye'ye girmede? Dahası, Von Papen'in Tarsus'a gelişini... Efsane müdürlerden Woolworth'u... de Gaulle'ün cenazesinde yüzlerce gazetecinin önünde Nixon'un elini tutmasını, İsmet Paşa'nın olağanüstü hafızasını anlatıyor...

OKTAY İŞCEN TAC'45

Oktay İşcen Türkiye'nin en ünlü büyükelçilerinden biri. Büyükelçiler, malum, çok değişik ülkelere giderler, çok değişik insanlarla tanışırlar... Çok anı biriktirmişlerdir. Sohbetlerine doyum olmaz. Oktay İşcen işte böyle hariciyeci. Türk diplomasisinin ağır toplarından. Büyükelçiyi, Salacak'taki hatıralarla dolu evinde ziyaret ediyoruz. Önce Tarsus'u anlatıyor. Okula giriş ve okuldan çıkış tarihleri son derece ilginç: "İkinci Dünya Savaşı patladı ben okula girdim. Savaş bitti, ben mezun oldum," diyor.

'19 MAYISLAR'IN EN İYİ OKULU

Tarsus Amerikan Koleji'nde dönemin efsane müdürü Woolworth'u en çok kızdıran, okula 'gavur' denmesiymiş. Okulun diğer okullardan daha Türk olduğunu göstermek için, öğrencileri, 19 Mayıs'lara çok ciddi hazırlamış. İşcen, o günleri üstüne basarak anlatıyor: "Woolworth, bu 'gavur' lafına son derece hassastı. 19 Mayıslar'da bizim kolejin, resmi geçitlere en iyi hazırlanmış, en iyi geçiş yapan okul olmasını isterdi. Koltuğunun altında dümbelek, haftalarca, tempo tutarak bize yürüyüş talimi yaptırırdı."

VON PAPEN TARSUS'TA

Hiç unutmadığı okul anılardan biri... Kendi ağzından dinliyoruz: "Naziler'in Ankara Büyükelçisi, Hitler'e olan yakınlığı ile tanınan Von Papen, Tarsus'u ziyarete gelmiş. Bizim arkamızda gözcü kulesi vardı. Orada ufak tefek tarihi eserler var. Tarsus Kaymakamı ile orayı ziyarete gitmiş. Öğrenciler, bunu duyunca, kendisini görmek için çite doğru koştular. Düşünün. 100 metre ötede Von Papen. Başında, Avusturya'nın geleneksel tüylü şapkası, ayağında golf pantolon, uzaktan çocukları selamladı. 10-15 çocuk da alkışladı. Bizim Woolworth

şimdi

Franz von Papen ve
Adolf Hitler

Charles
de Gaulle

Richard
Nixon

İsmet
İnönü

bir sinirlendi. 'İlk alkışı kim başlattı,' dedi. Bunu yapanı bulmaya çalıştı, ama hiçbir şey bulamadı. Fakat son derece akıllı bir şey yaptı. Aradan 8-10 gün geçti. Amerika'nın Ankara Büyükelçisi Wilson'u Tarsus'a davet etti. Büyükelçi, koleji ziyarete geldi. Bütün gün çocuklarla derse girdi, oyunlar oynadı, yemek yedi. Von Papen hayranlığı sıfırlandı."

Mr. Woolworth'un bir özelliği de, sık sık yangın alarmı vermesiydi. İşcen anlatıyor: "Gece yarısı kampanalar çalar. Sabahın üçünde... Müthiş bir gürültü. Yangın talimatı yaptırdı. Bizler yataklardan fırlarken, o saat tutardı, okul ne kadar zamanda tahliye edilir diye..."

Oktay İşcen, Tarsus Amerikan'dan sonra Mülkiye'ye girer. Hariciye sınavını kazanarak, meslek memuru olur.

İşcen'in ilk büyükelçiliği, Belgrad olur. Ardından Hindistan'da ve bölgedeki yakın ülkelerde büyükelçilik görevini ifa eder. Daha sonra da Almanya - Bonn Büyükelçisi olur.

DE GAULLE'ÜN CENAZESİNDE NIXON

Büyükelçi İşcen'in, dönemin başbakanı Süleyman Demirel ile arası son derece iyidir. Sözü kendisine verelim: "Demirel, basınla ilişkilerimin çok iyi olduğunu bildiği için beni bütün dış gezilerine götürmüştü. O kadar ki Demirel sayesinde Mısır lideri Nasır'ın ve Fransız Devlet Başkanı de Gaulle'ün cenazelerine katıldım. Katılımcılardan bir kendisi vardı. Bir de beni ilave ettirdi; Oktay İşcen de katılınsı dedi.

Nasır'ın cenazesi... Kaldırımlarda duracak yer yok. İnsanlar ağaçların üstlerine tünemişler. Öyle bir kalabalık. Bir insan seliydi.

de Gaulle'ün cenazesi ise, Paris'teki meşhur katedralde yapılmıştı. Törenden çıktık. Herkes yürüyor. Herkes dediğim de; kralar, devlet başkanları, imparatorlar... Ben de 'Bir an evvel gideyim de Demirel'in arabasını ayarlayayım,' telaşındayım.

Yürürken arkama baktım, ABD Cumhurbaşkanı Nixon. O da yürüyor. Ona yol verdim. "Please Mr. President," dedim. Elim tuttu. "Thank you sir," deyip gitti. Hep-

si bu kadar. Bir baktım, önümde 20-30 tane televizyon kamerası, dünya kadar fotoğrafçı, gelenleri çekiyorlar. Akşam sefarete geldim. Sefaretekiler, "Abi sen Nixon'u nereden tanıyorsun?" diye üstüne atladılar.

İSMET PAŞA'NIN DİLLERE DESTAN HAFIZASI

Bunca yıl devletin üst kademelerinde görev yapmış olan birinin İsmet Paşa ile görüşmemiş olması mümkün olabilir mi?

Büyükelçi Oktay İşcen anlatıyor: "Ben Almanya'da müsteşarken, Feridun Cemal Erkin de Dışişleri Bakanıydı. O zaman, beni tanıyor. Özel kalem müdürü orada olduğumu söylemiş. Bakan 'Hemen gelsin,' demiş. Girdim. Sohbet ederken, koş koş hademe geldi. 'Beyefendi odanıza İsmet Paşa geliyor,' dedi. Ben hemen kalktım, izin istedim. Bakan, 'Yok yok,' dedi, 'Gel ben seni Paşa ile tanıştırayım.' Canıma minnet. Biraz sonra İsmet Paşa geldi. Ben de 'Paşam,' dedim. 'Benim annem (Şemsa İşcen), sizin döneminizde, Adana'da, iki dönem milletvekilliği yapmıştı.' İsmet Paşa, annemi görmeyeli en az 20 sene olmuş. Şöyle yüzüme baktı, 'Sen annene ne kadar çok benziyorsun,' dedi. Gerçekten de anneme çok benzerim."

Büyükelçimize, İkinci Dünya Savaşı'nın çok merak edilen bir sorusunu soruyoruz: Hitler niye Türkiye'yi işgal etmedi? Cevap veriyor: "Türkiye'yi kurtaran, geri bir ülke olmasıdır. Türkiye'yi işgal ettiniz. Bir orduyu nasıl besleyeceksiniz? Bir tek demiryolu var. Yoksa Ortadoğu'yu ele geçirmek en büyük stratejik hedefti."

Woolworth'dan sonra göreve gelen
TAC Okul Müdürü Mr. Maynard'ın
Oktay İşcen'e yazısı...

Nef New York'a "Dünyanın En İyi Projesi" Ödülü

Manhattan'da yükselecek yeni projemiz Nef New York, Fransa'dan gayrimenkulün Oscar'ı sayılan "Dünyanın En İyi Projesi" ödülünü, İtalya'dan "En İyi Konut Projesi" ödülünü ve Amerika'dan da "Altın Mükemmeliyet" ödülünü Türkiye'ye getirdi.

New York'a yeni bir nefes getirmeyi amaçlayan projemizin, bu büyük ödüllere layık görülmesinin mutluluğunu yaşıyoruz.

nef.com.tr
444 9 633

nef

**birileri onların
hayatına dokundu**

OKUL SAHİNESİ

YÖNETMEN JOZEF ERÇEVİK AMADO VE BAHADIR BAŞARAN VE ÇETİN ÇAKMAK VE ÜMİT ELÇİ VE MAHİNUR ERGUN VE CAN ESKİNAZİ VE CAN EVRENOL VE
EREN GÜLFİDAN VE SERDAR IŞIK VE GÜNAY KÖKER VE BURCU MELEKOĞLU VE ZEYNEP GÜNAY TAN VE ALİ YORGANCIOĞLU YAPIMCI ANSİ ELAGÖZ VE ŞEBNEM AŞKIN
VE KAAN DEMİRTAŞ VE ŞEVKİ GÖKALP GÖKULU VE PELİN EKİNCİ KAYA VE ENİS KÖSTEPEN SENARYO AYSIL AKŞEHİRLİ VE AKSEL BONFİL VE DOĞU YÜCEL
OYUNCULAR HALİM ERCAN VE CANAN ERGÜDER VE SERAP ERİNCİN VE HİKMET KÖRMÜKÇÜ VE DENİZ OLGAC VE DENİZ ÖZERMAN VE N. DERYA ŞENSOY VE M. FERHAN ŞENSOY
VE ÇİĞDEM TUNÇ VE KAAN URGANCIOĞLU VE AYHAN SİCİMOĞLU DAĞITIM EFE ÇAKAREL ANALİZ FIRAT YÜCEL MÜZİK KEREM ESEMEN KURGU KIVANÇ İLGÜNER

Sanatçı olmak meşakkatli bir iş. Sırtınızı dayayabileceğiniz, size yol gösterecek, içinizdeki cevheri çıkaracak birileri varsa, çok hızlı yol alabilirsiniz. SEV mezunlarının en büyük şansı, hayatlarına dokunan pek çok öğretmenlerinin olması...

İlkbahar sayımızda, yurt dışı eğitim danışmanlığı yapan Edumar'ın sahibi Sibel Paksoy, çokça karşılaştığı bir durumu anlatmıştı. Buna göre, anne ve babalar, çocuklarının tıp, mühendislik ve hukuk eğitimi görmelerini istiyorlardı. En aydın ebeveynler bile bu konuda ağırlık koyuyorlar ve henüz tam kararlarını vermemiş olan çocuklarını, bu branşlarda eğitim görmeleri konusunda zorluyorlardı. İnanması güç ama yılların “Oğlum ya mühendis ya doktor olacak” klişesi hala iş yapıyordu.

Ama kazanan taraf her zaman ebeveynler olmuyordu. Çocuklar, bir-iki sene anne babalarının dedikleri branşlarda okuyup, sonra kendi istedikleri bölümlere özellikle de sanata yöneliyorlardı.

Sanata gönül vermiş olan öğrencilerimizin hepsinin, çok şey öğrendikleri ve kendilerine rol model aldıkları öğretmenleri var.

Kimler mi? İşte Kerime Hanım.

Enis Köstepen, İngiliz edebiyatı hocası Kerime Hanım'ın *Macbeth* okuttuğunu hatırlıyor.

Köstepen, o günleri anarak şunları söylüyor: “Lisede dönem ödevinde film çeken ilk sınıftık. Biz her şeyimizi filme çektik. *Macbeth*'in etinden sütünden, her şeyinden yararlandık. Hatta beş-altı şarkılık müzik albümü bile düzenledik. Filmini, parodisini yaptık. Tiyatrosunu oynadık. Bir yılımız *Macbeth* ile geçti. Kerime Hanım bize tam destek verdi.”

İzmir Amerikanlı Halim Ercan, kendisinin oyunculuk seçmesindeki önemli etmenin, Mimar Sinan'a yaptıkları bir

gezi olduğunu söylüyor: “Ümit Hanım vardı. Boğaziçi, Bilgi gibi üniversiteler gezilirken, bizi, bir şekilde Mimar Sinan'da bir tiyatro dersine soktu. Rastlantıya bakın ki, dersi Müşfik Kenter Hoca veriyordu. Onun, öğrencilerle yaptığı çalışmayı izledim. Ve işte o gün ‘tiyatrocı olmak istiyorum’ dedim.”

Halim Ercan, kendisini en çok etkileyen hocasının Engin Taş olduğunu söylüyor.

Dizi denildiğinde, akla ilk gelen yönetmenlerden Zeynep Günay Tan. Efsanevi öğretmen Bercis Hanım'la ilgili bir anısını anlatıyor. Tan, İtalya'dan bir burs alması için okul tarafından seçilir. Aile çok sevinçlidir. Bir o kadar da şaşkın. Baba, Bercis Hanım'a sorar. Acaba bu kadar öğrenci arasından, okul niye Zeynep'i seçmiştir? Bercis Hanım şunu söyler: “Zeynep, evinden uzak ve mutlu. İtalya'da da mutlu olacaktır.” Zeynep Günay Tan, “O güne kadar Bercis Hanım'ı son derece sert bir kişi olarak tanıyorduk. Öğrencileri teker teker izlediğini o zaman anladık.” diyor.

Geçtiğimiz ay 150. sayısını kutlayan ve Türkiye'nin şu anda tek sinema dergisi olan *Altıyazı*'nın, kuruluşundan bugünlere gelişinde de ACI'lıların parmağı var. Derginin bugünkü Yayın Yönetmeni Fırat Yücel de İzmir Amerikan'dan...

Müziğe ilgi duyup da, Keysudar Hanım'ın tedrisatından geçmeyen Üsküdar Amerikan'lı kalmamış dersek yalan söylememiş oluruz. Berklee'de okuyan Turgut Mavuk, tıp eğitimini sürdüren aynı zamanda birinci sınıf bir klarnetçi olan Doğu Kuruoğlu, Koç Üniversitesi'nde öğretim üyeliğini sürdüren ‘udi’ Akif Yalçınkaya hep Keysudar Hanım'ın öğrencileri...

Bu konu çalışmasında tiyatro, sinema ve televizyon dünyasında yer alan mezunları bir araya getiriyoruz. Bu üç önemli alanda ödüllü ustalardan genç kısa film yönetmenlerine kadar herkesin deneyim ve öykülerine yer veriyoruz. Sinema, tiyatro ve televizyonda, yönetmen, yapımcı, oyuncu, senarist, kurgu, müzik, eleştirmenlik, dekor gibi alanlara ulaşmaya çalıştık. Çalışmada reklam filmleri yapımcı ve yönetmenleri alanı yer almıyor. Onlara bir başka dosya konumuzda yer vermeyi planladık. Bu dosyada mutlaka ulaşamadığımız usta ve genç sinemacılar, tiyatrocular ve televizyoncular olmuştur. Bizlere iletisim@sev.org.tr'den ulaşabilir, bilgilerinizi www.mezundb.com/guncel adresinden güncelleyerek bu tür dosyalarda sizlere ulaşmamızı kolaylaştırabilirsiniz.

KEYSUDAR SEVER

Benim bir minnet borcum vardı

Keysudar Hanım'ın çocukluğu, Tarsus'ta bizzat TAC kampüsünün içinde, efsane müdürlerden Maynard'larla birlikte geçti. Yıllar sonra, Üsküdar Amerikan'dan gelen müzik öğretmenliği teklifini kabul etti. Müzik Kulübü'nde, pek çok sanatçının yetişmesine ön ayak oldu.

Keysudar Hanım'ın hayattaki kırılma noktası babasının Tarsus Amerikan'da çalışması olur. Mr. ve Mrs. Maynard ile aynı kampüste kalırlar. Aileler arasında sağlam bir dostluk oluşur. Mrs. Maynard, o zamanlar küçük bir çocuk olan Keysudar Sever ile ilgilenir, ona piyano çalmayı öğretir. Böylelikle ilk müzik derslerini Mrs. Maynard'dan alır.

Keysudar Hanım, liseyi Adana Eğitim Enstitüsü'nde okur. Enstitünün yüksek okuluna devam etmek için İstanbul'a gelir. Ama İstanbul'a gelmeden birkaç gün önce, 12 Mart askeri darbesi olur. Burslara son verilir. Okulda da yatılılık kalkmıştır. Zor durumda kalan Keysudar Hanım'ın imdadına Amerikan Bord Heyeti yetişir. O günleri anarken, "Burs verdiler, yardım ettiler. Bana bir piyano bile aldılar. Benim bu okula gerçek bir vefa borcum var," diyor. Mezun olduktan sonra Anadolu'nun bir çok yerinde müzik öğretmenliği yapan Sever, son olarak, Kadıköy Anadolu Lisesi'nden emek-

li olur. Üsküdar Amerikan'a girişi de emeklilik günlerinde gerçekleşir. 'Bir iki yıl çalışır vefa borcumu öderim' der, ama geliş o geliş olur.

Keysudar Hanım'ın çabası ve yöneticilerin de yardımıyla Müzik Kulübü, bir yılda çok farklı bir yere gelir. Sözü kendisine bırakıyoruz: "Burada yaptığınız işin hazzını manen çok fazla alıyorsunuz. Çocukların çıkıp alkış almaları inanılmaz bir şey."

Peki acaba Müzik Kulübü'ne nasıl bir ilgi söz konusu? Buraya yılda kaç öğrenci geliyor? "Şu anda 80-90 kişi var" diyor Keysudar Hanım, "Burası saat üçten sonra konservatuvar gibi oluyor. Bir bölüm klasik gitar bölümüne gidiyor. Bir bölüm piyanoya geliyor. Bir bölüm nefesli sazlara gidiyor. Bir kısmı keman alıyor. Artık bize çalışacak oda filan yetmiyor. Okulun bir oda orkestrası var. Diğer müzik öğretmeni arkadaşımızla birlikte çalışıyoruz."

Müzik Kulübü'nün üyeleri, Keysudar Hanım'ın anlattığı kadarıyla son derece vefalı öğrenciler.

"Kulüp, her yılın sonunda müzik gecesi yapıyor" diyor Keysudar Hanım, "Bu yıl dansı ve halk oyunlarını da kattım" diyor ve devam ediyor: "Konserleri paralı yapıyoruz, elde ettiğimiz geliri sosyal amaçlı bir kuruluşa veriyoruz. Son olarak, Kanseri Çocukları Koruma Vakfı'na bağışladık.

Keysudar Hoca'nın yönettiği okul korusu ve tiyatro etkinlikleri..

Böyle şeylere alışmalarını istiyorum. Duyarlı olsunlar.”

Gelelim oynanan müziklere... Söz Keysudar Hanım'da: “Bu yıl *Lüküs Hayat*. Geçen sene *Hisseli Harikalar Kumpanyası*. Ondan önce *Keşanlı Ali Destanı*. Bazen kendime bir yer bulup oyunda yer alıyorum. Bundan çok hoşlanıyorum. *Hisseli Harikalar Kumpanyası*’nda, köy ağasının köyden gelen karısını oynadım, elimde silahla çıktım. Kıyamet koptu. O zaman hoca öğrenci ilişkisi olmuyor. O güzel işi paylaşan insanlar oluyorsunuz.”

“Kulübün amacı bu çocukları müzisyen yapmak değil,” diyor Keysudar Hanım, “Asıl amacımız, müzikten anlayan ve iyi müziği ayırt edebilen öğrenciler olmaları... Sahneden korkmayan, kendini ifade edebilmeyi bilen, ekip ile birlikte bir amaç doğrultusunda hareket edebilen gençler olmalarına çalışıyoruz.” Keysudar Hanım bir örnek veriyor: “Bizi unutmuyorlar. Yıllar sonra birisi Amerika’dan yazmış. ‘Hocam, *Sefiller*’i seyrettim. Bütün şarkıları ezbere biliyordum. Oturduğum yerden söyledim.’ Bu çocuk, Amerika’da, sanat dışında bir işte çalışıyor. Sanatla böyle bir ilişki kurmuş olması eminim işine de yansıyor.”

Ama sadece bu kadar değil. Müzik Kulübü sahnesi, birçok oyuncu ve sanatçının da ilham kaynağı olmuş. Keysudar Hanım, “Üniversitede tiyatro, sinema ve televizyon okumaya gi-

den eski mezunlarımız vardı. Ama bu ilginin daha da arttığını görüyorum. Artık buradan Berklee’ye müzik okumaya gidenleri görüyorum. Yurt dışına tiyatro okumaya gidenler var.” diyor.

MÜHENDİS OLMAK ZORUNDA MIYIZ?

Keysudar Hanım birkaç örnek veriyor: “Eren Önsoy vardı. Şu anda film müzikleri konusunda bir çok ödül aldığını biliyorum. Hollanda’da müzik okudu, sonra İngiltere’de Royal College of Music’e devam etti. Kulübe ilk geldiğinde ‘Burada herkes mühendis olmak zorunda mı, ben mühendis olmayacağım’ demişti. Dediği gibi de oldu.”

Kulübün sahnesinden geçen Ferhan ve Derya Şensoy kardeşler de yurt dışında biri sinema diğeri grafik okudu. Şimdi ikisi de tiyatro ve film oyuncusu oldular. Emirtan Erten yine Conservatorium van Amsterdam’da müzik okuyor. Turgut Mavuk ve İrem Caran, Berklee’de. Zeynep Toraman ise ABD’de. Hem müzik yapıyor, hem farklı alanlarda eğitim alıyor. Doğa Kuruoğlu tıpta okuyor, aynı zamanda çok iyi klarnetçi... Akif Yalçinkaya, Koç Üniversitesi’nde öğretim üyesi, aynı zamanda çok iyi bir ut sanatçısı.

Keysudar Sever, Üsküdar Sahne’sinin önemli bir ayağı olan müzikalleri için öğrencileriyle hala aynı heyecanla çalışmaya devam ediyor.

DYANE A. STILLMAN
ÜSKÜDAR AMERİKAN LİSESİ
İNGİLİZCE ÖĞRETMENİ

Sahneye ilk adım

Son yıllarda Üsküdar Amerikan Lisesi öğrenci sahnesi oldukça hareketli ve renkli geçiyor. Televizyon dizilerinden tanıdığımız Canan Ergüder (UAA'94), "Okulda sahneye ilk çıktığımda oyuncu olacağımı anlamıştım," diyor. Okul sahnesi, Ergüder'in yıllardır emek verdiği baleyi bırakıp, üniversitede yurt dışına tiyatro okumaya gidecek kadar hayatını etkilemiş.

Son dört yıldır Üsküdar okul sahnesine büyük emek veren İngilizce Öğretmeni Dyane A. Stillman ile okul sahnesinin geleceğini konuştuk.

Bugün Üsküdar'da tiyatro, sinema ve drama gibi alanlarda neler yapılıyor? Dramapalooza, uluslararası tiyatro festivalleri, kısa film festivalleri... Biraz bahsedebilir misiniz?

Bu yıl UAA'da benim dördüncü yılım. 9. ve 10. sınıflara seçmeli ders olarak drama, 12. sınıflara İngilizce dersi veriyorum. İngilizce Drama Kulübü'nün

de yönetimini yapıyorum. Son iki yıldır *Dramapalooza* adıyla, tam gün süren tiyatro festivali düzenliyoruz. Öğrenciler kendi oyunlarını yazıyor, kendileri yönetiyor, kısa oyunlar, tek kişilik oyunlar ve komedi skeçleri yaratıyorlar. Ayrıca Fransızca, Almanca ve İspanyolca oyunlar için başka okulları da davet ediyoruz. Bu yıl Darüşşafaka ve Robert Kolej katıldı. Ayrıca *Dramapalooza*'nın açılış gecesinde 48 Saat Film Festivali'nde En İyi Replik ödülünü alan öğrencimizin kısa filmi de gösterildi. Gelecek

yıl bu festivale en az üç öğrenci oyunuyla katılmayı planlıyoruz. Son üç yıldır bahar etkinliklerimizde Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, *Romeo ve Juliet* ile *Kuru Gürültü* oyun-

larını sahneliyoruz. Üsküdar'da ayrıca Türkçe Drama Kulübü, bu yıl Anton Çehov'un *Vişne Bahçesi*'ni oynarken; Müzikal Tiyatro Kulübü de *Lüküs Hayat* oyununu sahneledi. Okulda ayrıca Kısa Film Kulübü çalışmaları sürdürülüyor.

9. ve 10. sınıflarda İngilizce Drama seçmeli derslerinin temel hedefleri; öğrencilerin tiyatro pratiklerine aşina olmalarının yanı sıra İngilizce konuşma ve topluluk önünde konuşma becerilerinin ve özgüvenlerinin artmasıdır. Bu sene ilk sömestirde öğ-

Tiyatro hakkında öğrenmeye ek olarak, öğrenciler İngilizce konuşma pratiği yapmak ve diğer kültürleri tanımak için başka ülkelerdeki akranlarıyla tanışma fırsatı elde ediyor.

renciler, çevre sorunlarını algılayışlarına dayanan sahneler yazdılar. İkinci dönemde kendi orijinal sahnelerini ve kısa oyunlarını “*Süper Kahramanlar ve Kötü Adamlar*” teması etrafında kurguladılar. Kendileri için, herhangi birisi için, tamamıyla iyi veya tamamıyla kötü olmanın mümkün olup olmadığı sorusunu cevaplamaya çalışarak yazdılar. Seneyi kitaplardan, oyunlardan, filmlerden ve şiirlerden seçtikleri monologları sahneye yerleştirtiler.

UAA, Uluslararası Bakalorya Kurumu’nun bir kardeş kuruluşu olan IS-TA’nın (Uluslararası Okullar Tiyatro Derneği) bir üyesi. Her sene 1-12 öğrenciyi uluslararası bir tiyatro festivaline götürüyoruz. Orada uluslararası tiyatro sanatçılarıyla birlikte çalışırken,

yabancı bir lisedeki öğrencilerin aileleri tarafından ağırlanırlar. Gezi, öğrencilerin araştırmakta olduğu herhangi bir konu veya beceriyi yansıtan resmi olmayan bir performansla sonlanıyor.

Tiyatro hakkında öğrenmeye ek olarak, öğrenciler İngilizce konuşma pratiği yapmak ve diğer kültürleri tanımak için başka ülkelerdeki akranlarıyla tanışma fırsatı elde ediyor. Son üç senede ilkinde Mumbai, ikincisinde Yeni Delhi olmak üzere Hindistan’a iki kez ve geçen sene Çek Cumhuriyeti’ndeki Terezin’e gittik. Üye okul olarak, bu sene İstanbul’da bir festivale ev sahipliği yapmamız istendi ve teması “İpek Yolu Boyunca Maske ve Hareket” idi. Misafirlerimizi Kapalı Çarşı’ya götürdük ve öğrenciler uluslararası maske, dans ve hareket sanatçılarıyla çalıştı. 2015-2016 öğretim yılında ise Hong Kong’daki ISTA Festivali’ne katılacağız.

UAA’da bu seneki mezuniyet konuşmacısı UAA’94 mezunu Canan Ergüder’di. Kendisi Franklin and Marshall College ve The New School University Actors Studio’dan mezun

olduğundan beri film ve televizyon sektöründe çalışıyor.

Öğrencilerin üniversitede tiyatro, sinema ve televizyon gibi departmanları tercih etmelerinde bir artış ya da değişiklik gözlemliyor musunuz?

Sinema alanında eğitim alan yalnızca bir öğrenci tanıyorum, ilk senemde kendisi İngilizce sınıfımda son sınıf öğrencisiydi. Sanıyorum 2015 mezunlarından iki kişi gelecek sene sinema okuyacaklar... Bir televizyon dizisinde profesyonel olarak oynamış olan bir kız öğrencimiz var ve kendisi Türkçe Drama Kulübümüzde oyuncu. Kendisi, mezun olduktan sonra tiyatro okumayı planlayan dört kız öğrencimizden birisi.

UAA büyüyüp değiştikçe programımız da büyüyüp değişiyor. Bazı öğrencilerimiz performans sanatlarında kariyer yapmayı düşünüyor olabilirler. Pek çoğu sadece bir tiyatral prodüksiyona dahil olmaktan veya İngilizcelelerinin ilerleyişini fark etmekten dolayı keyif alıyorlar. Öğretmenliğimin ilk on beş yılında, Amerika’da onların tümünde tiyatro, film ve kitle iletişimi alanlarında ana dal veya yan dal eğitimi alan öğrenci sayısı kademeli olarak arttı. Muhtemelen buna benzer bir trendi Türkiye’de de gözlemleyeceğiz.

Bu etkinliklerin öğrenciler üstündeki etkisi nedir?

Tiyatroyla ilgilenmek; öğrencilerin kendine güvenleri, bir topluluk içinde çalışabilme yetenekleri ve yaratıcı problem çözme becerileri üzerinde kesinlikle olumlu bir etkiye sahip. Tüm bu faydalar sonunda üniversitede ne okumak isterlerse istesinler yine de tiyatroyla ilgilenebilirler. Örneğin, 2015 mezunlarımızdan bir öğrencimiz, iki sene üst üste hem sahnede yer aldı hem de dekorlarımızı tasarladı. Ve gelecek sene İngiltere’de mimarlık okuyacak. Üniversitede başka alanlarda, mühendislikten tıba, tıptan işletmeye bir çok farklı alanda okumayı planlasalar da tiyatrodan kopmuyorlar. Birkaç öğrencimiz de son yıllarda yurt dışındaki yaz tiyatro okullarına kabul edildiler.

TAC'de bir sinema geleneği doğuyor

Ece Demircioğlu

Bu yıl ikincisi yapılan TAC Golden Stickler Film Festivali hem daha eğlenceli, hem daha profesyonel hale geliyor. İngilizce öğretmeni ve Film Yapımı Kulübü Sorumlu Öğretmeni Ece Demircioğlu; bu yılki festivalin çok renkli geçtiğini söylüyor.

Golden Stickler Film Festivali ne zaman başladı?

Geçen yıl haziran ayında ilk festivali yaptık.

Nasıl bir fikirle doğdu?

Okulumuz, bölgede Uluslararası Bakalorya (IB) programı uygulayan

tek okul. IB programı kapsamında film dersi de uygulanıyor. Bir adım daha öteye nasıl taşırız diye düşünüyorduk. Başlayan film derslerini ve film üretim kültürünü okulun tamamına yayacak, keyifli bir yıl sonu etkinliği olsun istedik.

Mezunların da desteğiyle bu organizasyonu gerçekleştirdik. Çok olumlu dönüşler aldık, organizasyonumuz ciddi ses getirdi ve en önemlisi de öğrencilerimiz film festivalini çok sevdiler.

Jüri kimlerden oluşuyordu?

Jüride iki mezunumuz (Necati Güler-Milli Basketbolcu, TAC'75 ve Mustafa Emre-Yönetmen, TAC'74), Sheila Salim (9. Sınıflardan Sorumlu Müdür Yardımcısı), Metehan İnci (Film öğretmeni) ve Yarkın Yılmaz (Öğrenci Birliği Başkanı) vardı.

TAC'den ve TAC dışında kimler katıldı?

TAC'den öğrenciler, öğretmenler, mezunlar, veliler... Kısacası bütün TAC ailesi buradaydı.

Gelecek yılın programını oluşturduğunuz mu?

Başka okulları davet etmek gibi hedeflerimiz de var. Film kültürünü Çukurova bölgesine yaymak amacındayız.

2. GOLDEN STICKLER FİLM FESTİVALİ ÖDÜLLERİ

En İyi Film: MONEY TALKS - UĞUR SERKAN KÖKSAL, ÖZKAN ALPER YAVUZ

En İyi Kadın Oyuncu: MONEY TALKS - GÜNEŞ SEZER

En İyi Erkek Oyuncu: SO ALONE - AYHAN BERKER YOĞURTÇUOĞLU

En İyi Ses Tasarımı: RELIQUUM VIDERE - ZİYA KAYALI

En İyi Kurgu: RUN YOUR FEELINGS - SELEN TERZİ

En İyi Senaryo: LOVE TRIANGLE - GÖKŞİN BABAOĞLU

En İyi Yönetmen: WHAT IF - EROL GELBUL, UĞUR SERKAN KÖKSAL, ÖZKAN ALPER YAVUZ

Jüri Özel Ödülü: CHILD BRIDE - FIRAT ALAN

Golden Stickler
Film Festivali'nin
kahramanlarından biri de
Mustafa Emre (TAC'74). Reklam
ve prodüksiyon şirketi Spots
ile onlarca markaya birçok reklam
filmi çekti. Bu festivalin her adımında
büyük emeği ve imzası var.
Halen TAC'de yurttan kalan
öğrencilerin yurt yaşamını
anlattıkları bir filmin
çekimlerine de
destek veriyor.

Stickler'in Hayaleti

TAC Golden Stickler Film Festivali'nde "Best Film" dalında birinci olan *Money Talks* filminin yönetmeni, 10. sınıf öğrencisi Uğur Serkan Köksal; heveslerini, heyecanlarını, çabalarını, filmi çekerken nasıl eğlendiklerini ve yoruldıklarını anlatıyor.

Golden Stickler etkinliği için film yapmaya nasıl karar verdiniz?

Film festivali okulu-muzda geçen yıl başladı. Bir tecrübemiz yoktu tabii bu konuda. Bu yüzden ilk filmimiz, internette şans eseri bulduğumuz kısa bir videonun re-make'i (olan bir videonun aynısını yapma) oldu. Yaparken deli gibi eğlendik, her ne kadar günün sonunda yorgunluktan ölsek de...

Filmden biraz bahsedebilir misiniz? Nasıl bir süreç yaşadınız?

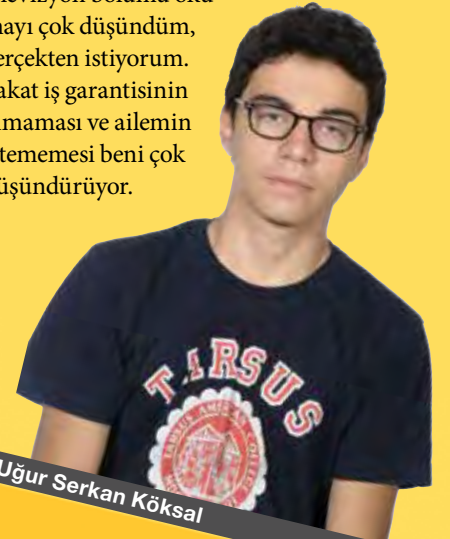
Bu yıl sene içinde yaptığımız iki film de korku filmiydi. İlk filmimiz

TAC'ye ilk geldiğimiz zaman bize anlatılan 'Stickler'in hayalet hikayesinin filmi oldu. İkinci filmimiz ise; "Biz burada kısa film çekelim" muhabbetiyle başlayan "Hostel" filminden de esinlendiğimiz bir korku filmi. Biz, yatakhane ekibi olarak, son dakika adamları olduğumuz için hep kısa sürede ve neredeyse hiç ara vermeden bitirdik filmi. Birincilik ödülünü aldığımız *Money Talks*'u ise toplam üç günde bitirdik. İki gün çekimle geçti. Sabah kalkar kalkmaz dışarı çıktık, malzemeler aldık. Kısıtlı

bütçemiz yüzünden her şeyin en ucuzunu aldık.

Bir film çekmek sizi nasıl etkiledi? İleride sinema, tiyatro, televizyon alanında eğitim almayı ve çalışmayı düşünüyor musunuz?

Film çekmekten çok zevk alıyorum. Özellikle senaryo yazmak, benim olaylara farklı açıdan bakma özelliğimi geliştirdi. İleride sinema televizyon bölümü okumayı çok düşündüm, gerçekten istiyorum. Fakat iş garantisinin olmaması ve ailemin istememesi beni çok düşündürüyor.

Uğur Serkan Köksal

STICKLER

FESTİVALİ

SERPİL KILIÇ ACI'83

Bu lise canlı...

Dört yıl önce okul etkinliklerini internet üzerinden canlı yayınlamakla yola çıkan ACI Live TV, Türkiye'nin ilk ve tek lise televizyonu olarak büyük ilgi görüyor. İzmir ekibinin deneyimleri önce SEV Live TV, ardından da Tarsus Live TV'ye hayat verdi. Yakında Üsküdar Amerikan ve SAC de yayına başlıyor. ACI Live TV Kulübü'nün danışmanı, bilişim teknolojileri öğretmeni Serpil Kılıç ile konuşuyoruz...

ACI Live TV nasıl doğdu?

2010-2011 öğretim yılında, Lise 3 web tasarım dersinde, beş öğrencimizle internet ortamında geliştirebileceğimiz bir proje arıyorduk. İlk olarak ACI camiasının kullanabileceği Facebook benzeri bir ortam yaratmak istedik. "ACI Plus" adını verdiğimiz proje, insanların katılımı ve kullanımını sağlamadığımız için çok başarılı geçmedi. Google Plus bizden sonra başladı. İkinci dönemde ise web ortamlarında videonun giderek önem kazandığını fark edince, internet televizyonu kurma fikri ortaya çıktı. Gerekli altyapıyı hazırladıktan sonra, ilk yayını tüm gün süren Bazaar Day 2011 pilot yayını oldu. Web sitesi, facebook ve mobil cihazlardan da yayınladık. Daha ilk yayınımda o kadar güzel bildirimler aldık ki, doğ-

ru bir yolda olduğumuzu anladık. 2011 mezuniyet töreninde izleyicilerimiz hayli çoğalmıştı ve artık okulumuzun ACI Live TV diye bir televizyon kanalı vardı. Beş öğrenciyle başlayan bu serüven, şu anda 45 öğrenciyle devam ediyor. Bazaar Day, tiyatro, konser, fen fuarı, veli toplantısı, dans gösterileri, spor turnuvası, SEV Mezunlar Balosu ve Homecoming gibi çok farklı içeriklerde ve farklı mekanlardan yayınlarımız oldu.

Halen kaç kişi ile nasıl bir yayın yapılıyor? Yayın içeriklerine nasıl karar veriyorsunuz?

İlk yılımdan sonra, 2011-2012 öğretim yılında, beş öğrencimizle birlikte ACI Live TV'yi bir kulüp olarak kurduk. Yayınlar başladıktan sonra kulübe inanılmaz başvuru olması bizi çok şaşırttı. Artık öğrencilerimiz, kulübe eleme ile yeni üye kabul etmeye başladılar. Kulüpteki kıdemli öğrenciler, yeni başvuruları değerlendiriyorlar. Ayrıca sene boyunca da grup liderleri olarak yeni gelen arkadaşlarını eğitiyorlar. Edtech öğretmenimiz Muammer Ergun ile beraber yürüttüğümüz kulübümüz, okulun tüm kesimlerinden, yöneticilerimiz, öğretmenlerimiz ve velilerimizden destek görüyor. Neredeyse artık okulumuzdaki her etkinliğin canlı yayınlanması isteniyor; öğrencilerimizin akademik çalışmalarını etkilemeyecek şekilde, herkese bu imkanı sunmaya çalışıyoruz. Her yayın ciddi bir organizasyon gerektiriyor. Gelen talepleri öğrencilerimiz değerlendiriyor ve çalışmalara başlıyorlar. Etkinlikle

25 YILDIR ACI'DA

1983'te ACI'dan mezun olan Serpil Kılıç'a, 1988 yılında üniversiteden mezun olduğu yaz, ACI'da yeni başlayan bilgisayar dersleri için öğretmenlik teklifi gelir. O yaz, matematik dersi verdiği bir ACI öğrencisinin, "Lütfen Serpil Abla senin gibi 'kafa' bir öğretmen

lazım," demesi üzerine teklifi kabul eder. O öğrenci iki sene sonra mezun olur, ama Serpil Kılıç o yazdan beri, yani 25 yıldır hâlâ okulda. Bilgisayarın gelişimi ile okulda bir çok görev alır: Bilgisayar öğretmenliği, bölüm başkanlığı, bilişim teknolojileri yöneticisi olarak çalışır. (4 yıldır yapılan canlı yayınlardan derlenen kolaj videoyu izlemek için QR kodu okutabilirsiniz.)

ilgili bilgiler toparlanıyor, ilgili kişilerle ön görüşmeler yapılıyor. Röportajlar için sorular hazırlanıyor. Teknik hazırlıklar da gerekiyor. Etkinliğin yapılacağı yere ve kameraların nerelelere yerleştirileceğine karar veriliyor. Üç ayrı noktadan yayın yapabiliyoruz. Her yayın için gerekli olan yönetmen, teknik destek, kameraman, sunucu, iletişim ve sosyal medya olmak üzere farklı görevleri, yine öğrencilerimiz kendileri yapıyorlar.

ACI Live TV'nin öğrencilere nasıl bir katkısı oluyor? Mezuniyet sonrası meslek seçiminde nasıl bir etkisi oldu veya olacağını düşünüyorsunuz?

Canlı televizyon yayıncılığı çok dinamik, çok heyecanlı ve zor bir iş. Tekrarını alma ve bilgisayarda daha sonra düzeltme şansınız yok. Son derece organize olmanız gerekiyor. Ne kadar iyi hazırlanırsanız hazırlanın, her zaman ön görülmedik problemlerle karşılaşabiliyorsunuz. Pratik çözüm üretmeniz, çabuk karar vermeniz gerekiyor. Öğrencilerimizin güzel konuşma becerileri, sunu yapma becerileri gelişiyor. ACI Live TV dört yıldır mezun veriyor. Bunlar içinden sinema televizyona yönelenler oldu. Yurt dışında gittikleri üniversitelerde, aynı canlı yayın kulübünü kuran öğrencilerimiz oldu.

ACI Live TV kulübü içinde gelecekte neler planlıyorsunuz? Sürekli bir yayın, belgeseller, söyleşiler vs. gibi içerik üretimi de düşünüyor musunuz?

ACI Live TV her sene kendini geliştiriyor ve farklı bir şeyler üretmek istiyor. Bu sene pilot deneme olarak stüdyo çekimlerine başlandı. Amaç, farklı içerikleri olan, öğrencilerimizi ilgilendiren konulardan program formatları üretmek. 2015-2016 yılında buna başlıyoruz.

ÜNİVERSİTELER BİLE ŞAŞIRIYOR!

Bilgi Üniversitesi İletişim Fakültesi ile birlikte ortak yayın yapmışınız? Bu tür çalışmalar devam edecek mi?

Lise seviyesinde Türkiye'de canlı yayın televizyonculuğu yapan tek biziz. Bu yüzden üniversitelerdeki benzer çalışmalar dikkatimizi çekti. İstanbul Bilgi Üniversitesi – İletişim Fakültesi Televizyonu olan TV Santral üyeleriyle iletişime geçtik, kendilerini ziyarete gittik. TV Santral bizi, 26-27 Haziran 2015 tarihlerinde İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin mezuniyet töreni çekimlerine davet etti. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin

Santral Kampüsü'nde gerçekleşen etkinlik süresince, ACI Live TV üyelerimiz, profesyonel ekipmanlarla yayın yaptılar. Böylece hem kendilerini geliştirme imkanı buldular hem de Bilgi Üniversitesi İletişim Fakültesi üyelerini kendilerine hayran bıraktılar. Dekan Halil Nalçaoğlu, şöyle yazdı: "...ACI ekibini ve sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyduk. Ortaöğretimin çok ötesine geçmiş eğitim anlayışı ile yetişen gençleri görmek bizleri ayrıca mutlu etti. Bu ve benzeri projeler için irtibatta olalım..."

SEV LIVE TV YAYINDA!

Bu deneyimleri SEV ve kardeş okullara da aktarıyorsunuz? Nasıl bir çalışma yapıyorsunuz?

Kulüp olarak 2014

yılındaki bir diğer hedefimiz, kardeş okullarımızın mezuniyetlerini de yayınlamaya gitmek oldu. ACI Live TV olarak Üsküdar Amerikan Lisesi ve Tarsus Amerikan Koleji'nin mezuniyetlerini yayınlamaya gittik. Sağlık ve Eğitim Vakfı bu fikrimizi son derece destekledi ve SEV Live TV projesi böyle başladı. SEV Live TV, tüm SEV'e bağlı kurumlara ilgili yayınların barındırılacağı bir site oldu. Kulüp öğrencilerimiz bu yıl, Tarsus Amerikan Koleji'ne giderek, orada da heyecanlı ve meraklı bir öğrenci ve öğretmen grubu ile eğitimler yaptılar ve tecrübelerini paylaştılar. TAC Live TV kuruldu ve 2015 mezuniyet törenlerini kendileri yayınladılar. Gelecek eğitim yılında da SAC ve UAA televizyon kulüplerini de kurarak bu proje devam edecek. <http://www.sevlive.tv/>

UĞUR ERSÖZLÜ

Çok yönlü bir sanat kulübü olarak D.O.T!

OT Kulübü, drama-oyun-tiyatro üçlemesini içinde barındıran çok disiplinli bir oluşum. Bu üç kavram birbirinden güç alıyor. Kulübün Danışmanı Uğur Ersözlü anlatıyor: SEV Amerikan Koleji'nin (SAC) ilk yılında, en faal alanlardan biri danışmanı olduğum DOT Kulübü'ydü. Kulübün ismi, açılımlından anlaşılacağı gibi drama-oyun-tiyatro üçlemesiyle oluşuyor. Üç kavramı da ele alarak, birbirinden faydalanan, üç disiplini bir arada çalışıyoruz.

Neden sadece tiyatro değil ya da neden sadece drama veya oyun değil? Bu üç kavram birbirinden güç alan üç tane muhteşem oluşum. Hepsisi de hayatın tam ortasında. Ama bu kavramlardan yaratıcı drama ile tanışmamış olanlar için biraz açıklayayım. Yaratıcı drama; bir konu üzerine belirli bir mekanda grup eşliğinde yapılan, rol oynama, doğaçlama gibi teknikler kullanarak, yaşantılardan yola çıkan bir süreç.

Yaratıcı drama, tiyatrodan da faydalanır, oyunculuktan da, oyunun özelliklerinden de... Ancak hepsi, birbirinden farklıdır. Biz sene başında yaratıcı dramayla başladık sürecimize...

Güven duyma, etkileşim, empati kurma, dans-devinim, rol oynama, doğaçlama, karar verme ve iletişim kurma konu başlıkları üzerine çalıştık. Yaratıcı dramanın en güzel taraflarından biri de aslında bu. Atölyelerde ders müfredatındaki konulardan tutun, günlük hayattan örneklerle kadar geniş bir konu yelpazesi üzerine çalışılabilir olması. Aslında hayatın bir provası niteliğinde...

Hayata dair olası günlük durumları veya çatışmaları masaya yatırıp muhakeme yapıyoruz, çözüm önerileri sunuyoruz. Ve her katılımcının, kendi yaşantısından yola çıkarak, olaya bakış açısı ve katkısı, olayı yorumlaması ve konudan çıkardığı sonuç ile aldığı mesaj da farklı oluyor. Bizi bekleyen tecrübeleri, kaygılarımızı ve korkularımızı, güven duyduğumuz bir grupta yaşantılayarak, olaya dışarıdan bakma şansı yakalıyoruz. Olayı düşünüp, yorumlayıp yeniden değerlendiren, gerçek hayatta yaşanması bu durumlara karşı hazır olma yetisi kazanıyoruz.

Örneğin; sıradan bir gün ve bir marketten alışveriş yapıyorsunuz... Kasada sıra tam size gelmişken önünüze geçmeye çalışan bir kişiye takınacağınız tavır, kasiyerin ve arka sırada bekleyen insanların tavırlarını anlatan bir doğaçlama yapıyoruz. Bazı anlarda durdurup yorumlayıp tekrar doğaçlıyoruz. Hem ana karakterin hem de diğer karakterlerin rolüne bürünerek, olayı tarafıca analiz ederek, empatik iletişim bakış açısını kazanıyoruz.

HERKESİN OYUN OYNAMAYA İHTİYACI VAR

Televizyon programları, bilgisayar oyunları, yarışmalar, sahne sanatları, boş zaman etkinlikleri, uygulamalar... Bunların hepsi oyun olarak nitelendirilebilir. Hepsisi de oyuna hizmet eden, oyun kökenli ve oyun temelli oluşumlar. Oyun denen şey için sadece çocuklara ait dersek yanlış olur. 7'den 70'e herkesin oyun oynamaya ihtiyacı var, oynuyor da. Gün içinde doğamız gereği eğlenme, -miş gibi yapma, çatışma, rekabet etme, haz alma gibi duyguları içeren birçok durumla karşı karşıyayız. Bu doğrultuda oyun oynamak, aslında hayatımızın en temel parçalarından. DOT, her atölyenin konusuy-

DOT, her
atölyenin konusuyla
ilişkili oyunlar
kurgulayarak,
oyun dilinden
faydalanan.

la ilişkili oyunlar kurgulayarak, oyun dilinden faydalanan. Bu vesileyle en temel kazanımlarımızdan olan kural algısı, sıraya girme, grup etkinliklerine katılabilme, saygı duyma, dinleme, yenme ve yenilme gibi başlıklara hizmet etmiş oluyoruz.

Tiyatro Kulübü, bir okulda 'olmazsa olmazlar' arasında olan bir kulüptür. Bu kulüp, genellikle yıl boyunca aktif bir prova temposuyla çalışır. Özel günler, törenler ve yıl sonu gösterileri için sahneleneceklerin provaları... Biz DOT olarak, ürünü önemsiyoruz ancak sonuçtan çok süreçte ne yaptığımız, ne deneyimlediğimiz ve ne kazandığımız önemli.

İÇİMİZDEKİ 'BEN'İ BULMAK

Hepsinden öte, iyi birer oyuncu olabilmek için öncelikle iyi bir gözlemci, iyi bir hayalci ve iyi bir katılımcı olmak çok önemli. Birey olma yolunda içimizdeki Ben'i bulmak, özgün içerik üretmek ve kendine güvenmek, yaptığınız veya yapmak istediğiniz şeyin temelini oluşturuyor. Bu doğrultuda her birey bir eğitmen olabilir, bir oyuncu olabilir, bir doktor veya bir yönetici olabilir ama kendini iyi tanıyan ve içindeki Ben'i keşfeden bireyler fark yaratanlar olur.

2014-2015 eğitim öğretim yılı boyunca, DOT Kulübü öğrencileri birçok kez sahneye çıkma imkanı buldular. Bu gösteriler de genellikle atölye süreçlerinde katılımcıların ortaya koydukları doğaçlamalar, fikirler ve roller güçlendirilerek sahnelendi. Kimi zaman kendi yazdığımız skeçleri yorumlayarak, kimi zaman da olaylardan yola çıkarak oynadığımız dramatik durumları paylaştık. Saatlerce prova edilmiş tek

bir konunun değil, konuların prova edilmesi sürecinde çıkmış ürünlerin seyirci önünde paylaşılması oldu. Sene sonunda birçok kulübün katılımıyla gerçekleştirdiğimiz SAC Highlights gecesinde, farklı temalardan oluşan skeçleri oyunlaştırarak "İnsanistan" oyununu sahneye koyduk.

DOT'un önemli bir kolu olan tiyatro, önümüzdeki seneler için yoğun bir hazırlık içerisinde. Geçtiğimiz sene, çalışmalarımızı, üç kişilik bir eğitmen kadrosuyla gerçekleştirdik. Önümüzdeki sene oyunculuk alanında yürümek isteyen kişiler, tiyatro ağırlıklı olarak ilerleyip, sahneleyecekleri oyun üzerine derinlemesine bir çalışma temposunda hazırlanacaklar.

Çalışmalarımızda, mekansal farklılıklara da oldukça önem veriyoruz. Geçtiğimiz sene empatik iletişim atölyesini "Karanlıkta Diyalog" sergisine gezi düzenleyerek gerçekleştirdik. Arkeoloji Müzesi'ni ziyaret ederek "Müzedeki Drama" çalışması yapmak, gelecek yılın planları arasında yer alıyor.

Sonuç olarak DOT, sadece tiyatro yapmak, sadece oyun oynamak veya sadece drama yapmaktan çok daha fazla şeyle ilgileniyor. Bu doğrultuda şunu da belirtmek isterim ki DOT'ta sahneye çıkma şartımız yok. İsteyen katılımcı oyunlara dahil olabilir, sahne arkasında görev alabilir veya hazır olduğunu hissettiği zaman sahneye çıkabilir. Benliğini önemseyen ve kendini daha iyi tanımak isteyen katılımcıların bir arada olduğu, birçok sanat dalını içinde bulunduran samimi bir platform burası. Bu duygularımıza ve tecrübelerimize tanık ve ortak olmak isteyen herkesi DOT'a bekliyoruz...

ENİS KÖSTEPEN ACI'97

'İlk sinema derslerimizi lisede aldık'

Sinemaya gönül vermiş bir arkadaş grubu. Lise çağları, büyük filmlerin yapılmasına denk geliyor. *Natural Born Killers*'dan *Seven*'a... Oradan sansürden kurtulan *Clockwork Orange*'a... Edebiyat derslerinde *Macbeth* parodisi çekerek sinemaya bulaşan genç yapımcı Enis Köstepen, Berlin Film Festivali başta olmak üzere aldıkları ödülleri ve 150. sayıya ulaşan sinema dergisi *Altıyazı* macerasını anlatıyor.

Enis Köstepen, Berlin'de ve pek çok festivalde yüzümüzü ağartanlardan... Yapımcı. Aynı zamanda insan hakları konusunda bir aktivist. Kendisiyle, Tophane'deki eski Tütün Deposu binasında görüşüyoruz...

Sizin yaptıklarınızın kronolojisi- ni okuyunca, genç Türk sinemasının ortaya çıkışında, İzmir Amerikan öğrencilerinin ve çevresinin bir pay sahibi olduğunu söylemek pek abartı olmaz herhalde. *Altıyazı* dergisi, genç yönetmenler, genç yapımcılar, uluslararası ödüller... Okulda sinema veya tiyatroyla ne derece ilgiliydiniz?

Lisedeyken, bir grup arkadaş olarak, sinemayı iyi takip ediyorduk. Çok önemli bir dönemdi. *Clockwork Orange*'ın Türkiye'de yasaklandıktan sonra gösterime girdiği dönem...

Oliver Stone'un *Natural Born Killers*'ı yaptığı dönem. *Seven*'ın vizyona girdiği dönem. *Underground*... Tarantino... *Trainspotting*... Büyük filmlerin ve büyük yönetmenlerin dönemiydi...

Tiyatroya ilğim yoktu, ama bizim İngilizce hocamız Kerime Hanım vardı. *Macbeth* okutmuştu. Biz de *Machbet*'ten yola çıkarak parodik bir kısa film çekmiştik.

Lisedeyken, aklınızda, sinemayla profesyonel olarak ilgilenmek var mıydı?

Bu işi meslek olarak yapacağımızı düşünmüyorduk. Aramızdan, bu işi meslek olarak yapmaya en yakın kişi, Kıvanç (İlgüner) oldu. Özel yetenek sınavını kazanarak, Eskişehir Sinema Televizyon'a girdi. Ben Boğaziçi Üniversitesi'nde uluslararası ticaret okuyordum. Üçüncü sınıftayken, filmlerini yaptığımız ve sonra bir trafik kazasında kaybettiğimiz Seyfi Teoman, ACI'dan sınıf arkadaşım Fırat Yücel'e, Boğaziçi Üniversitesi'nde sinema dersleri veren Mithat Alan'dan bahsediyor. Fırat da bana bahsetti. Biz o zamanlar fotoğraf kulübündeyiz. 1999 sonbaharı... Mithat Bey'in dersini almaya başladık... Tamamen auteur yönetmenler üzerine... Truffaut, Bergman, Kieslowski, Louis Malle, Visconti, Chaplin gibi kanonik Avrupalı sinemasına mahsus yönetmenler...

Biz Mithat Bey'in derslerini izleyen bir grup arkadaş haline geldik. İşte bu grup bir sinema dergisi çıkarmaya karar verdi. *Altyazı*, böyle bir ortamda, 2001'de yayımlanmaya başladı.

İlk kurulan ekipte yer alan Yamaç Okur, Nadir Öperli, Fırat Yücel, ben, Övür Durmuşoğlu, Umut Barış Dönmez gibi isimler, *Geniş Aç* dergisini çıkaran Refik Akyüz ve Serdar Darendeliler'in ofislerinde,

Seyfi Teoman ve *Tepenin Ardı*

Emin Alper ve *Abluka*

Zeynep Dadak ve *Mavi Dalga*

Beyoğlu Sadri Alışık Sokak'ta dergi çıkarmaya başladık.

***Altyazı* hala yayınlanıyor. Pek çok derginin yayın hayatını sürdüremediği bir ortamda, entelektüel bir sinema dergisinin yayınlanıyor olması takdire şayan. Bunu nasıl becerdiniz?**

İlk hedef bağımsız bir dergi olarak yürüelim dedik. Ama zamanla bu mümkün olmamaya başladı. Daha dördüncü sayıda finansman olarak batmıştık zaten. Dergiyi, 2004 yılında, bir süre sonra Mithat Bey'in, Boğaziçi'nde açtığı film merkezine bağışladık. Yani buranın bir yayını haline geldi. Bunu yaparken de editöryal bağımsızlıktan vazgeçmedik. Üniversitenin ofisi olsun, telif destekleri olsun, bunlarla yeni bir model oluşturduk. Geçtiğimiz ay 150. sayısı çıktı. 150 sayıya özel bir sözlük oluşturuldu. *Altyazı* devam ederken, sinemanın içinde başka ne yapılabilir diye düşünüyoruz.

İşler profesyonelleşmeye doğru giderken neler oldu?

Bir yandan da çevremizde film yapmak isteyen insanlar vardı ve bunların en tutkusu ise Seyfi Teoman idi. Seyfi'nin ilk filmi olan *Tatil Kitabı*, 2008'de Berlin'de Film Festivali Forum'da açıldı.

Bulut Film bu şekilde kuruldu. Ben o dönem Amerika'daydım. Antropoloji doktorası yapıyordum. Eşimle gitmişim. O da sinema okuyordu ve şimdi yönetmen. Son olarak *Mavi Dalga* filmini yaptı. Adı Zeynep Dadak. Sonra 2009 yazında ben de buradayken, Türkiye'de yaşayan Amerikalı yönetmen Theron Patterson'un *Bahtı Kara*'sını çekti. O daha küçük, bağımsız bir film. Toronto Film Festivali'nde gösterildi. 2012'de Emin Alper, Seyfi'nin senaryosu olan ve

benim prodüktörlüğünü üstlendiğim *Tepenin Ardı*'ni çekti. Başta Berlin Film Festivali olmak üzere pek çok uluslararası yarışmadan ödülle döndük.

Şirketin yatırımıyla, çok küçük bütçeyle çekilen bir film. Hiçbirimizin beklemediği bir ilgi ve alaka gördü. Berlin'de, Forum bölümünde gösterildi. Forum bölümünün Caligari Film Prize dedikleri bir ödülü var. Daha önce Nuri Bilge Ceylan'ın da *Kasaba* ile aldığı bir ödül... İşte o ödülü aldık. Aynı zamanda ilk film kategorisinde mansiyon aldık. En iyi film ödülünü ucundan kaçırdık. İstanbul Film Festivali'nde en iyi film seçildi. Saraybosna'da ikincilik ödülü aldı. Aynı yıl Seyfi'yi bir trafik kazasında kaybettik.

Çok üzücü gerçekten de...

Evet. Maalesef.

Finansal olarak nereden kaynak temin ediyorsunuz?

2005'ten beri Kültür Bakanlığı'nın verdiği destekler var. O çok önemli bir kaynak. 200 bin ila 500 bin lira arasında olduğunu söyleyebiliriz. Başka bir kaynak yok. TRT'nin bu konuda belirli bir politikası da yok.

Yeni projeleriniz var. Örneğin Ab-

luka filmi Venedik Film Festivali'nde büyük ödüle aday oldu?

Abluka, yine Emin Alper'in yönettiği bir film. Seyfi'nin kaybindan sonra Bulut Film biraz durdu. Yamaç Okur, Nadir Öperli ve ben, *Abluka*'nın yapımcılığını bağımsız olarak üstlendik. Venedik'te büyük ödüle aday gösterilmesi bizi çok sevindirdi gerçekten. Festivalin ardından Türkiye'de vizyona girecek. Çekimleri zor bir film oldu. Dış mekanlar zorluydu. Kalabalık bir ekip vardı. Yedi hafta sürdü çekimleri. Emin'in üzerinde de bir baskı vardı. İlk filmi *Tepenin Ardı*'ndan sonra ikinci filmde, yönetmenin üzerinde bir baskı oluyor doğal olarak. Venedik adaylığı onu da oldukça rahatlatmıştı. Filmin konusu ise şöyle: Ülkede siyasi bir kaos var. Bir yeraltı örgütü bombalı saldırılar düzenliyor. Biz filmde iki kardeşin öyküsünü izliyoruz. Büyük abi 40'larında. Hapisten yeni çıkmış. Bir tanıdığı vasıtasıyla emniyette bir iş buluyor. Emniyet, bir örgüt oluşturmuş, bu ekip çöp topluyor gibi görünüyor ama aslında istihbarat topluyor. Çöplerden bomba yapımında kullanılmış atıkları arıyorlar. Kardeşi de, yine böyle bir mahallede, belediyenin köpek itlaf timinde çalışıyor. Devlet enstrümanı olmuş iki kardeşin öyküsü üzerinden politik bir film...

Konu politikaya gelmişken, halen Hakikat Adalet Hafıza Çalışmaları Merkezi'nde (Hafıza Merkezi) çalışıyorsunuz. Burada neler yapıyorsunuz?

Burası Hafıza Merkezi'nin ofisi. İki yıldır yarı zamanlı olarak bu merkezde profesyonel olarak çalışıyorum. Türkiye'deki insan hakları ihlallerini, gözetiminde kayıpları, yargılamalardaki sorunları kamuoyuna duyurmaya çalışıyoruz. Bu konudaki gerçekleri ortaya çıkaracak, mağdurların adalet arayışlarında onlara destek olacak ve bu konuda toplumsal hafızayı güçlendirecek etkinlikler yapıyoruz, raporlar hazırlıyoruz. Bunları kitaplaştırıp yayınlıyoruz. Bunun toplumsal barışa ve demokrasiye önemli bir katkı sağlayacağını düşünüyorum. Son olarak, bugünkü barış sürecinde gündeme gelen Hakikat Komisyonları üzerine bir kitap çıkardık. Bu alanda dünyadaki deneyimleri ele aldık. Eşleri zorla kaybedilen kadınların yaşadıkları üzerine bir kitap yayınladık. Zorla Kaybetmeler Veritabanı adıyla, tüm olayları tek bir yerde toplamaya çalışıyoruz. Böyle bir toplumsal hafıza yaratmadan ve mağdurların haklarını teslim etmeden, insan hakları bilincinin geniş kitlelere yayılmasının ve kökleşmesinin mümkün olmayacağına inanıyorum.

**Emin Alper,
Seyfi'nin
senaryosu
olan ve benim
prodüktörlüğünü
üstlendiğim
Tepenin Ardı'ni
çekti. Başta Berlin
Film Festivali
olmak üzere pek
çok uluslararası
yarışmadan ödülle
döndük.**

TELEVİZYON ALANINA GİRECEKLERE...

ANSI ELAGÖZ ACI'90

Önceliğim kreatif işler

Neredeyse tüm ailesi ACI mezunu olan Anı Elagöz, üniversitede önce İtalya'da yönetmenlik okumaya gitti. Sonra yapımcı olmaya karar verip, ABD'de UCLA'da bu işi okulundan öğrendi. 1999'da Türkiye'ye döndüğünde özel televizyonların altın çağı başlamıştı.

İlk olarak ANS şirketinde işe başlayan Elagöz, bir süre sonra *Asmalı Konak*'ın yapımcısı Abdullah Oğuz'un dikkatini çekti ve onu televizyon operasyonun başına getirdi. Yarışma programı *Çarkıfelek*'in ve türevlerinin televizyonda coştugu zamanlardı. Yeni yapımları ardı ardına geldi. ANS'de sinema filmlerinin de yapımcısı olarak çalışmaya başladı. İlk olarak Mustafa Altıoklar'ın, *O Şimdi Asker* filminin yönetici yapımcısı oldu. *Bir Tutam Baharat* adlı Türk- Yunan ortak filmin yapımını üstlendi. Ardından ANS'nin *O Şimdi Mahkum* filmi geldi. Bir süre Kanal D'de program müdürü olarak çalıştı.

"Benim iki tavsiyem olacak. Birincisi, üniversiteye girdikten sonra her boş zamanlarında, bütün tatillerinde, her yaz muhakkak staj yapınlar. Nerede olursa olsun, hangi pozisyonda olursa olsun. Sinema, televizyon programı, dizi, reklam, klip hiç fark etmez. O meslek dalının gerçekten nasıl ifa edildiğini görsünler ama hiç morallerini bozmasınlar; zira sinema-televizyon dediğin şey, onlarca değişik yetenek ile vücuda geliyor; yazarlık, yaratıcılık, oyunculuk, sanat, görsellik, teknik, montaj, ses ve müzik, pazarlama, planlama, finans ve bunlarla bağlantılı bir o kadar daha dal. İkinci tavsiyem ise, muhakkak film seyretsiner; ne bulurlarsa. Eski, yeni, yerli, yabancı, Hollywood, festival, hepsini. Elbette yabancı diziler de çok güzel, her sene kendini aşiyor yabancı dizi yapımcıları. Ama bu işin ağababası, bence sinema. Bir hikayeyi, 90-120 dakika süre içinde, belirli bir bütünlük ve anlatım tarzı ile aktarıp; farklı dillere, kültürlere, tarihlere sahip değişik ve büyük kitleleri aynı şekilde etkileyebilen tek sanat türü sanırım sinema."

Sonra dünyanın en büyük televizyon eğlence programları yapım şirketlerinden Endemol, Türkiye ofisini kurması için Anı Elagöz'e teklif götürdü. 2008'de kurulan şirketi 5 yıl içinde 25 milyon dolar ciro yapar hale geldi. *Canlı Para*, *Eyvah Düşüyorum*, *Wipe Out* gibi yapımları televizyona taşıdı. Elagöz, televizyon yapımcılığında zirveye çıkmıştı. Ancak, iki yıl önce çok yorulduğuna karar verip, ABD'li Aquatots adında çocuk havuzu zincirini Türkiye'de açmaya karar verdi. Televizyon ve sinemadan uzaklaşmıştı. Elagöz, aldığımız son bilgilere göre iki yılın ardından tekrar kolları sıvayarak ekranlara dönmeye hazırlanıyor. Kendisine soruyoruz:

Tekrar ekranlara dönme kararı almışsınız diye duyduk. Nasıl oldu?

Televizyonun yaratıcı alanına geri döndüm diyebiliriz. Kreatif ekibimle beraber yeni bir yarışma programı formatı oluşturdum. Bu fikrimize yatırım yapıp bir pilot bölüm çektik. İnanılmaz beğenildi ve şu anda yurt dışı satış hakları için iki büyük uluslararası firma ile görüşüyoruz. Çok inandığımız bu projenin, dünyanın başka ülkelerindeki televizyonlarında da seyredilecek olması çok heyecan verici. Fikir, her alanda çok önemli. Ama bir fikri hayata geçirebilmek ve sonunda da satabilmek en büyük başarı.

Bu projeden sonra da devam edecek misiniz? Sinema yapımı da var mı aklınızda?

Eğer bu ilk yarattığımız format beklediğimiz başarıya ulaşırsa, bundan sonra bu tür 'yaratıcılık' alanına ağırlık vermek, sanırım benim için en doğru yol olacak. Yıllardır beraber çalıştığım çok yaratıcı, çok uçuk bir kreatif ekibim var. Bu kaynağı değerlendirmemek yazık olur. Yirmi yıla yakın bir televizyon ve prodüksiyon tecrübem var, bugüne kadar adını duymadığım ve seyretmediğim format kalmadı diyebilirim. Bundan sonrası artık bu birikimi, kendi adımıza kalıcı işlere çevirmek zamanı diye düşünüyorum.

HALİM ERCAN ACI'99

Lise sayesinde başlayan maraton

Lise de tiyatroya gönül verip kariyerini sanata adadı. Üniversitede tiyatro okudu, *Haziran Gecesi* dizisiyle televizyon dünyasına adım attı ve birkaç sinema filminin ardından Tiyatro Kare'de *Leyla'nın Evi* ile 500 kez sahneye çıktı. Son olarak Aziz Nesin'in anısına sahnelenen *Zübük* oyununda yer alan Ercan, bu yıl tiyatronun yanı sıra yeniden dizi ve film setlerine dönmeye hazırlanıyor. Ayrıca bu sonbaharda bekarlığa da veda ediyor.

ACI'ya girişiniz nasıl oldu? Oyunculuk sevdası orada mı başladı?

İzmir Amerikan bizim bir aile geleneği diyebilirim. Anneannem okulun eski Türk müdürlerinden Özcan Kara Ataç. Annem de 1974 mezunlarından... Onun ardından ben girdim ve şimdi de kız kardeşim ACI'dan yeni mezun oldu. Ben kolej sınavına girmiştim ve ACI'da yedeklere kalmıştım. Sıra geldi ve oldu. Aslında okuldan önce kampüsünde vakit geçirmişliğim vardır. Anneannemi ziyaret ederdim, bir tavşanım vardı ve okulun bahçesindeki

otları yemeye götürürdüm. Sahneye ilk çıkışım okulda başladı. Orta ikiden itibaren Türkçe Drama Kulübü'ne gidiyordum. Daha o zamanlardan gelecekte sanatla ilgili bir şeyler yapacağımı biliyordum. Ya müzisyen olacaktım ya da tiyatro oyuncusu... Aileden müzik konusunda bir direniş geldi ama tiyatroyu desteklediler. İyi ki de öyle olmuş. Okulda İngilizce Drama, Kültür Kolu ve Türkçe Drama olarak üç kulüp vardı sahne sanatlarıyla ilgili işler yapan. Hepsinde görev almaya çalıştım. Okulun futbol takımında da yer alıyordum. Sol bek oynardım.

Okulda sizi en çok etkileyen oyun hangisiydi?

Bertolt Brecht'in *Sezuan'ın İyi İnsanı* adında bir oyunu vardı. Yazarın 100. doğum günü için sahnelemiş-

tik. Hatta o sene, İzmir’de hiç bir tiyatro Brecht oynamazken ACI’da biz oynamıştık. Bu oyun benim için bir dönüm noktası oldu. 9 Eylül Üniversitesi’nden Sibel Sönmez (Erdenk) çalıştırmıştı bizi. Sonra üniversitede de hocam oldu. ‘Müzik iyi ama, sen gel tiyatroyla ilgilen,’ demişti. Ben de dünden razıydım. ACI’yı bitirince, 9 Eylül Üniversitesi Oyunculuk Bölümü’ne girdim.

Lisede nasıl karar verdiniz oyuncu olmaya?

Lise 2’de bize üniversite gezileri düzenlemişlerdi. İstanbul’a gelmiş-tik. Çoğunluk işletme iktisat ile ilgileniyordu. Boğaziçi, Bilgi gibi üniversiteler gezilirken Ümit Hanım vardı lise bölümünde, bir şekilde bizi Mimar Sinan Üniversitesi’nde Tiyatro Bölümü’nün bir dersine soktu. Rastlantıya bakın ki, dersi Müşfik Kenter Hoca veriyordu. Onun öğrencilerle yaptığı çalışmayı izledim. Ve işte o gün, ‘tiyatrocu olmak istiyorum,’ dedim. Sonra kendimi 9 Eylül’de tiyatro bölümünde buldum.

Profesyonel oyunculuk kariyeriniz nasıl başladı?

Ben ilk profesyonel oyunumu, okulu bitirdikten hemen sonra *Gül’ün Öpüşü* adındaki oyunla Hollanda Türk karışımı Tiyatro Rast’ta oynadım. *Romeo ve Juliet*’in çingene versiyonu olan oyun ile Hollanda’da Dünya Tiyatro Festivali’ne katıldık. Türkiye’de İzmir’de altı oyun oynadık. Sonra Hollanda ve Belçika’da 15 oyun oynayarak iki ülkeyi dolaştık. Yeni mezun olmuştum ve böyle bir projenin içinde olmak beni çok etkiledi.

Tiyatro dışında sinema ve dizilerde de oynadınız?

2003 yılında bir çok arkadaşım gibi ben de rotayı İzmir’den İstanbul’a çevirdim. Burada kapıdan giremediğim birçok yere bacadan girerek özgeçmişimi bıraktım. Au- >>>

BİR ANI

Okuldayken ilk oyunlarımızı cuma günleri oynardık. Ben o dönemki oditoryumun çatısına çıkan yolu keşfetmiştim. İlk oyundan sonra mutlaka bir şişe şampanya alınırdı ve çatıya çıkılırdı. Körfez manzarası eşliğinde oyunun galasını kutlardık. Sonra çatıdaki kutlamaları yönetim fark etti ve çıkışa kilit taktı. Ancak yine biz bir yolu bulduk. Bu sefer kilidi bırakıp menteşeleri söküüp çatıda kutlamamızı yaptık. İki yıl önce okula Leyla'nın Evi'ni oynamaya gittiğimizde baktım, artık kapıyı tuğlayla örmüşler...

dition'a gideceğim 'sizin kaydınız yok,' diyorlar, ben bir şekilde araya girip kendimi gösteriyorum. Cast direktörü İlky Doğan beni aklında tutmuş. Bir yıl sonra *Haziran Gecesi* dizisi için aradı. Tam da Tiyatro Rast bitmişti. Okulu bitirmişim, güzel bir tiyatro projesinde yer almışım ve ardından çok iyi oyuncuların olduğu bir dizi karşına çıktı. *Haziran Gecesi*'nde Naz Elmas, Özcan Deniz ve Nebahat Çehre ile birlikte iki sezon 62 bölüm rol aldım. Ben, Basri rolünü canlandırıyordum. Başlangıç için çok iyi oldu gerçekten.

Televizyonu nasıl buldun?

Bence Türkiye'de tiyatro ve dizilerin çalışma koşulları çok farklı değil. Tiyatronun prova dönemi insanı ciddi yıpratıyor. Dizilerin de çekim süreci çok yıpratıcı. Ama tabii dizilerin çekimi sürekli ve sezonlar arttıkça iyice zorlaşıyor. Bazen insanlar 'sizin meslek ne güzel' diyorlar. 'Aman diyorum, buluşmayın.'

O sete sabah sekizde gidip sabaha karşı dörtte evde olduğunuz bir hayat, herkese göre olmayabilir. Dizi sektörü

Yeşilçam'ın bir devamı artık. Her hafta 150 dakikalara varan bölümler çekiliyor. Her bölüm film gibi... Diziler saat sekizde başlayıp, özetiydi, reklamlarıydı derken, gece saat 12'ye kadar sürüyor. Prime Time falan kalmadı.

Son dönemde neler yapıyorsunuz? Süren oyunlar veya dizi projeleri var mı?

2011'den bu yana *Leyla'nın Evi* devam ediyor. Son beş yıldan beri Tiyatro Kare çatısı altındayım. Oyun son dönemde Türkiye'de yapılan kalabalık kadrolu ve bu kadar uzun süre oynayan nadir örneklerden biri. 500 oyunu geçtik...

"ACI'daki eğitim sisteminin ve özellikle okul dışı etkinliklerin sanat açısından büyük etkisi oluyor. Yeni mezun arkadaşlar için önemli olan beklentilerini iyi bilmeleri... Oyunculuğu bir maraton gibi görmek gerekiyor."

Klasikleşme yolunda ilerliyor. Zülfü Livaneli'nin romanından uyarlandı. Nedim Saban yönetti. Ayça Varlıer, Celile Toyon ve ben başrollerde oynuyoruz. Bu yıl da Aziz Nesin'in 100. doğum günü dolayısıyla *Zübük* adında bir oyun sahneledik. Şu an bir dizi için görüşmelerim var. Geçen yıl tiyatro ağırlıklı bir dönemdi. Ayda neredeyse 20 oyunum vardı. Televizyona iş yapmam neredeyse imkansızdı. Bu nedenle bu yıl biraz daha sinema ve televizyona ağırlık verebileceğim gibi... Biraz da uzak kaldım doğrusu televizyondan. En son 2013 yılında günlük bir dizi olan *Emret Komutanım Yeniden*'i yapmıştık. Çok keyifliydi ama günlük olduğu için oldukça yorucuydu.

Sinema projeleri var mı?

Bugüne kadar iki tane uzun metraj sinema çalışmam oldu. Birincisi Reha Erdem ile *Hayat Var*, diğeri de Tan Tolga Demirci ile *Gomeda*. Birçok kısa film de var. Sinema benim için diziden çok daha büyük bir tutku. Şu anda birkaç senaryo var elimde. Bu yıl bir tane olabilir diye düşünüyorum.

EREN GÜLFİDAN UAA'03

Hedefim, uzun metraj ilk filmimi çekmek

Eren Gülfidan ile yaklaşık iki yıl önce tanışmış, *Buluşma* için kendisiyle bir röportaj yapmıştık. ABD'de Franklin and Marshall College'da sinema okumuştur. New York'a taşınıp kuruluş aşamasında yer aldığı online video şirketi Film Annex'te, ayda 30 milyon izleyiciye yayın yaptı. *Daydreaming* adlı yeni kısa filmini çekmeyi bitiren Eren Gülfidan'a New York ortamını ve yeni işlerini soruyoruz.

Şimdi neler yapıyorsunuz peki? Refresh adında uzun metraj ilginç bir film projeniz varmış?

Refresh aslında, bundan neredeyse dört sene önce düşünüp yazmaya başladığım bir proje. Uzun metraj senaryoyu bu kış bitirdim; ama senaryoyu yazarken www.refreshthemovie.com adresinde, interaktif bir video platformu kurdum. Bu web sitesine gidince, Sylvia adındaki karakterin hayatını takip edebilirsiniz. Sylvia, *Refresh*'in ana karakteri... Sayfayı her "refresh" ettiğinizde Sylvia'yi başka birşey yaparken buluyorsunuz. Mesela süpermarkette, meyvelerin resmini

çekerken ya da banyoda si-
vilcesinin üstünü kapamaya
çalışırken ya da Facebook'ta
amaçsız gezinirken vesaire...

Bu proje vasıtasıyla araştır-
maya çalıştığım temalardan
biri, bizim jenerasyonun sos-
yal medyaya olan bağımlılığı
ve bu bağımlılığın altında ya-
tan nedenlerdi. Bu interaktif plat-
formu da seyirciyle Sylvia
arasındaki bağı anlamak için
kurdum. Google Analytics ile se-

yircinin Sylvia'ya olan ilgisini ölçebiliyordum. Uzun metraj
film de gereken bütçeyi bulunca çekmeyi planlıyorum. Bu
tip bir projeyi finanse etmek isteyen olursa benimle bağlantı
kurabilirler...

**Mumfus adında bir girişiminiz olmuş galiba? Bura-
da neler yapıyorsunuz?**

Ocak 2014'te kendi şirketimi kurdum. Şirketin adı Mum-
fus. Daha çok video prodüksiyonu üzerine odaklanıyoruz.
Ben, daha çok freelance konsept yaratımı, yönetmenlik ve
video editörlüğü yapıyorum. Gerekliğinde, animasyon ve
illüstrasyon da yapıyorum. Şu ana kadar promo ve müzik
videoları, kısa filmler, kurumsal ve NGO videoları üzerinde
çalıştım. Her proje farklı yetenek gerektiriyor, o yüzden ta-
kımı projeye göre kuruyorum.

Baharda MTV'de yayınlanan *Rebel Music* adlı televizyon
serisinin Türkiye bölümünün üzerinde çalışan editörlerden
biriydim. Onun dışında teknoloji ve eğitim şirketleri için de
videolar yarattım.

**New York'ta devam mı? Yeni mezun olacak ve sine-
maya meraklı arkadaşlarınıza neler söyleyebilirsiniz?**

Evet, şu an New York'a devam. Dokuz yıldır buradayım,
çevrem ve arkadaşlarımla birçoğu burada. Ama Türkiye'de
bir fırsat çıkarsa dönmeyi de düşünebilirim. Hedefim, uzun
metraj ilk filmimi çekmek ve diğer prodüksiyonlara devam
edip kendimi geliştirmek.

Refresh'ten
kareler...

ZEYNEP GÜNAY TAN ACI'93

Dizi filmlerin unutulmaz yönetmeni

Mimar Sinan'ın mülakatını kazanamayanca kendini setlere verdi ve işe kablo bağlayarak başladı. Yeşilçam'ın dev yönetmenleriyle çalıştı. *Öyle Bir Geçer Zaman Ki* dizisiyle birlikte Türkiye'nin en çok aranan dizi yönetmenlerinden biri haline geldi. ACI'lı öğrencilere, "Çok iyi bir yerdesiniz, okulun tadını çıkarın," diyor ve Bercis Toğulga ile ilgili güzel bir anekdot anlatıyor.

Türkiye'de bir süreden beri, dizi yönetmenliği denildiğinde ilk akla gelen isimlerden biri Zeynep Günay Tan.

Küçük bir kasabada yaşayan idealist bir anne babanın, İzmir Amerikan'a oradan da İtalya'da okumaya giden küçük kızı olarak hayata başlıyor.

United World College adında İtalya'daki bu okul, Prens Charles'ın kurduğu bir vakıf tarafından yöneti-

liyordur. Dünyanın 65 ülkesinden öğrenciler bir arada eğitim görüyorlardır.

ACI günlerinde pek çok tiyatro oyununda yer alan Zeynep Günay Tan, üniversiteyi İtalya'da hem de sinema üzerine okumaya karar verir. Hatta Türkiye'den burs da ayarlar. Ama yıl 1994'tür ve 5 Nisan Kararları'yla ülke derin bir ekonomik kriz içindedir. Bütün yurt dışı burslar iptal edilir.

Böylece Tan, Türkiye'ye dönüp üniversite sınavına girer. Mimar Sinan Üniversitesi'nin Sinema Bölümüne başvurur. Yetenek sınavına girer. Ancak mülakatta elenir... O günleri anarken, "Çok da emindim kazanacağımdan," diyor. "Çünkü daha önce bursla ve mülakatla birçok yere seçilmişim. O zamanki gençlik kibiriyle çok ağrıma gitti." ÖYS ile İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümünü kazanır. Buraya gitmek istemeyen Tan için babası devreye girer: "Sen bu bölüme kayıt yaptır. Ben sana

sinemayı öğreneceğin bir iş ayarlayacağım. Sektörü tanırsın ve istersen ilerde yine bu işi yaparsın." Böylece Tan, 17 yaşında bir yandan okuyup bir yandan setlerde çalışmaya başlar.

KABLO BAĞLAMAKTAN YÖNETMENLİĞE

Tan'ın sahneye ve filmlere olan ilgisi lise yıllarında başlamıştır.

"Hep tiyatrodaydım," diyor. "Orta ikiden lise ikiye kadar. Türkçe ve İngilizce dramaların çoğunda oynadım. Türkçelerin hepsinde başroldeydim. İngilizcelerde ise leading rollerde... *La Strata*'yı oynadık. *Taziye* vardı. *Harput'ta Bir Amerikalı*'da oynadım. *Damdaki Kemancı*, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı İngilizce oynadık. Lisedeki hayatım oyuncu olmaktı."

Bir yandan üniversitede İtalyan Dili ve Edebiyatı okuyan Zeynep Günay Tan, sinemada işe kablo bağlamakla başlar. Verilen her işi büyük bir cidiyetle yapar. "Tam alaylı olarak yetiştim," diyor.

Peki oyunculuktan yönetmenliğe nasıl geçmiş? "İtalya'da okurken sinemanın kamera arkası ile tanıştım. Orası bana daha cazip gelmeye başladı, burada sahnede yapılanlardan daha fazla imkan olduğuna karar verdim," diyor.

Zeynep Günay Tan'ın en büyük şanslarından biri de Yeşilçam geleneğinden gelen yönetmenlerle çalışması olmuş: "Asistanlık zamanım, benim yaşımda birinin yaş olarak pek yetişemeyeceği, Ye-

Tan, kendisini en çok etkileyen dizinin *Öyle Bir Geçer Zaman Ki...* olduğunu söylüyor. Yeni sezonda ise adından sıkça söz ettireceğe benzeyen *Muhteşem Yüzyıl Kösem*'in (solda, fragman) çekimlerine başladı.

OKULUN TADINI ÇIKARIN!

İzmir Amerikan'dan bahsedince söz Bercis Hanım'a geliyor. Tan, babasıyla, Bercis Hanım arasında ilginç bir anekdotu anlatıyor: "Babam, Bercis Hanım'a 'İtalya'ya niye Zeynep'i gönderdiniz?' diye sormuş. Bercis Hanım da, 'Çünkü, ailesinden uzaktı ve mutluymuş. Şimdi, İtalya'da da mutlu olacak ve ben öğrencilerimizin mutlu olmalarını isterim' demiş."

Tan, "Biz Bercis Hanım'ı okuldaki disiplini sağlayan, çok sert kuralları olan bir öğretmen olarak tanıdık," diyor: "Ama bir öğretmenin bütün çocuklarının mutluluğuyla ilgilenmesi çok kıymetli bir şey. Çünkü hayatta en güzel şey mutlu olmanız. Bana da, İzmir Amerikan, mutluluğun peşinden gitmemi öğretti... Mesela ben kablo bağlarken, bir gün yönetmen olacağımı düşünmemiştim. O an o kabloyu en iyi şekilde bağlamayı düşündüm. Va kabloyu bağlarken de mutlu oldum. ACI bize çok kıymetli bir şey armağan etmiş. Bugün öğrenci olan okuldaşlarıma sadece, 'çok iyi bir yerdesiniz, bunun tadını çıkarın' diyorum."

şilçam geleneğinden gelen kişilerle geçti. Sektöre ilk adım attığım kişi Kartal Tibet idi. Sonra Türkan Derya ile çalıştım. Orhan Oğuz, Ziya Öztan, Şerif Gören, Atıf Yılmaz, Ömer Kavur ve en son Çağan Irmak ile... Böylelikle, Türk sineması için hayal bile edemeyeceğim bir kronoloji oluştu. Çok büyük bir okul oldu."

Tan'a soruyoruz: Hep dizi mi çekeceksiniz, yoksa kalbinizin bir yanında sinema yönetmeni olmak var mı? "Yönetmen olarak hiç sinema filmi çekmedim" diyor ve ekliyor: "Sinema asistanlığı yaptım. Bizim işimizde hem dizi hem film çekmek olmuyor. Ama bundan sonrası için dizilere biraz mola verip sinema filmi yapmayı istiyorum."

Bugüne kadar çektiği dizilere gelince... "İlk çektiğim, *Güz Yangını*" diyor. "Son-

ra, *Kaybolan Yıllar* diye bir dizi çektim. *Kurtlar Vadisi Pusu*'yu çektim. *Kayıp Eşref Saati*... *Öyle bir Geçer Zaman Ki...* *Benim Adım Gültepe*... Bu sene de *Muh-teşem Yüzyıl Kösem*'i çekeceğim."

Kendisi en çok etkileyen diziyi soruyoruz. "*Öyle Bir Geçer Zaman Ki...*" diyor. Peki neden?

Zeynep Günay Tan anlatıyor: "Üç sezon çektim. Anlatım dili olarak çok yenilikçi bir işti. Çünkü, çok gerçek bir hikayeydi. Senaryo da öyleydi. Senarist Coşkun Irmak çok iyi bir iş çıkardı. Oyuncular da bu senaryoyu çok sevdi. Çekimlerde, sanki o evde o aile yaşı-yormuş gibi hissediyorduk hepimiz. O his, seyirciye de geçti zaten."

Bu arada önemli bir not düşmeden edemiyor: "Yapılan şeylerin mutaka

bir yerde kalbime değmesi gerekiyor. Yoksa, çekemiyorum."

Zeynep Hanım, işin biraz felsefi boyutuna giriyor. Sinemada 'idoller' ve 'anlar' ayrımını anlatıyor. "Daha lise-üniversite zamanındayken idollerin oluyor," diyor ve ekliyor: "Bir yönetmen ya da bir oyuncuyu idol gibi belliyorsun. Şu anda ise benim için idoller değil de anlar önemli. Bu, Beyoğlu'nda yürürken arp çalan bir genç kız olabileceği gibi, bir filmde çok enteresan bir oyunculuk da olabilir. Yani benim için 'bütünden' öte, 'anlar' önem kazanmaya başladı. Onları biriktirdiğimi düşünüyorum. O zaman da sadece isimler olmuyor. Her şey olabiliyor. 'Şu yönetmeni çok beğenirim bakalım bu sefer ne yapmış,' dediğin zaman kısıtlayıcı oluyorsun."

kapak

PELİN EKİNCİ KAYA UAA'93

Her film bambaşka bir macera

Yapımcı Pelin Ekinci Kaya, “İnsan faktörü benim hayatımda yoğun olmalı. Bugüne kadar çalıştığım bütün işler insanla çok ilgili,” diyor. Sigorta sektöründe çalışırken, çok sevdiği basketbolu oynarken ve sinema sektöründe iş yaparken, hep iletişime ağırlık vermiş.

Kaya'nın üniversitede hayali hariciyecisi olmamış. Sonradan bu mesleğin kendisine çok uymayacağına karar vermiş. İş dünyasına girmiş. Tesadüfler onu sinema sektörüne götürmüş. Şimdi yaptığı işi tutkuyla seviyor. *Buluşma* olarak BKM'nin ofisinde yapımcı Pelin Ekinci Kaya ile görüştük.

Sektöre girişinizin nasıl bir hikayesi var?

Başta hayalim diplomat olmaktı. Bilkent Üniversitesi'nde siyasal bilgiler ve uluslararası ilişkiler okudum. Ama ikinci sınıftan sonra, Dışişleri'nin benim için çok uygun olmaya başladığını anladım. İyi bir öğrenciydim. Üniversite sınavında Türkiye 27'ncisi oldum. Bilkent'te de bölüm birincisi olarak bitirdim. Dolayısıyla çevremdekilerin hep bir akademik kariyer beklentisi vardı. Ama ben, öncelikle iş hayatındaki dinamikleri bir görmek istedim. ‘Olmazsa, bir iki sene çalışır, sonra kariyer için okula dönebilirim’ diye düşündüm. Satış pazarlama üzerinde çalışmaya başlayınca, o hayat beni cezbedi. Önce sigorta sektöründe çalıştım. Kurumsal pazarlamada bulundum, satış eğitmenliği yaptım. Ardından, o zamanların yükselen trendi olan telekomünikasyon sektörüne, Telsim'e geçtim. 1998-2004 arasında Uzan Grubu'nda çalıştım. 2002 yılında, Uzan Grubu, film prodüksiyon işine girmeye karar verdi. Bana da, o kurulacak yeni yapıda pazarlama ve iş geliştirme bölümleri önerildi.

GORA
sektördeki ilk
işimdi. Bu nedenle
benim için çok
kıymetlidir.

Sinemayla o zamana kadar bir ilişkiniz var mıydı? İlk film işiniz ne oldu?

İyi bir sinema seyircisi olmak dışında bir bağlantım yoktu. Sinema televizyon mezunu değildim. Hiç bir sette de bulunmadım. Uzan Grubu, kurdukları Türk Film şirketiyle çok büyük prodüksiyonlara girmek istiyordu. Bunlardan biri de GORA'ydı. Orada ben, sadece filmin pazarlamasıyla ilgilendim. Çünkü pazarlamaya bir kez başlayınca, film pazarlamasıyla, ürün pazarlamasının arasında çok paralellik olduğunu gördüm. Bu, beni afişleriyle, fragmanıyla çok cezbedi. Yapımcı şirketle, yaratıcı ekip ve set arasındaki koordinasyonu sağlıyordum.

GORA gibi büyük bir prodüksiyonla işe başlamak sizi zorlamadı mı?

İlk başta ürktüğüydü. Çünkü hiç saha tecrübem yoktu ve çok büyük bir prodüksiyonun içindeydim. Yapmam gereken koordinasyon faaliyeti de çok kolay bir iş değildi. Önce o sektörün matematiklerini anlamam gerekiyordu.

Öte yandan, GORA benim için bir şans. Eğitimini almadığım bir sektörde çalışmaya çalışıyordum. Yıl 2003... Demek ki 28 yaşındaydım. Çevremdeki insanlar, bu işi çok üstün bir biçimde yapabilecek nitelikteydiler. İlk işimde onları tanıdım.

Bu nedenle GORA, benim için çok kıymetlidir.

Türk Film şirketine son- ra ne yaptınız?

Fida Film'de çalışmaya başladım. Çok uzun yıllar, sinema sektöründe sinema reklam dağıtımı tarafında faaliyet gösteren bir firmaydı. 2004 yılı itibarıyla, onlar da yapım işi yapmak, yani prodüksiyon ve yurt dışından

film ithalatı işine girmek istiyorlardı. Dolayısıyla orada yeni bir yapılanma olacaktı ve o departmanı kurmak üzere görevlendirildim. 2004'ten 2010'un sonuna kadar da, Fida Film'de firmanın Ar-Ge ve Yeni İş Geliştirme Projelerinden Sorumlu İcra Kurulu Üyesi olarak çalıştım. Orada çok fazla hem yurt içi ve yurt dışı tecrübem oldu. Yerli filmlerden üç tane *Hababam Sınıfı* serisini, *Maskeli Beşler*'i, *Sınav*'ı, *Kabadayı*'yı, *Nefes*'i, *AROG*'u, *Av Mevsimi*'ni sayabilirim.

Fida'dan sonra kısa bir ara vermişsiniz?

Sinema sektörü, işinizi seviyorsanız kolayca kopulacak bir sektör değil. Ben, 'kızım mı vakit geçirsem' diye düşünüp 2010 yılında sektöre ara verdim. Ama, buna ancak üç ay dayanabildim. Kendimi bir tercih yapma modunda hissettim. Yerli film prodüksiyon tarafı ağır bastı. Ben sahada olmayı ve yerli film tarafını daha fazla sevdiğimi fark ettim. Çünkü bir tanesinde projeyi baştan aşağı tasarlanırken şahit oluyorsunuz; diğer tarafta hazırlanmış bir malın pazarlamasıyla uğraşıyorsunuz. Bir süre Böcek Yapım'da çalıştım. Sonra ayrılıp bağımsız olarak çalışmaya başladım. Bu süreçte BKM gibi Türkiye'nin 360 derece eğlence endüstrisi faaliyeti yürütebilen bir şirketiyle çalışmak bir şans oldu. Son iki yılda *Kelebeğin Rüyası*, *Patron Multu Son İstiyor*, *Pek Yakında*, *8 Saniye* ve son olarak *Kocan Kadar Konuş* filmlerini çektik. Şimdi bu filmin ikincisini bitirmek üzereyiz. Ayrıca Yılmaz Erdoğan'ın yeni filmi *Ekşi Elmalar* üzerinde çalışıyoruz.

Sektörde kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz?

Uygulayıcı yapımcıyım. Ben uygulayıcı olmayı seviyorum. Fiziki olarak hem sahadayım, hem de setteyim... Ekipleri kurmak, yönetmenle senaryo değerlendirmek aşamasından, galaya kadar uzanan bir yolculuk var benim için.

Üsküdar Amerikan'ın hayatınızda nasıl bir rolü oldu?

Kendi branşımdan söyleyeyim. Organizasyon yapmaya ilginiz varsa kendinizi geliştirecek pek çok faaliyetin yer aldığı bir ortamdı. Zamanında çok anlamadığım şeyleri sonradan kavradım. İngiliz Dili ve Edebiyatı dersi yapıyoruz dedimizde, şimdi hatırlıyorum ki, önce kitap okurduk. Sonra o kitabı tartıştık. *Bülbülü Öldürmek*'i okumuştuk. Orada savcısıyla, yargıcıyla bir mahkeme düzeni kurmuştuk. Bunun dışında 'debate'ler yaptık. Bu tür oyunlar bize biraz zul gelirdi. 'Kitabı okumuşum artık başka şeye ne gerek var?' diye düşünürdük. Sonra iş hayatına girdiğimizde, sunum becerisinden, zamanı doğru yönetmeye kadar bu tür uygulamaların çok yararını gördük. Bir de ben okulda basketbolcuydum. Lisanslı da oynadım. Basketboldan da çok şey öğrendim. Basketbol şahane bir takım sporudur. Hem aksiyon vardır, hem iletişim vardır, hem yandaşlık durumu vardır. Güç ister, performans ve strateji ister. İş hayatında bunun karşılıkları var. Örneğin pazarlama ya da iş geliştirme gibi bölümler... Şimdi yaptığım işin teknik ve operasyonel bölümleri var, ama benim malzemem insan ilişkileri ve yaratım süreci. Ekipler kuruyorum, onları koordine ediyorum. Her film benim için bambaşka bir macera oluyor.

kapak

EFE ÇAKAREL ACI'94

Bağımsız sinemanın küresel perdesi

ült, bağımsız ve sanat-
sal filmlere erişmek
hiç bu kadar kolay ol-
mamıştı. 200 ülkede
bilgisayar, televizyon
ve tabletlerden 100

bin insanı her akşam dünya sinema-
sının en iyi örnekleriyle buluşturan
MUBI'nin kurucusu Efe Çakarel, si-
nema için çok önemli bir platform
yaratmayı başardı. *Buluşma* için son
gelişmeleri anlatıyor.

Yıl 2007 Tokyo'da bir kafe... Masa-
ların birinde oturan genç bir adam.
Bilgisayarını açmış In The Mood for
Love adında bir filmi izlemeye çalışı-
yor. Ama ABD'deki Netflix gibi online
film platformları dünya çapında kul-
lanılamıyor. Hele Avrupa sinemasına,
dünya sinemasının kült filmlerine ve
bağımsız filmlere online erişmek tam
bir hayal. Kafede oturan kişi Efe Çaka-
rel'dir. 'Neden popüler sinema dışında,
internetten eski kült filmlere ve dünya
sinemasından örnekler, dünyanın
her yerinden erişemiyoruz' diye hayıf-
lanır. Hele Japonya gibi dev bir eğlence
endüstrisinin olduğu bir ülkede bile.
Kendisi ACI'dan mezun olunca 1994'te
MIT'den burs kazanarak Bilgisayar
Mühendisliği okumaya ABD'ye gider.
İnternetin ilk yıllarıdır daha. Yani öyle
bir döneme tanık olur ki... Dünya artık
eskisi gibi olmayacaktır.

ABD'ye döner dönmez, Palo Alto'da
MUBI adıyla şirketi kurar ve çalışmala-
ra başlar. Sinemanın üzerine bir de sos-

MUB

HARİKA FİLMLER İZLE

TÜM DÜNYADAN ÖZENE
SEÇİLMİŞ FİLMLER YALNIZ
AYDA 10,99 TL

MUBİ'Yİ BESLEYİN

yal paylaşım özellikleri ekler ve MUBI.com hayata geçer. Birkaç yıl içinde, MUBI'nin değeri, endüstri tarafından da keşfedilir. Sony ile yapılan anlaşma ile satılan tüm akıllı televizyonlara ve PlayStation'lara MUBI gelir. Kısa sürede yüzlerce ülkede bilgisayarın yanı sıra televizyon, oyun konsolları ve tabletler de erişilebilir olur. Türkiye'de faaliyet gösteren belki de dünyanın en "cool" internet girişimi MUBI'nin yaratıcısı Efe Çakarel, *Buluşma*'ya son gelişmelerle ilgili soruları yanıtladı:

Financial Times'ta çıkan son habere göre Sony ile kapsamlı bir film arşivine erişim anlaşması imzalamışsınız. Bu konudan biraz bahseder misiniz?

MUBI, çıkışından itibaren sinema seyircisinin arayıp da bulamayacağı kült, klasik, bağımsız ve ödüllü filmlerden oluşan özel bir seçki sunabilmeyi şiar edindi. Programımızı, çoğunlukla başka platformlarda kolay kolay göremeyeceğiniz, sinema sanatının gizli hazinelerinden derledik. Bu sayede çok değerli bir abone kitlesinin sevgisini ve desteğini kazandık. Şimdi, bununla yetinmeyip, büyük bütçeli Hollywood yapımlarını da MUBI'de göstermek ve daha çok sinemaseverle ulaşmak arzusundayız.

Miguel Gomez'in Arabian Nights filmi ile MUBI bir ilke imza atacak. MUBI için bunun anlamı nedir?

MUBI bunu tüm dünyaya yaymayı planlıyor mu?

MUBI, ilk günden beri yeni adımlar atmaktan çekinmeyen ve kendini sürekli olarak dönüştüren bir platform. Uzun zamandır yapmak istediğimiz şeylerden biri, Arabian Nights gibi çok özel bir filmi sinemalarla aynı anda MUBI'de gösterebilmektir. Bu sayede seyirciyi hem potansiyel bir başyapıtla buluşturmak, hem de filmin ticari gösterimden kalkmasını beklemeden görülebilesini sağlamak mümkün olacak. Bunu giderek daha çok filmle yapmak istediğimizin müjdesini gönül rahatlığıyla verebiliriz.

Biraz MUBI içindeki gelişmelere dönersek, abone sayınız ne kadar oldu? Yeni anlaşmalar, yeni ofisler ve ülkeler var mı?

Haftada yüzde 2 gibi ciddi bir büyüme oranıyla, abone sayımız 100 bine yaklaştı. Hızla büyüyoruz ve bunun için de her zamankinden daha çok çalışıyoruz. Ekibimize güç ve enerji katan takviyelerle, daha cesur projelerle uygun adım yolumuza devam ediyoruz. Çok yakında imza atacağımız yeni anlaşmalarını da sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyacağız. Sinemaseverlerin yüzünü güldüreceklerimizden kimsenin şüphesi olmasın.

Türkiye'de MUBI'ye ilgi nasıl gidiyor?

Türkiye'de MUBI azla yetinmeyen, her şeyin en iyisini isteyen talepkar bir kitle tarafından takip ediliyor. Her geçen gün daha çok insana MUBI'yi anlatma fırsatı buluyoruz. Pek çok kez "böyle bir hizmetten nasıl olur da bugüne dek haberim olmaz!" gibi tepkilerle karşılaşıyoruz. Türkiye'deki abonelerimiz, hemen her konuda bizimle bağlantı kurup, hem teknik açıdan hem de içerik açısından daha iyiye gitmemiz adına bizi teşvik edip, yönlendiriyorlar. Çok genç bir nüfus var, Avrupa'nın en genç nüfusu... MUBI ile kurdukları etkileşim inanılmaz. Biz MUBI olarak Türkiye'yi de en az Amerika, İngiltere, Fransa kadar önemsiyor ve tüm dünyada olduğu gibi burada da büyümek istiyoruz.

Türkiye'de bağımsız filmler salon bulmakta ciddi güçlükler yaşıyor. Özellikle genç yönetmenleri gelecekte pek umutlu görmedik. Türkiye'de bağımsız filmleri, seyirci ile buluşturmak için MUBI'nin farklı bir rolü olabilir mi?

Ülke bazlı bakarsak, uluslararası yapımların yanında yerel yapımlara da yer vermeyi çok önemsiyoruz. Türkiye'de de ekibimiz eski filmler için ayrı, yeni ve dediğiniz gibi dağıtım sorunu yaşayan filmler için ayrı, pek çok görüşme yürütüyor. Yerli yapımcıların, filmlerini genellikle pay TV'lere münhasır olarak satması gibi önemli bir engelle rağmen, mümkün olan en iyi filmleri MUBI aboneleriyle buluşturmaya gayret ediyoruz.

FIRAT YÜCEL ACI'97

Türk sinemasının hafızası: Altyazı

50 sayıyı geride bırakan aylık sinema dergisi *Altyazı*'nin genel yayın yönetmenliğini en başından beri Firat Yücel yürütüyor. Yaptığı yayınlarla bağımsız Türk sinemasında önemli bir misyonu hakkıyla yerine getiren *Altyazı*, kendi ekibi içinden Seyfi Teoman, Nadir Öperli, Yamaç Okur, Enis Köstepen, Elif Refiğ, Zeynep Dadak ve Can Eskinazi gibi isimleri de sinemaya kazandırdı.

Okulda sinema ile ilgili bir şeyler yapıyor muydunuz?

Enis (Köstepen) ve Kıvanç (İlgüner) ile birlikte aynı sınıftaydık. Üçümüz de sinemaya meraklıydık. Kendi çapı-

mızda kısa filmler çekiyorduk. İngilizce dersinde *Macbeth* okunuyordu. Tabii normal bir *Macbeth* yerine, esprili versiyonlarını film yaptık. ZAZ tarzı, *Macbeth*'i sardırığımız parodiler çekiyorduk. Kıvanç biraz daha aktifti, tiyatroyla ilgileniyordu, oyunlar yapıyordu. *Alaattin*'in *Lambası* diye bir oyun yapmıştı, bizler de kostümdü, oyunculukta destek atıyorduk. Hatta VHS video kasetlerini tutuyorum hâlâ. Hocalarımız o zamanlar bir şeyler çekme heyecanımızı destekliyordu. Müziğe de ilgim vardı. Okulda müzik grubumuz vardı.

Üniversite veya devamında sinema ile ilgili bir iş yapacağınızı düşünüyor muydunuz?

Üniversitede ilk olarak ODTÜ Sosyoloji'ye gittim. Başta işletme, iktisat diye düşünüyordum. Ama sinemaya, fotoğrafa, müziğe ilgim vardı. Sosyolojiyi seçersem daha iyi olabileceğini düşünüyordum. Felsefe, sinema gibi seçmeli dersler alabilecektim. ODTÜ çok iyi bir üniversite. İlk yıl yüksek bir not ortalaması tutturunca, arkadaşlarım da İstanbul'daydı... Yatay geçiş için Boğaziçi'ne başvurduğum ve kabul edildim. Kültür sanat alanında bir şeyler yapacaksam İstanbul'da olmanın avantajları olacaktı. Boğaziçi Sosyoloji'ye geçince bütün seçmeli dersleri almaya başladım.

Sosyolojiden sinemaya geçiş burada mı oldu?

Bölüme başlayınca aldığım seçmeli dersler arasında sinema da vardı. İşte *Altyazı* dergisi de bu derslerde doğdu diyebilirim. Mithat Alam'ın Auteur Yönetmenler diye bir dersi vardı. Enis ve ben bu dersi almaya başladık. Bu dersi de, 2012'de motosiklet kazasında kay-

bettiğimiz *Tatil Kitabı* ve *Bizim Büyük Çaresizliğimiz* filmlerini yöneten Seyfi Teoman arkadaşımız tavsiye etmişti. Biz Seyfi ile fotoğrafçılık kulübü BÜFOK'ta tanışmıştık. Ama sürekli sinema üzerine konuşurduk. Mithat Bey için, 'Biraz zor seçen ve huysuz biridir ama seni sever. Sinema üzerine bilgin çok fazla' demişti. Ben de bir deneyeyim dedim. Seyfi Hoca'ya benden bahsetmiş, 'tiyatro ve sinema sanatçısı Erkan Yücel'in oğlu' demiş. Mülakata gittiğimde, Mithat Alam, odasına girer girmez, babama benzerliğimden ismimi söylemeden tanıdı beni. Bundan sonra hep çok iyi bir ilişkimiz oldu. Her öğrencisinin ilgisi, heyecanlı ve hevesli olmasını beklerdi.

Altyazı nasıl yayına başladı?

Mithat Alam'ın derslerinde ben, Seyfi Teoman, Enis Köstepen, Umut Barış Dönmez, Nadir Öperli ve Yamaç Okur gibi isimlerin bir araya geldiği geniş bir grup olmuştuk. Farklı dönemlerden olsa da Mithat Bey'in eski dönemlerden derslerini alanlar da vardı ve sürekli buluşuyor, film konuşuyorduk. Bu arkadaşlar, bir sinema dergisi yapabilir miyiz diye konuşmaya başladık. O zamanlar *Geniş Açık* vardı, fotoğrafçılık dergisi. Serdar Darendeliler ve Refik Akyüz çıkarıyordu. O dönem için efsane olmuştu. Onlar da Boğaziçi Üniversitesi'nde Fotoğrafçılık Kulübü çıkışlı insanlardı. Mezun olup yayınevi kurup, bağımsız olarak *Geniş Açık*'ı yapıyorlardı. Ama okulla bağlantısı vardı. Biz de bir grup sinemayla ilgili arkadaşız, bu ekip *Geniş Açık*'nın yanında

bir sinema dergisi yapabilir miyiz diye düşündük. Böylece *Geniş Açık*'nın şirketinden *Altyazı* dergisini çıkarmaya karar verdik. Hazır ofis vardı ve birkaç bilgisayar alarak, kendimiz üç-dört ayda ilk sayıyı tasarladık. Serdar ve Refik dergiciliği biliyorlardı.

2001 gibi krizin olduğu bir yılda, *Altyazı* dergisini yayımlamaya başlayarak bir çılgınlık yaptık. Krizin en derin olduğu dönemde ve çılgınlık olduğu ortaya çıktı. Çünkü daha dördüncü sayıda *Altyazı* finansal olarak batmış durumdaydı.

Nasıl devam ettiniz?

Önce Fida Film sponsor oldu bir dönem. Ama sponsorluk bitince yine zor duruma düştük. Ne yapalım derken, Boğaziçi Üniversitesi'ne dönelim diye

düşündük. Mithat Alam Film Merkezi açılmıştı. *Altyazı* da 24. sayısına ulaşmıştı. Böyle bir merkez de olunca bir sinema dergisine destek olmaya karar verildi. Mithat Alam Film Merkezi, prestiji olan bir kurum olmuştu. Boğaziçi Üniversitesi, dergiciliğin de anlamlı bir faaliyet alanı olacağını düşünerek, *Altyazı*'yı desteklemeye karar verdi. Ekonomik olarak Boğaziçi Üniversitesi Vakfı'na bağlıyız, ama otonom bir yönetimimiz var.

Dergi 150 sayısı ve 10 yılı geçti... Sizce Türkiye bağımsız sinemasına nasıl bir etkisi oldu?

İlk çıkarken şunu düşünüyorduk. Sinema isminde popüler bir sinema dergisi vardı. (Maalesef iki yıl kadar önce kapandı.) Biz ise daha çok film analizine ağırlık veren, uzun eleştiriler, detaylı analizler yapan, ama aynı zamanda asık suratlı olmayan bir dergi istiyorduk. Analiz dergilerinin belli bir formatı var-

dır. Saman kağıt, görseller siyah beyaz... Biz ara bir model yapalım istedik. Akademik referanslar olmakla birlikte, çok mekanik, soğuk bir dili olmayan, görselliğe önem veren bir dergi yapalım diyorduk. Popüler sinema dergiciliğiyle, akademik dergiciliğin arasında duran bir çizgi seçmiştik. Sonra yavaş yavaş popüler tarafı boşlamaya başladık o ayrı. Bazılarının politik bulduğu bir çizgiye doğru kaydık. İlk dönem Nicole

BAĞIMSIZ SİNEMADA FİNANSAL GÜÇLÜKLER SÜRÜYOR

Türkiye'de bağımsız sinemanın geleceğini nasıl görüyorsunuz?

Aslında çok önemli bir çıkış yakaladık. Zaten bizim gibi değişimin ve altüst oluşların olduğu ülkelerde sanat üretimi de hareketli ve bereketli oluyor. Bağımsız sinema açısından bakarsanız, finansal güçlükler hala sürüyor. Bakanlık desteği kesinlikle yetmiyor. Filmler gösterilecek salon bulamıyorlar. Acayip vahşi bir sinema atmosferi var. 400-500 filmle gösterime girenler var. Dağıtımda ciddi bir tekelleşme var. Bu alanda dünyada bile bir numarayız. Problem sadece dağıtım da değil. Çok vahşi bir ticari

mantık. İrkçi, seksist filmler ortamı kaplıyor. Yeşilçam dönemi aranır hale gelindi. Bu tekel durumu aşılırsa, o zaman daha kendi yolunu bulabilecek bir Türkiye bağımsız film atmosferi var. Ama bunları seyircilerle buluşturamazlarsa gelecek pek parlak değil. Bu insanlar bir sürü borca giriyorlar, Bakanlığın desteği ancak yüzde 20'sini karşılıyor. Vizyona giremiyor, televizyonlar satın almıyor, alırsa sansürlüyor. Dengesizlik ve eşitsizlik, bu verimli ortamı etkileyecek. Bugünün başarılı insanları sinemaya küsebilir ve gençler artık yönelmeyecebilir. Çünkü ekonomik olarak bağımsız film ortamı giderek zorlaşıyor.

Derginin ilk günlerinden beri yayın yönetmenliğini üstlendim. Aylık bir dergi yaparken film yapmak imkansız bir iş bence. Arkadaşlarıma diyeceğim budur...

Kidman kapağı yaparken, sinemanın da yükselmesiyle birlikte Nuri Bilge Ceylan, Zeki Demirkubuz kapağı yapıyorduk. Ama bu satışlarımızı artırmıştı açıkçası. İlk dönem *Spiderman*, *The Lord of the Rings* kapaklarında daha çok satıyorduk. Türkiye’de yapılmış ve çok az gösterime giren film kapaklarına ilgi daha çok oldu. Nuri Bilge Ceylan *Kurgu Günlüğü*’nü verdiğimizde en fazla satan sayımız oldu. Kültürel canlılığın artmasıyla *Altıyazı*’ya ilgi de artıyor bence. *Altıyazı* çıktığında yani on yıl önce, ilk kısa filmini çeken yönetmenler, artık ikinci üçüncü uzun metraj filmlerini çekiyorlar. Ciddi bir canlılık vardı. *Altıyazı* bu üretimin, canlılığın sesi olmaya çalıştı. Yeni yönetmenlerle konuşalım ve tanışalım, kısa filmlere ve belgesellere özel yer ayıralım dedik. Çok az gösterilen ama Türkiye’nin hafızasını tutan filmlere yer açalım diyerek, bugünkü formatımıza geldik. Popüler sinema ya da sanat filmi diye ayırım yapan insanlar değiliz. Bizim için *Mad Max* de bir analiz nesnesidir, bir Angelopolus filmi de. Türkiye’deki üretimin artmasıyla birlikte böyle bir formata yöneldik. Daha odaklı bir dergi olduk.

Derginin Türk sinemasına kazandırdığı isimler oldu mu?

Dergiye başladığımızda çok daha geniş bir ekip vardı. Sonradan Bilgi Üniversitesi’nden arkadaşlar da katıldı. İlk dönemde dergide aktif olan Nadir Öperli, Yamaç Okur ve Enis Köstepen işin pratik tarafına geçtiler. Bulut Film adıyla

bir yapım şirketi kurdular. Birçok güzel proje yaptılar. Seyfi Teoman, derginin ilk döneminde kısa metraj bölümüyle ilgilenirdi. Sonra yapımcı, yönetmen ve senarist olarak çok iyi işlere imza attı. Zaten Boğaziçi döneminde bile kısa filmler çeken bir arkadaşımızdı. Sinema, üzücü bir kazada, gelecek vaat eden önemli bir ismini yitirdi. Elif Refiğ vardı, ilk dönemlerde yayın kuruluna giren isimlerden biriydi. Birkaç kısa filminden sonra *Ferah Feza*’yı çekti. Şimdi yönetmenlik çalışmalarını sürdürüyor. Zeynep Dadak var, hâlâ yayın kurulunda. *Mavi Dalga* isminde ilk uzun metraj filmini yaptı. Küratör olan Övür Durmuşoğlu gibi güncel sanatlara yönelen yazarlarımız da oldu. Yani sinema eleştirisiyle pratiği ayırmayan bir grup olduk.

**Peki siz film yönetmeni olmaya-
cak mısınız? Arkadaşlarınız özel-
likle sormamızı istedi...**

Derginin ilk günlerinden beri yayın yönetmenliğini üstlendim. Aylık

bir dergi yaparken film yapmak imkansız bir iş bence. Onlara diyeceğim budur... Zaten dergiyi çekirdek ekibin bir aradalığı yürütüyor. Ekipte akademik kariyer yapanlar var, pratik tarafta sinemada olanlar var... İlk dönemdeki iş gücünü ve enerjisi dergiye aktarmakta zorlanıyoruz. Ben 150 sayıdır dergideyim ve 10 yıldır aynı arkadaşlar dergiyi sırtlanıyor. O dönemdeki gençlik heyecanı ve enerjisi kalmıyor insanda tabii. İnsanlar üniversiteye ders vermeye gidiyor, filmini çekiyor. Eskinin kolektif üretim ortamını bulmakta zorlanıyoruz. Buna bir çözüm bulmaya çalışıyoruz. Biraz daha dönüşümlü bir kadro modeline geçebiliriz. Son olarak *Altıyazı Türkiye Sinema Sözlüğü* yaptık. Bu gibi projelere ve yayınlara yönelebiliriz. Aylık dergide çok ciddi bir tempo var. Sözlük gibi kalıcı işler yapmak istiyoruz. Aylık dergi, çok hızlı bir alan, çabuk tüketilen bir yayın türü.

Para için film yapmak bana ters geliyor

Bir Fatih Özgüven uyarlaması olan ilk kısa filmi *Arkasındaki Hayal*, New York New-Filmmakers ve !f İstanbul'da gösterilen Can Eskinazi, *Yaz Gecesi Gökyüzü*, *Raskol'u Beklerken*, *Ah Geceler!* kısa filmleriyle gelecek vaat eden genç yönetmenlerden biri. Can Bonomo, Cem Özel ve Wufi grubu için üç tane müzik klipi de çeken yönetmen ile kısa bir söyleşi yaptık.

Üniversitede sinema okumaya nasıl karar verdiniz? Lisede ilginiz var mıydı?

Aslında müzikle ilgiliydim, saksafon çalıyordum. Sinemaya, lisenin son yıllarında ilgi duymaya başladım. Her lise son öğrencisi, ikinci dönemde bir kısa film çekerti. Böyle bir gelenek vardı. 4-5 kişilik gruplar halinde herkes film çekerti. Aslında ilk filmimi orada çektim.

Üniversitede ne yaptınız?

Üniversite için ABD'ye gittim. New York'ta Bard College'da sinema okudum. Bugün baktığımda Bard bana biraz fazla rahat ve serbest geliyor. ABD'de sinema endüstrisinin içine girmek istiyorsanız, bilinen bazı okullar var zaten, okuyacaksınız onlardan birini seçmeniz daha iyi. Size endüstride kullanılan bazı formülleri öğretiyorlar. Bizim okul, biraz deneysel ve sanat sineması diyebileceğimiz bir eğitim veriyordu. Bir kural falan yoktu, bir kamera verirdiler ve çekin bir şeyler denirdi. Bu özgürlük bir yandan iyi ama ben bütün kuralları öğrenip sonradan yıkmayı isterdim.

Okuldan sonra kaldınız mı?

Bir yıl daha kaldım. Bir yıl sinemada patlamış mısır sattım. Sinema dergisinde staj yaptım. Bir şey çekmedim ve çok fazla film seyrettim. New York'un sinematekleri çok iyi. Neredeyse her gün, bazen iki film seyrettiğim oluyordu. Hatta sinemayı biraz orada öğrendim diyebilirim. 2009'da Türkiye'ye döndüm.

Neler yaptınız burada?

Buraya gelince iki arkadaşım ile Kamara adında bir şirket kurduk. Ancak ticari bir yapının benim için erken olduğunu düşündüm. Ortaklıktan ayrıldım. Ama yine beraber çalışıyoruz, çok iyi dostlarım. Buraya geldiğimden beri üç tane müzik videosu çektim. Can Bonomo, Cem Özel ve Wufi adında bir grup için... Bir tane daha çekeceğim. Müziğini sevdiğim kişilerle klip çekmeyi seviyorum. Ticari yaptığım bir iş değil. Dört tane kısa ve orta metraj film çektim. !f ve New York'ta gösterilenler oldu. Yarışmalarda finale kaldıklarım oldu.

Sinemaya temelde nasıl bir yaklaşımınız var?

Bilmiyorum açıkçası. Çektiklerimi seyredenler benim çok farklı şeyler denediğimi görecektir. Belli bir tarz ve konularım var diyemiyorum. Şu an zaten hayatımı yoluna soktum da diyemem. Sinemaya karşı şevkimi kaybettiğim bir dönem açıkçası. Yakın bir zamana kadar en büyük amacım film çekmekti. En kötü hissettiğim zamanlarda bir film seyr etmek hep bana iyi gelirdi. İnsan büyüyor belki. Son zamanlarda çok film seyrettiğimi de söyleyemem. Çok fazla para da kazanmıyorum. Para kazanmak için film yapmak da istemiyorum. Kafamın çok karışık olduğu bir dönemdeyim.

Altıyazı dergisinde sinema eleştirileri yazıyordunuz. Bir sinema eleştirmeninin film çekmesi zor olmuyor mu?

İyi bir noktaya değindiniz. Bir eleştirmenin sinema çekmesi gerçekten zor oluyor. Bu yüzden eleştiri yazmayı bıraktım. Çoğu zaman film çekerken, içimdeki eleştirmenle konuşurken yakalıyordum kendimi.

CAN EVRENOL UAA'00

Önce sevdiğin işi yap, parayı sonra düşünürsün

Can Evrenol, üç yıl uluslararası finans okuyup çok sıkıldıktan sonra bu felsefeyle hayata atılmış. Türk sinemasının 'gelecek vaat eden genç yönetmenleri' listesinin üst sıralarında yer alıyor. İlk uzun metrajlı filmi *Baskın*, Eylül ayında yapılacak olan Toronto Film Festivali'nin ardından Türkiye'de vizyona girecek.

Yeni filmi *Baskın* için, "4.5 ayda filmi çektik. Şimdi Toronto için dört ay bekliyoruz," diyor. Tam da o bekleme döneminde yakalıyoruz kendisini. Kısa bir söyleşi için gidiyoruz, lafları açıyor.

Sinemaya ilginiz okulda mı başladı?

Okulda sinema kulübünü ben kurdum. Ailem de sinemayla ilgilirdi.

Okuldan sonra hemen sinemayla ilgili bir dal mı seçtiniz?

Hayır. Önce, Bilgi Üniversitesi'nde uluslararası finans bölümüne girdim. Orada üç sene bocaladım. Deli matematik vardı ve ben bütün lise hayatım boyunca fen derslerinden ve matematikten kalıp, sosyal derslerden geçerek okulu bitirmiştım. Liseyi böyle geçirdim, 'üniversiteyi böyle geçirmeyim,' dedim kendi kendime...

'En sevdiğim işi yapayım sonra para kazanmayı düşünürüm,' diyerek, sinema okumaya karar verdim. O sırada, Bilgi'de sinema ile ilgili ek dersler alıyordum. Selim Eyüboğlu'nun çok güzel dersleri vardı. Hatta o zamanki kız arkadaşımı alıp, derse getiriyordum. *Alien* ya da *Fredy* gibi filmleri, Freud'un şekilde açıklayan, çok güzel alt metinsel fantastik film derslerimiz vardı.

Bilgi'de finans okumayı bıraktıktan sonra ne yaptınız?

Kız arkadaşım İngiltere'de, Canterbury Üniversitesi'ne kabul edilmişti. Ben de, Kent Üniversitesi'ne gitmeye karar verdim. Orada sinema okumaya başladım. Aslında, oraya gidince fark ettim ki, sinemada okumaktan kastedilen şey 'film studies'. Yani filmler üzerine araştırmalar yapıp, yazı yazmak üzerine. İşin tekniği yok. Yazım iyidir. Orada pek çok film hakkında yazı yazdım.

Peki sinemanın teknik kısmını nasıl öğrendünüz?

Yazın bir kursa gittim. Los Angeles'ta. O kursta da ortaokuldayken çok sevdiğim, 'ben bunu ileride kısa film olarak çekeyim,' dediğim, Sulhi Dölek'in *Vidalar* hikayesi vardı. Onun bir uyarlamasını çektim. Sonra o filmi nereye gönderdiysem bir sürü ödül aldı.

Nasıl bir fimdi? Konuyu bize anlatır mısınız?

Adamın biri, bir vida buluyor. Ertesi gün bir vida daha buluyor. Sonra yavaş yavaş o vidaları toplamaya başlıyor. Vidaların koleksiyonunu yapıyor. Aslında bayağı Kafkavari bir delirme hikayesi. Sonunda ceplerinden vidalar dökülerek bir sahilde yürüyordu.

Benimkinin sonu öyle bitmedi. Değişik bir son yaptım. İki metre-kareye vidalar koyup bir arkadaşımızı yatırdık. Onu çektik. Ondan sonra da vidalardan iki tepelik yapıp kafasını yatırıp arkasına deniz gelecek gibi yaptık. Bir iki hoca 'öyle yapmayın yavan olacak,' dedi. Ben onların dediği gibi yapmadım. Tuttu.

Ne tür fimler çekmek istiyordunuz? Korku hep devam edecek mi?

Küçükken heavy metal dinlerdim. *Conan* okurdum. Ailem beni korku filminden uzak tutmaya çalışırdı. Çünkü korkup uyuyamazmışım. Buna rağmen, hep böyle dehşet şeylere ilğim vardı.

Bin lira harcayarak, 2006 yılında, arkadaşlarımla *Sandık* adında bir kısa film çektim. İnternette bir iki korku film festivali buldum. *Sandık*'ı onlara yolladım. Bayağı başarılı oldu. Yurt dışında böyle fantastik kısa film seven bir kitle var. Onların katıldığı çok fazla festival var. Brezilya, Avustralya ve Meksika'da var.

Ödüller gelince kısa film yapmaya devam ettim. *Kurban Bayramı*, *Büyükan-nem*, *Sürüngen*, *Anneme* ve *Babama...* Son olarak da 2013 yılında *Baskın*'ı kısa film olarak çektim. Bu film bana onlarca ödül ve festival gösterimi sağladı. Büyük bir ağa dahil oldum. Bu ağ sayesinde *Baskın*, uzun metraj olarak yeniden çekilme fırsatı yakaladı diyebilirim.

Yabancı bir dağıtım şirketi, senaryo aşamasında, bizim kısa metrajlı filmimize bakıp bize destek olacağını açıkladı. Yani, 'siz bu senaryoyla bu filmi yaparsanız, biz dağıtım şirketi olarak ilgileniriz,' dediler.

Toronto'da seçilmemiz, biraz bu şir-

OTOPARK KAHYALIĞINDAN TORONTO'YA

'*Baskın*' filmi, çok ilginç bir karakteri ve oyuncuyu da dünyaya tanıttı. Pendik'te otoparkta çalışan Mehmet Cerrahoğlu... Çok nadir görülen bir cilt hastalığı sonucu çok dikkat çekici bir yüze sahip. 2013 yılında Dev müzik grubunun müzik klibini çekmek için cast çalışması yapılıyor... Bu sırada Can Evrenol ve Oğulcan Eren Akay, ajanslardan birinin tozlu dosyalarından birinde Cerrahoğlu'nun fotoğrafını görünce bir hayli dikkatlerini çekiyor. Dev'in *Kaç Kere* müzik klibinden sonra, *Baskın* filminde Cerrahoğlu'yla çalışmaya karar veren Evrenol, kendisine oyunculuk dersleri de aldırıyor. Cerrahoğlu'nun performansı ve doğal yüzü, Toronto'daki festival yöneticilerinin de dikkatini çekmiş. Kendisini Toronto'daki gösterime konuk olarak çağırmışlar.

ketin ön ayak olmasıyla oldu. Film, Toronto'da *Midnight Madness* adındaki bölümde oynayacak. Bu yıl biraz network yaptık, insanlarla konuştuk. Bayağı güzel, heyecanlı görünüyor. Toronto'daki bu bölümde her sene dokuz-on film gösteriliyor. Ve Toronto dünyanın en önde gelen dört beş film festivalinden birisi... Oraya seçilmiş olmak, o yıl yapılan en iyi on korku filminden biri olmak anlamına geliyor. Biz bunu tatmış olduğumuz için çok heyecanlıyız. Eylül'den sonra işler patlayacak gibi görünüyor. *Baskın* filmimiz, Toronto'nun hemen ardından Türkiye'de de çok sayıda salonda gösterime girecek.

Hep gerilim korku filmi mi çekmeyi düşünüyorsunuz?

Hayır, böyle bir şey yok. Şu sıralar bana şevk veren, böyle şeyler çekmek. Başka bir zaman farklı olabilir. İyi bir yazarla çalışmayı çok istiyorum. Yönetmenliği seviyorum ve sahipleniyorum. Ama yazarlık tarafında, benim kafamda yazan çok kişi bulamıyorum. Emrah Serbes gibi biriyle çalışmayı çok isterim mesela. Bazı çok sevdiğim karikatürcüler var. *Uykusuz*'dan Oky ile görüşüyoruz. Cüretkar, erotik bir gençlik komedisi düşünüyoruz bu aralar.

Ben *Baskın*'ı çekerken de şöyle bir taktik kullandım; yurt dışındaki kontaklarım sayesinde Türkiye gişesini umursamadan film yapabileceğimi gördüm. Gerçi, yurt dışında çok tanınmıyor değilim ama *Baskın*'dan sonra Can Evrenol filmi diye bir şey olacak. Orada bir nevi, 'küçük bir pazarım oluştu,' diyebilirim.

Baskın sert bir film mi?

Evet nispeten sert bir film. Türk sinemasında pek görülmeyecek tipte...

Filmin jeneriğini seyrettik. Gerçekten çok farklı. Baskın'ın konusu nasıl?

Konuyu anlatayım: Beş polis bir gece bir yerden dönerken bir çağrı alırlar. Çağrıya cevap verip gittikleri yerde kayboluyorlar. 80'lerin Alacakaranlık

**“Ben *Baskın*’ı
çekerken de
şöyle bir taktik
kullandım;
yurt dışındaki
kontaklarım
sayesinde
Türkiye gişesini
umursamadan film
yapabileceğimi
gördüm.”**

Kuşağı tarzı bir yerde buluyorlar kendilerini ve burada bayağı bir şeyler geliyor başlarına.

Korku mu?

Tam korku değil. Geceyarısı sineması diyelim. Biraz işin detayına inmiş olacağız ama... David Lynch filmleri ile *Testere*’yi ve *Blair Cadısı*’nı karşılaştırmak zordur ya. O açıdan ben filmin biraz daha John Carpenter ve David Lynch’e benzer olmasını isterim. En çok da John Carpenter’a...

Türkiye’de korku gerilim denildiğinde akla ilk gelen isimlerden biri, malum, Galip Tekin’dir. Kendisiyle bir araya gelme imkanınız oldu mu?

Olmadı. Ama şunu söyleyebilirim: Galip Tekin’i televizyon dizisinde fena harcadıklarını düşünüyorum. *‘Acayip Hikayeler’* dizisi yapıyorsanız, ona öyle bir müzik yapmanız gerekir ki sırf melodisiyle baştan dikkati çeksin; peşpeşe dört kere *Acayip Hikayeler* demekle film müziği yapılmış olmuyor. Bu kadar yüzeysel bakınca, bu, diziye de yansıyor. Sizin de, benim de beğendiğimiz Galip Tekin hikayeleri keyif vermez olmuştü.

Reklam filmi çekiyor musunuz? Parayı buradan kazanıp kendi filmlerinizi mi çekiyorsunuz? Türk sinema endüstrisine nasıl bakıyorsunuz?

Evet reklam filmleri çekiyorum. Yurt dışında festivallerde gezen beşinci kısa filmim sayesinde, tesadüfen Reha Erdem ile İspanya’da karşılaştım. Fantastik film çekmeyen bir yönetmen olmasına rağmen, o sene, içinde fantastik öğelerin de bulunduğu *Kosmos*’u çekti. Orada ben İspanya’daki festivalin direktörüne gidip ‘Reha Erdem ile beni tanıştırmı mısınız lütfen?’ dedim. Reha Erdem, benim kısa filmimi ilgiye değer bulup davet etti ve ‘Gel bizim prodüksiyon şirketinde reklam filmi yönetmenliği yap,’ dedi. Böylece Atlantik Film’de çalışmaya başladım. İlk olarak Yemeksepeti.com’un reklam filmi çektim. O filmle kristal elma kazandım. Bir anda kendimi reklam filmi yönetmeni olarak buldum.

Ben hep böyle işe dışarıdan girmeye çalışıyorum. Çünkü, bizdeki sinema sektöründe, yurt dışından farklı olarak, tek adam şirketleri var. Burada böyle bir sektör olduğu için, başka

yerden kaldıraç kuvveti uygulayarak işin içine kafanızı sokmanız gerekiyor. Risk almaktan korkmuyor olmak için de biraz tuzu kuru olmak gerekiyor.

Ama ne bileyim hiç tuzu kuru olmayan Ahmet Uluçay gibi bir adam, köyden gelip, *Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak* gibi müthiş filmler yapabiliyor. Ama onun da şöyle bir tuzu kuruluğu var; onun da umurunda değil. Bir şekilde bir yerde umurunda olmamak olunca, o zaman kendi rüzgarınızı yaratabiliyorsunuz.

***Baskın*’ın finansmanını nasıl çözdünüz?**

Reklam filmleri çekiyorum. Son üç senede bayağı reklam çektim ve o reklamlardan tanıştığım insanların yaptıkları indirimler, rica minnetler... Sonunda bir araya getirdiğim ekiple *Baskın*’ı çekebildim. İlk uzun metrajım olmasına rağmen, gelen ilk tepkilerden belli bir başarı kazanacak gibi görünüyor. Post prodüksiyonu 1000Volt’ta yaptık. Sağ olsun oradaki ekip de çok destek oldu. Ofislerinde gören herkes *Baskın*’dan çok etkilenmiş. Uzun süredir böyle bir iş gelmiyordu diyorlar.

Bu sene güldürdü!

Bu yıl iki komedi filmiyle vizyonda boy gösteren Ali Yorgancıoğlu, uzun yıllar internet ve reklam dünyasındaki kariyerinin ardından verimli bir yönetmen olarak karşımızda. 2015'in başlarında Mehmet Ali Erbil ve Yolanthe Cabau'nun rol aldığı *Polis Akademisi Alaturka* ile ilk defa komedi filmi yöneten Ali Yorgancıoğlu, hemen ardından yine bir komedi filmi olan *Hayalet Dayı*'yı çekti... Liseyi bitirdikten sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde İnşaat Mühendisliği okuyan Yorgancıoğlu, ardından New York'a giderek bilişim ve internet teknolojileri üzerine eğitim aldı. Web geliştiricisi olarak birçok proje ve şirkette çalıştı ve reklam dünyasına geçiş yaptı. 2007 yılında Dirty Cheap Creative adıyla kendi reklam ajansını kurdu. İlk sinema yönetmenliğini !f Festivali'nde gösterilen deneysel filmi *Moral Bozukluğu* ve *31* ile yaptı. Ali Yorgancıoğlu sorularımızı yanıtladı:

ACI'ya girişiniz nasıl oldu? Ailede bir İzmir Amerikan geleneği var gibi...

Ben, ilk erkek öğrencilerdenim. Okula girdiğim yıl okula erkek alınıp alınmayacağı son dakikaya kadar belli olmamıştı. Teyzelerim, annem, ablam ve kuzenlerim ACI mezunu. Annem (okuldaki adıyla Çiğdem Hanım) ACI'da öğretmenlik de yaptı.

Sinemaya ilginiz lisede mi başladı? Tiyatro, drama gibi faaliyetleriniz var mıydı?

Lisede sinemaya özel bir ilgim yoktu. Okulun sanata olan ilgisindeki katkısı daha çok edebiyat ve hikayecilik anlamında oldu sanıyorum. *Wizard of Oz*'da koroyu saymazsak drama faaliyetim de olmadı.

Üniversitede inşaat okumuşsunuz, sonra bilişim... Sinemaya ve yönetmenliğe geçişiniz nasıl oldu?

İnternet ve reklam kariyerimden sonra, 2007'de sektördeki bir eksiği tamamlamak isteğiyle, kendi yapım şirketi

tim Dirty Cheap Creative'i kurdum. Bu şirket bünyesinde yapımcılıktan yönetmenliğe geçiş yaptım. Önce reklam, sonra dizi ve TV programları çektim. Geçen sene 2 sinema filminin yönetmenliğini yaptım. Şu anda ortağı olduğum Dirty Cheap Creative'de dijital ve animasyon filmler, İttifak Film'de ise TV reklam filmleri üretiyoruz.

Sinema ve televizyonda neler yaptınız, yeni bir sinema veya televizyon projesi var mı?

Sinema filmi olarak deneysel bir proje olan *Moral Bozukluğu* ve *31*, *Polis Akademisi Alaturka* ve *Hayalet Dayı* filmlerinin yönetmenliğini ve bazılarının aynı zamanda yapımcılığını yaptım. TV için ise *Küçük Hesaplar* adlı dizi ile *Yemek Aşkına* ve *Kızma Kazan* adlı programların yönetmenliğini yaptım. Şu anda reklam filmleri çekiyoruz. Aynı zamanda yeni bir sinema projesi üzerinde çalışıyoruz. Sonbaharda hayata geçirmeyi umuyoruz.

DOĞU YÜCEL ACI'95

Senarist olmaya E.T. filminde karar verdim

Yücel'in senarist olmasında üç kırılma noktası var. Birincisi kendisine kompozisyon yerine 'öykü yaz' diyen edebiyat öğretmeni... İkincisi okulda okudukları Shakespeare... Üçüncüsü, Spielberg'in *E.T.* filmi...

1988 yılında İzmir Amerikan'a girdi. Annesi Şükran Yücel de ACI mezunu. Babası, hayata erken veda eden ünlü tiyatro ve sinema oyuncusu Erkan Yücel. "Giriş yılımı iyi hatırlıyorum" diyor, Doğu Yücel, "Galatasaray'ın Neuchatel'i 5-0 yendiği yılı."

Yazmak hayatınıza ne zaman girdi?

Yazarlık hikayem biraz erken başladı. İlkokulda yazmayı öğrenir öğrenmez, hikayeler yazmaya başlamıştım. Defterlerin, kitapların boş yerlerine, o dönem okuduğum çizgi romanlardan, sonra da Jules Verne romanlarından esinlendiğim hikaye kırıntıları yazıyordum.

İzmir Amerikan'ın katkısı ne oldu?

ACI'nın bana en büyük katkısı şöyle oldu: İlkokuldayken çok kitap okumuyordum. Sadece Jules Verne'in birkaç hikayesini beğenmiştim. Öğretmenimizin adını unuttum ama bize okuttuğu bir kitabı unutmadım. Ursula Le Guin'in bir kitabıydı. Kurt kadın üzerine bir öyküydü. O beni çok etkilemişti. O zaman 'edebiyatta da fantastik şeyler yapmak mümkün' diye düşünmüştüm.

Türk öğretmenlerle Amerikalı öğretmenlerin yöntemleri farklı mıydı?

Türkçe öğretmenler kompozisyon yazdırırdı. Yabancı öğretmenler ise öykü yazdırırdı. Ben kompozisyonunda hiç iyi metinler yazamıyorken, 'öykü yazın' denilince coşuyordum.

Ne tür öyküler yazdırıyorlardı?

İngilizcede 'bir öykü yazın' denilince, ben, hemen bir 'zaman makinesi' öyküsü yazmıştım. Bunun dışında, Frankenstein ile ilgili yazdığım bir öykü vardı. Bunları Türkçe dersinde yapamıyorsun. Amerikan okulunda okumanın en büyük katkısı bu oldu.

Okulda başka ne tür faaliyetler vardı?

Okul dergisinde çalışmaya başladım. *Abacus* diye bir dergiydi. Biz çıkarmaya başladık. Orada, önce muhabirdim. Sonra editör oldum. O dergide, bir arkadaş öykü yazdı. Başka bir şey yazan olmadı. 'Birkaç tane daha olsun,' dedik. Sonra ben, 'zaten İngilizce dersinde öykü yazıyorum' dedim. İngilizce öğretmenimiz de beni bu konuda kamçılardı. Benim öykülerimi beğeniyordu. Bir gün çıkışta beni tutup, 'Niye Türkçe yazmıyorsun?' dedi.

Sonra, seçmeli ders olarak 'poetry' almıştım. O poetry'de, *'Drakula'nın sevgilisine yazdığı mektup'* diye kurmaca bir öykü yazdım. Bunun Türkçesi son kitabımda da var. *'Ölü Sevgiliye Mektup'* diye... Kısa bir süre önce, bayağı ünlü yazarların da aralarında bulunduğu *'Eski Sevgiliye Yazılmış Yazılar'* diye bir derlemede de çıktı.

Edebiyatın değişik dallarıyla uğraştınız. Sizi en çok etkileyen yazar ya da şair kim oldu?

Shakespeare de benim hayatımda bir dönüm noktası oldu. Okulda, *Macbeth*'i okuduk. Hiç bir derse çalışmadığım kadar *Macbeth*'e çalıştım. Hem Mr. Watts, hem de Mr. Shepard öğretmişti. Öğrencilik yıllarına dönüp hatırladığımda en zevkli dersler bunlardı.

Üniversiteyi ne yaptınız?

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde iktisat okudum. Derslerden çok zevk almadığım için kurslara gittim. Okul biter bitmez de, senaryo kitapları filan okumaya başladım. Sinema kursuna gittim.

FANTASTİK VE KORKUYA DEVAM MI?

"Ben roman ve öykülerimi türlerle sınırlandırmak istemiyorum. Fantastik mi, bilim kurgu mu? Aslında tarzım Borges gibi, Boris Vian gibi, Calvino gibi... Kafka da bir noktada fantastik bir edebiyat yapar. Benim fantastik anlayışım bu yazarlara benziyor. Aslında ben fantastiğin gri bölgelerinde dolaşıyorum."

O sinema kursunda, birkaç kısa senaryo yazdım. Bir tanesi çekildi. İlk kitabımda da bir kısa film senaryosu vardı.

Yani ilk senaryo derslerini bu kurslardan aldınız.

Evet! 1996'da bir öykü yarışmasına katıldım. Dereceye giremedim. Bu beni çok kamçılardı. Otuz yaş altının katıldığı bir yarışmaydı bu. O yıl birinci seçmediler. Onun yerine iki kişiye başarı ödülü verdiler. Bu başarı ödülünden birini ben aldım. 1998'de *Nostromo* dergisinin bilim kurgu öykü yarışması vardı. Giovanni Scognamiglio ve Metin Demirel'in çıkardıkları bir bilim kurgu dergisiydi. Bu derginin yarışmasına katıldım. Toplam dört sayı çıktı galiba. Onun öykü yarışmasında başarı ödülü aldım.

Bu tür başarılarından sonra 'evet ben yazar olabilirim, kitaplarım basılabilir' duygusu yerleşti bende. Çalışmalarımı hızlandırdım. 1999 gibi yayınevlerine dosyayı gönderdim. *Düşler Kabuslar ve Gelecek Masalları* ilk kitabım oldu. İçinde 11 öykü vardı. Ardından *Hayalet Kitap* ilk romanım oldu. 2011'de *Varolmayanlar* adındaki romanım

Doğan Kitap'tan çıktı. Son olarak geçen Kasım'da 12 yeni öyküden oluşan *Güneş Hırsızları* isimli kitabım yine Doğan Kitap'tan yayınlandı.

Sinemayla bağınız nasıl oluştu?

Hem babamın hem anemin etkisi. Sinemaya bir gönül bağım hep vardı. Çocukluğuma ait bir kırılma anını anlatayım. Senarist olmamda önemli bir etkiye sahip bir anıdır. Evde, televizyonda *E.T.*'yi seyre-

diyorum. 'Bu adam bunları nasıl hayal ediyor,' dedim. Annem, 'o hayal etmiyor senarist hayal ediyor,' dedi. Bundan sonra, filmleri değerlendirirken, yönetmenlerden çok senariste bakmaya başladım.

Okul filmi nasıl çekildi?

İlk romanım *Hayalet Kitap*'ı kim çeker diye düşünüyordum. Aklıma, Taylan Biraderler geldi. Onların asistanlığını yapmış olan bir arkadaşım vardı. Aracılık yapmasını istedim. Arkadaşım aradı. O sırada telefonu açmadılar. Açmamalarının sebebi Sinan Çetin ile toplantıda olmalarıymış. Sinan Çetin, Taylan Biraderler'den senaryo istiyor. Ve 'Kim yazar?' diye soruyor. O gün de benim *Cumhuriyet*'te röportajım çıkmıştı. Bunu gören Sinan Çetin, Taylan Biraderler'e, 'Böyle bir çocuk var belki ilgilenir,' diyor. Neyse toplantıdan çıkıyorlar, benim arkadaşım tekrar arıyor ve onlara, 'Doğu diye bir arkadaşım var size ulaşmak istiyor,' diyor. 'Biz de tam onu arıyorduk,' diyorlar. Tanışmamız böyle ilginç oldu. Sonra bu ilişkimiz *Küçük Kıyamet* filmi ile devam etti.

Doğu Yücel,
son romanı
Varolmayanlar'ı,
temmuz ayında
İngilizceye çevirtip,
amazon.com'da e-book
olarak satışa
sundu.

KIVANÇ İLGÜNER ACI'97

Kurgucuların gücü adına...

Sinema ve televizyon dünyasında, en zorlu işlerden biri kurgudur. Televizyon dizilerinin patladığı dönemde kurguculuğa başlayan Kivanç İlgüner, sınıf arkadaşları Enis Köstepen ve Fırat Yücel ile ACI'da sinemaya gönül veren mezunlardan biri. Geçen yıl 10 günde 15 saat uyuduğu zamanları hatırlatıp, "Kurgu işinde biraz kaos vardır. Bununla yaşamayı seviyor olmanız gerekir. Kaosla arası iyi olmayanlar baştan düşünmesin," diyor.

Ne zaman mezun oldunuz?

1997 mezunuyum. 11 yaşındaydım okula girdiğimde. İzmirli bir aileyiz, o zamanlar çok fazla tercihiniz olmuyor. Ailem ACI'ya girmemi benden daha çok istiyordu. Sonunda İzmir Amerikan'a girdim ve orada yedi güzel yıl geçirdik.

Sinema ile ilk ilişkiniz okulda mı başladı?

Okul günlerinde başladık gerçekten. Bir arkadaş grubumuz vardı. Enis Köstepen, Fırat Yücel gibi arkadaşlarla sinemaya merak saldı. İzmir'de, bizim zamanımızda yapılacak en güzel şey sinemaya gitmekti. Hala İzmir'e gittiğim zaman sinemaya giderim.

Okulda tiyatro da yaptınız mı?

Tabii, tiyatro da yaptık. Hatta üniversite için sinema-televizyonun yanı sıra tiyatro bölümünü de istiyordum. Ama sinema-televizyon oldu. Belki daha iyi oldu. Sinema dünyasına girince oyunculuğun da çok zor bir iş olduğunu görüyorum. ACI'dan sonra, Eskişehir'de, sinema-televizyon bölümüne başladım. 2002'ye kadar orada okudum.

Ben lisede ve üniversitede, her türlü teknik şeyi seviyordum zaten. Kamerayı da seviyordum. Ama, o zamanlar da en çok kurgudan hoşlanıyordum. Ondan sonra hazırda okul bitti ve eylül ayında, İstanbul'da kurgu asistanı olarak çalışmaya başlamıştım bile. Burada kurgucu bir abimiz ve hocam diyebileceğim Onur Tan'ın yanında başladık. Ondan sonrası arkası arkasına geldi zaten.

Üzerinde ilk çalıştığınız kurgu işi ne oldu?

Bizde hiç kimse ilk işini unutmaz. *Aşk Meydan Savaşı* adında bir diziydi. Cem Davran, Derya Alabora ve bir grup çocuk oynuyordu.

Şimdi bakınca bu dizi için ne hissediyorsunuz?

Bu diziye yakın zamanda bakma fırsatım oldu. O zamanlar dizilerin hepsi TRT dizisi gibi görünüyormuş. Dizi 4:3 formatta çekilmiş. Ne kadar çok şeyin değiştiğini görüyorsunuz. İlk işimde, birçok dizi ve filmle devam ettim. Kaç dizi, sayamam bile. Çünkü bizim işte her sezon, birkaç tane diziyi başlıyorsunuz; olta atmak gibi... Sezon bittiğinde elinizde kaç dizi kalırsa artık.

Kurgu için bir tür tercihiniz var mı? Dizilerin kurgusunu yapmak-tan memnun musunuz?

Ben ilk başından beri drama istiyordum. Dizi olsun, film olsun, ama drama olsun. Reklam istemiyordum. İlk yıllarımda reklam da yaptım. Ama benim asıl sevdiğim, bir hikaye anlatılan sahneleri bütünleştirmek. İşimden sıkılmış değilim, seviyorum bu işi. Her gün yeni bir heyecan olabiliyor.

TÜRK DİZİLERİNİN DÜNYAYA AÇILMASI SİZE NASIL YANSIYOR?

Sıcak iklimlerde daha çok satılıyor bizim diziler. Bu, prodüksiyonda daha dikkatli olmamıza yol açıyor. Çünkü eskiden dizilere, 'nasıl olsa bir kere izlenecek ve bir daha kimse bakmayacak,' deniyordu. Ama yurt dışına satış olunca, diziler sürekli izlenir oldu. Artık YouTube'dan bile, birçok eski bölümü izleyebilirsiniz. Bu sayede bizler de kurguya artık daha fazla dikkat ediyoruz. İşlere çok daha özenle bakılıyor. Eskiden bir sette 50 kişi

varken, bugün 100 kişi çalışıyor. Biz nasıl kurguda iki kişi çalışmaya başladıysak, setlerde de iki yönetmen ve vardiyalı iki ekip çalışıyor. Çünkü yetişmek mümkün değil. Bu sayede, daha koordineli çalışma kültürü oturmaya başladı. Renklere, efektlere ve ses miksine daha fazla dikkat ediliyor. Artık her dizi, az çok yurt dışına çıkıyor. Hepsinin de alıcısı var. Ama onlarda da tutanlar tutamayanlar oluyor. Çok iyi oldu yurt dışına açılmak.

KURGUYA MACBETH İLE BAŞLADIM!

Lisedeki dönem ödevinde film çeken ilk sınıftık biz. Bizden sonra Oscar ödülleri gibi ödüller verilmeye başlandı. O yıl biz her şeyimizi filme çektik neredeyse. *Macbeth*'in her şeyini kullandık. Etinden sütünden her şeyinden faydalandık. Hatta 5-6 şarkılık müzik albümü bile yaptık.

Filmini yaptık, tiyatrosunu oynadık. Bir yılımız *Macbeth*'ti. Bir edebiyat hocamız vardı Kerime Hanım... Her koşulda destek verirdi. İlk kurgu işine orada girdim desem yanlış olmaz. Teypten teybe kurgu yapıyorduk. Kurguya okulda *Macbeth*'le başladım diyebilirim."

Sizin sistem nasıl çalışıyor? Zor meslek mi, okuldaşlarınıza önerir misiniz?

İzmir Amerikan Koleji, bizim sektörümüze veya sanatın başka alanlarına çok mezun vermiyor açıkçası. İzmir'e bakıyorum; bizim okuldan, bir önceki dönem sinema televizyonda çalışan Elfin Yüksektepe vardı. Şimdi başka bir alana geçti. Mezunlar daha çok iş dünyası, mühendislik ve akademisyenlik gibi alanlara yöneliyor. Ama ben bütün mezunlara tavsiye ederim. Çünkü, en azından, kendi adıma beni genç tutuyor. Takım elbiselere gömülmedim. Hiç bir zaman bir ofis hayatım olmadı. Kaosla arası iyi olmayanlar, baştan düşünmesin. Ne olacağı belli değil. Şu an bir işim var. Bazen ikinci üçüncü işimiz oluyor. Geçen yıl 10 günde, sadece 15 saat uyuduğum bir zaman oldu.

İş süreci nasıl işliyor? Mesela kendi filminizi çekmeyi düşünüyor musunuz? Babam ve Oğlum filminin kurgusunu yapmışsınız. Neler yaşıyor kurgu odasında?

Yönetmenlik, görüntü yönetmenliği, kurgu yönetmenliği; bunların hepsi farklı alanlar. Kurgudan film yönetmenliğine gidilebilir. Bizim, kurguda, birlikte çalıştığımız tek kişi yönetmen oluyor.

Son on yılda yönetmenler de biraz değişti. Örneğin *Babam ve Oğlum* filmini çektiğimiz zamanlarda, yönetmenlerin elleri birebir kurgunun içinde olurdu. Mesela bazı notlar gelirdi. 'Şu plandan şuraya yakına geçeceğiz,' gibi fikirleri olurdu. Diziler de böyleydi. Daha çok işin içindeydi yönetmenler. Dijital çok azdı. Şimdi sinema da olsa, dizi de olsa, onlarca saatlik çekim yapılıyor.

Eskiden dekupaj dediğimiz, yönetmenin kurguya olan yön gösterici notları ortadan kalktı gibi. Şimdi kurgucuya 22 saatlik görüntü geliyor. İki kişi çalışıyorsunuz. Bir usta, bir yardımcı çalışıyorsunuz. Dört-beş günde bitirmek zorunda kalıyoruz. Her hafta yetismeye çalışıyorsunuz. Bir de üzerinde aylarca çalışılan bir dizi, üçüncü bölümde bitebiliyor. Bu nedenle sezon başları çok zor ve çılgın geçiyor.

Kurgu olarak neler yaptınız?

İlk büyük dizim, *Bir İstanbul Masalı* idi. Sinemada ise *Babam ve Oğlum*,

Küçük Kadınlar var. Geçen yıl *Kaçak* vardı. Benim için eğlenceli bir işti. Aksiyon dizisiydi. Ben eğlenceyi küçük şeylerde arıyorum. Bir sahne, o anda güzelse, o işten keyif alıyorum. Keyif aldıkça iyi gidiyor. Keyif almadığım işlerden kaçıyorum.

Yönetmenlik yapmak konusunda ne düşünüyorsunuz?

Bunlar aslında zamanlama meselesi. Bizim sektörde temmuz ayında, ağustos başında işler başlıyor. Bitişi de haziran ortası filan. Arada çok küçük bir pence-re var, başka işler yapabileceğim. Arada kısa filmler yapmaya çalışıyorum. Ama Türkiye'de hala güzel bir gençlik komedi filminin çekilemediğini düşünüyorum; 80'lerin *Breakfast Club* tadında. Hep *Çılgın Dersane*'ye kayıyoruz. Birkaç hikaye oluştu kafamda, ama senaryo-yaşmış çok az bir kısım var.

Kurguculuktan yönetmenliğe geçişte bir gelenek var mı sinemada?

Var denilebilir. Evet bir geçiş oluyor. Yüzde 15 diyebiliriz.

Kurgu işinde çok para var deniyor?

Bir zamanlar çantayla alırlarmış parayı. İşin şakası-öyle bir dedikodu vardı. Yani bond çantayla almasak da, iyi para kazanıyorsunuz.

Dizinin tutup tutmayacağını artık anlayabiliyor musunuz?

Türk izleyicisi her yıl değişiyor. Bir dönem *Fatmagül* tarzı, mağdur kadın temalı diziler tuttu. Ama geçen yıl, tatlı aşk komedilerini sevmeye başladılar. Türkiye'nin o yılki haliyle, olaylarıyla değişiyor. Mağdur kadınlar tarzı diziler, kadın cinayetleri ve Özgecan Aslan olayından etkinleşmiş görünüyor. Televizyon dünyasını mikro-kozmos olarak okursanız, Türkiye'ye ilişkin bir tablo okuyabiliyorsunuz.

AKSEL BONFİL ACI'08

Yazarlık benim için en doğru yol

enç yaşına rağmen, *Kelebeğin Rüyası* gibi bir filmde rol aldı, Fox'un çok sevilen *Adı Mutluluk* dizisinin senaryosunu yazıyor, yönettiği kısa filmleriyle festivalleri doluyor. Sinema, televizyon, tiyatro; yazarlık, oyunculuk, yönetmenlik... Bu, üçe

üç matriste bir hayli koşturan Aksel Bonfil, Türkiye'de bu işlerin çok yorucu olduğunu söylüyor ve şartların çok daha insani olduğu bir ülkede yaşamayı hayal ediyor...

Lisede tiyatro, sinema, oyunculuk gibi alanlarla ilgileniyor muydunuz?

Bu alanlara ilgimin tohumları en çok İzmir SEV'de atıldı sanırım. Türkçe ve İngilizce derslerinde hikâyeler yazmaya, karakterler yaratmaya başlamıştım bile. Onları seslendirerek oynamıştım. Orta son sınıfta tiyatro kulübüne girdim. *Vatan Kurtaran Şaban* adlı oyunu oynayacaktık. Başrol için iki aday vardı. Ben ve Murat diye bir arkadaşım. Hoca aramızda karar veremedi. Yazı tura attı. Ben kazandım. *Şaban*'ı oynadım. İlk resmi sayılabilecek oyunculuk deneyimim o oldu.

Tabi Blake Auditorium'un, o harika sahnenin (eski halini daha çok seviyorum hala) de bu fitilin ateşlenmesinde rolü büyüktür.

Şunu net söyleyebilirim ki başka bir okulda okusaydım bunların hiçbiri olmazdı. ACI, kendini bulabileceğin, tanıyabileceğin, potansiyelinin farkına varabileceğin bir mabet. O kadar çok sosyal faaliyet, kulüp var ki; hepsini deneyimleyip, gelecek-

Çok Güzel Hareketler Bunlar

ÇEKİRDEKTEN ACI'LI

Annem, teyzem ve anneannem de ACI mezunları. Onlardan okul hikâyelerini hep dinliyordum küçükken. SEV'de okuyarak aynı kampüsü ve o hissiyatı paylaşma şansım oldu. SEV'den sonra da başka bir ihtimal hiç düşünmedim. Onların da desteğiyle ACI'yı kazandım.

te nasıl bir meslek edinebileceğinle ilgili epey pratik yapma şansın oluyor. Ben tabii küçük yaşlardan karar vermiştim; ama beni cesaretlendiren, bunu yapabileceğime inandıran öğretmenlerim ve o bahsettiğim aktiviteler olmasaydı, böyle olmayabilirdi. ACI'da sahne ve görsel sanatlarla ilgili yapmadığım şey kalmadı. Oyunculuk yaptım, yazarlık yaptım, kısa film çekip yönetmenlik yaptım, müzik grubuyla besteler yaptım, şarkılar söyledim, müzikallerde oynadım, sunuculuk yaptım. Yaptım da yaptım, daha sayarım:) Ben aslında liseden mezun olunca neredeyse hazırdım. Üniversite ve İstanbul'daki tecrübelerim sadece cilası oldu. Altyapım sağlamdı.

Üniversite için nasıl bir karar aldınız? Üniversitede neler yaptınız? Türkiye'de okumuş olmak avantaj sağladı mı?

Önce yurt dışını düşündüm. Hatta gideceğim üniversite bile hazır. Arkadaşlarımla son senemde hep dalga geçtim, ÖSS'ye hazırlanıyorlar diye. Ancak mart ayı gibi "İstanbul'da şansımı neden denemiyorum?" diye bir soru düştü aklıma. Bu sorunun peşinden gittim. Radikal bir karardı, ancak o zaman için doğru bir karardı. İstanbul'a ayak bastığım andan itibaren, okuldan arta kalan zamanlarda çalışarak, birilerinin yanında çıraklık yaparak, bu işleri öğrenmeye çalıştım. Bizim sektörde tecrübe zaruridir. Sahaya çıkıp kendin keş-

fededeceksin. Öğrendiğimiz şeyler ders kitaplarında yazmıyor çünkü. İnsan tanıyıp hikayeler dinleyeceksin. Ben bunları yaptım. Güzel bir çevre edindim. Herkesten bir şeyler öğrenmeye çalıştım. 'Yurt dışına gitseydim nasıl olurdu'nun sorusunu hep soruyorum kendime. Ama o an için doğru olan buydu ve bunu yaptım. Üniversitede harika bir eğitim mi gördüm? Hayır. Ama kendi kendimi iyi geliştirdim. Önemli olan da bu.

İlk profesyonel deneyimleriniz nasıl oldu? Bugün neler yaptınız, kısaca bahsedebilir misiniz?

BKM yeni bir atölye kurmuştu. Yeni projeleri vardı. Ben de yaklaşık altı ay orada eğitim aldım. *Çok Güzel Hareketler* Bunlar adlı skeç programının son on üç bölümünde yer aldım. Yapmayı sevdiğim üç şeyi de (oyunculuk, yazarlık, yönetmenlik) orada yapma fırsatı buldum. Ardından *Kelebeğin Rüyası* filminde bir rolüm oldu. Bir kaç reklam filminde de rol aldım. Oyunculuk açısından aslında bu kadar. O sıralar üniversitede yazarlık üzerine daha çok yoğunlaştım. Sonra da o yönde gitmeye karar verdim.

Üniversitede yazarlık ve yönetmenlik üzerine çok mesai harcadım. Bitirme tezi olarak ya yazı yazmalı, ya kısa film çekmeli ya da uzun metraj senaryo yazmalıydık. Ben senaryoyu seçtim. İlk defa uzun metraj senaryo yazdım. Bir yandan da kısa film çekecek arkadaşlarım benden kısa film senaryosu istediler. Onlara da bu konuda yardımcı oldum. Bir baktım ki ben bir senede çok fazla yazı yazmışım ve bu benim çok hoşuma gitmiş... O günlerde işte karar verdim; yazarlık benim için en doğru yol olabilir. Yazdığım ve yönettiğim kısa filmlerle yurt içi ve yurt dışı bir çok festivale gittik, ödüller aldık. Yazarlık kısmı için de televizyona yöneldim. Bir ustanın yanında çırak oldum. Kesinlikle en iyi öğrenme yöntemi!.. *Güneşi Beklerken* dizisinde asistanlık yaptım. Sonra da *Kiraz Mevsimi* dizisi geldi, orada ilk profesyonel yazarlığımı yaptım. Şimdilerde de *Adı Mutluluk*

var. İki kişiyiz. Birlikte yazıyoruz. Geçimini sağlamak için televizyon bir yandan devam etmeli, ancak gönlü doyurmak için de film yapmak, yazmak istiyorum tabii.

Oyunculuk, yönetmenlik, yazarlık... En çok keyif aldığınız alan hangisi?

Hepsi birbirinin kardeşi. Kardeşleri ayıramam:) Ama yazarlığı biraz daha kayırıyorum sanki şu aralar. Bu bir döngü gibi. Diğerlerinin de sırası gelince onlar öne çıkacak. En çok yazarlıkta kendimi ifade edebiliyorum, bu bir gerçek. Diğerleri de başka tatlar. Hep aynı yemek de yenmez tabii.

Bu kadar çok ve yoğun emek isteyen işlere nasıl yetişebiliyorsunuz? Yurt dışında da çalışmayı, mesela Hollywood, düşünüyor musunuz?

Yoğunluk konusunda haklısınız. Çok yoğunum! İnsanlar sabah dokuzda kalkıp işe gitmediğim için çalışma saatlerinin rahat olduğunu düşünüyorlar. Ancak öyle değil. Bizim işin saati yok. Hele yazarlık tamamen bir delilik. Bazen birileri gözümü bakıp bir şey anlatırken, ben çoktan başka dünyalarda, şu fikri şuraya nasıl yediririz gibi düşüncelere dalmış oluyorum. Elimde değil. Beyin çalışıyor. Söz geçiremiyorsun. Ortağım, rüyasında bir dizi bölümümüzün konusunu buldu mesela. Evet rüyasında! Arkadaşlarımıza, yarattığımız karakterlerin isimleriyle kaç kez seslendik yanlışlıkla, sayısız! Bu havalı bir şey değil, inanın değil. Fiziksel yorgunluğumuz çok yok ama mental yorgunluk daha ağır bir şey bence. Fiziksel yorgunluk uyuyunca geçer, mental yorgunluğu atlatmak için gerçekten doğaya gidip ağaçlara sarılman, çıplak ayak yürümen, meditasyon yapman falan gerekebiliyor. Şartların çok daha insani olduğu bir ülkede mesleğimi devam ettirme gibi bir hayalim var. Bunun zamanını henüz kestiremiyorum. Ama olacak, illaki olacak. Pesimist bitirmek istemiyorum röportajı ama realist olmak gerekirse de sonuç aynı. Bu gidiş gidiş değil (neyden bahsettiğimi anladınız), alternatif güzergahları gözden geçirmek gerek.

AYŞIL AKŞEHİRLİ ACI'04

Görünmeyen duvarları yıkmak

Geçen yıl tiyatro yazarlığı eğitimi alıp, yazdığı ilk tiyatro eseri, GalataPerform'da *Kabuk* adıyla sezon oyunu olarak sahnelenen Ayşıl Akşehirli, gündüzleri iş hayatında mesai yapıp geceleri senaryo yazar olarak yaşıyordu. Artık kurumsal iş hayatını bir kenara bırakıp İngiltere'ye tiyatro yazarlığı okumaya giden Akşehirli, "Hayatta yapmak istediğim işi buldum," diyor.

İngiltere'ye gidiyormuşsunuz?

Evet, tiyatro eğitimi için bir yıl Londra'ya gidiyorum. University of London'a bağlı Goldsmiths adında bir okul. Writing for Performance üzerine yüksek lisans programına katılacağım. Drama bölümü oldukça iyi bir okul. Çeviri konusuna yoğunlaşacağım.

İki yıldan fazla süredir CarrefourSA'da çalışıyor mısınız? Mesai ve tiyatro yazarlığı bir arada nasıl yürüdü? İlk tiyatro senaryonuz nasıl sezonda oynamayı başardı?

Tiyatro zaten finansal olarak çok fazla para kazandıran bir alan değil. Kurumsal bir şirkette gündüzleri mesai yaparak, hayatımı devam ettirebiliyordum. Şimdi İngiltere fırsatı çıkınca işi bırakıp, tamamen tiyatroya dönmeye karar verdim. Eylülde başlıyor ve bir yıl sürecek. Aslında kurumsal iş dünyasını da görmek istedim. Gündüzleri hayatımı idare edecek parayı kazanmaya ve akşamları yazmaya başladım. GalataPerform'un Yeni Metin, Yeni Senaryo adında bir tiyatro eğitim programına başvurdum. 6 aylık bir eğitim veriyorlardı. Haftada iki gün iş saatlerinden sonra 19.00'dan 22.00'ye kadar sürüyordu. Cumartesi günleri de 14.00-17.00 arasında yapılıyordu. Orada 20 kişilik kurs katılımcıları arasında benim senaryomun, GalataPerform'un festivalinde sahnelenmesine karar verildi. Daha sonra oyun, sezona alınarak oynanmaya başladı. Bir yıl oynadı ve yeni sezonda da devam edecek.

Yazarlık ve senaryo merakı nasıl başladı?

Aslında şimdi hatırlıyorum da İzmir Amerikan'da lise son sınıfın ikinci dönemi geleneksel olarak herkes film çeker. Bu filmin senaryosunu yazmıştım. Ayrıca ortaokulda tiyatro için bir oyun yazmıştım. Ancak lise, bir şey olmayı istemek için çok erken bir zaman. ACT'dan sonra Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümüne girdim. Oradaki derslerle, şehir sosyolojisi, kimlik, taraftarlık vs. her türlü konuya bambaşka bir yerden bakıyorsunuz. Sonra bunları bilmek sizde düşün-

celere yol açıyor. Anlatma isteği duyuyorsunuz. Üniversitede kısa hikayeler yazmaya başladım. Ama şu bir gerçek ki ACI, daha çok eğitimiyle, kulüpleriyle içinizdekileri dışarı çıkaracak kanalları açan bir okuldu.

Üniversite bitince birkaç alan vardı aklımda. Reklam veya gazetecilik olabilir diyordum. Sonra iyi bir reklam ajansına metin yazarı olarak girdim. Bir süre sonra çok sıkıldım ve yapamadım. Sonra Türkiye'de aylık yayınlanan *Aujourd'hui la Turquie* adında Fransızca bir gazetede çalışmaya başladım. Kültür sanat haberleri için oyun açılışlarına gittim, yazarlarla söyleşiler yaptım. Orada yazarlarla söyleşi yapınca insan hevesleniyor biraz. Heyecanlanmaya başladım. Kendi yazdıklarım da vardı. 2011 yılında bir prodüksiyon şirketine girdim ve kendimi bir senaryo çalışması içinde buldum. Nezih Ünen'in *Mavi Pansiyon* filminin senaryosuydu. Sonra enteresan bir şey oldu. 2012'de bir yıl boyunca tekrar İzmir'e döndüm. Ailem İzmir'e dönmemi istedi. Orada ticari işlerimiz vardı zaten, burada bir şeyler yaparız diye düşünüyorlardı. Buradaki film işim bitmişti. Ailemi kırmadım ve bir yıl İzmir'de sürekli kitap okudum ve yazdım. Bir yandan dizi senarist gruplarıyla bağlantı kurmuştum, onlara bölümler için dışardan bir şeyler hazırlamaya başladım. Ve o yıl orada karar verdim, ben yazarlık yapacağım.

İzmir etkili oldu yani?

İstanbul o kadar büyük bir yer ki, bir çok seçenek çıkartıyor önünüze. Ne yapmak istediğinizi ıskalayabiliyorsunuz. Ken-

Kabuk, günümüzde geçen bir platonik aşk hikayesi...

SIKI DOSTLAR

En yakın arkadaşlarım hala İzmir Amerikan'dan. En güzel yıllarınızı öyle bir okul kampüsünde, öyle öğretmenlerle geçiriyorsunuz... Sıkı bağlar oluşuyor. Örneğin Seda Telciler, benim hala en yakın arkadaşım. Galatasaray'da da beraber sosyoloji okuduk. Çok sık görüşürüz. Orta birden beri beraberiz. Tam benim oyun çıkma sürecinde, o da single çıkardı ve klip çekimleri vardı. Hayatımız bir şekilde paralel akıyor hala...

di içinizi dinlemeden oradan oraya savruluyorsunuz. İzmir bana çok iyi geldi, hem İstanbul'a gidip geldim, sevdiğim senaryolara dışardan destek verdim. Hem de İzmir'de yazmaya başladım. Okumaya ağırlık verdim, okumadan yazılamıyorum. Okumak uzun bir yolculuk zaten, edebiyat çok geniş bir alan. Okudukça da insan biraz haddini biliyor.

Yazdığınız ilk oyun sezona nasıl alındı? Nasıl bir oyun?

GalataPerform'da çok iyi bir eğitimden sonra bize bir tema verdiler. Beden ve şehir başlığı taşıyordu. Ama aklımda hiç bir fikir yoktu. Sonra bir gün kütüphanemde daha önce okuduğum Rollo May'in *Yaratma Cesareti* kitabı geldi. Burada toplumsal cesaret diye bir kavramdan bahsediyor. Buradan yola çıktım ve duvar figürü aklıma geldi. Toplumsal duvarlar, içimizdeki duvarlar... Sonra o duvarı fiziksel olarak ortaya çıkardım. Ve büyük bir sitede, yan yana iki evde, ortada bir duvarın iki yanında iki hayatı yazmaya

başladım. Tema böyle ortaya çıktı. Sonunda ismini *Kabuk* koyduk. Oyunu Mine Çerçi yönetti. Tiyatroya bedensel bir performans olarak bakan bir yönetmendi ve oyunu bambaşka bir boyuta taşıdı. Dekor yok, mim ile yapılan bir tiyatro. Bütün sesleri bile kendileri çıkarıyorlar. Prova süreci de çok yararlı oldu. Tiyatro, sinema ve diziye benzemiyor. Her oyunda farklı bir şey ortaya çıkıyor.

Roman ve hikaye çalışmalarınız var mı?

Aslında ben edebiyatla yola çıktım. Kısa hikayeler yazıyordum. Rus edebiyatına hayranım. Hala okuyorum. Zaten bugün böyle romanların yazılması zor. Ama hayat beni senaryo tarafına doğru itti. Ben de hikaye ve roman yazma hevesimi bıraktım. Önüme bu çıktı ve birbirine yakın alanlar. Hayatın tesadüflerine inanıyorum. Tiyatro senaryolarını ve bu alanı çok sevdim. Edebiyatla çok yalnızsın; tiyatro senaryosunda ise seyirci var, yönetmen, oyuncu giriyor işin içine. Daha sosyal bir yazma süreci. İstedğin zaman yalnız da olabiliyorsun.

Yönetmenlik eğitimi almayı da düşünüyor musunuz?

İngiltere'ye gittiğimde aklımda bir kenarında var doğrusu. Oyun yönetmenliği üzerine bir eğitim alabilir miyim diyorum. Hem yazıp hem yönetmek çok iyi olur. Ama başka yönetmenlerin sana yapacağı katkıları engellemiş oluyorsun. Zaten yazılan şey ile sahnelenen şey çok farklı hale geliyor. Ben her gün iş çıkışı tiyatroya gittim ve yönetmen ile birlikte her akşam çalıştık. Karakter yaratmak çok yoğun bir iş.

HİKMET KÖRMÜKÇÜ (UAA'69)

Körmükçü, ilk sahne eğitimlerini, lise öğrenimi sırasında Vasfi Rıza Zobu ve Bedi Muvahhit'ten aldı.

Tepebaşı Deneme Sahnesi'nde ilk deneyimlerini edindi. 1972 yılında Şehir Tiyatroları'nda sözleşmeli olarak, günlük ücret karşılığında oyunlarda rol almaya başladı. 1975 yılında kadroya girerek birçok oyunda görev yaptı. Hikmet Körmükçü, tiyatronun yanı sıra, sinema ve dizi filmlerde de rol alarak, seslendirme çalışmaları yapıyor. Pek çok ödülün sahibi oyuncu, son olarak 2013 yılında Star TV'de yayınlanan *Aramızda Kalsın* adlı dizide 'Saliha' karakterini canlandırdı.

SERAP ERİNCİN (UAA'94)

Liseden sonra Studio Oyuncuları'nda üç yıl oyunculuk dersleri aldı. Ardından Boğaziçi Üniversitesi İngilizce Bölümü'nden mezun oldu ve aynı okulda yüksek lisans yaptı. New York Üniversitesi'nde oyunculuk üzerine master ve doktora yaptı. Yurt dışında üniversitelerde oyunculuk dersleri de veren Erincin; oyuncu, yazar ve yönetmen olarak tiyatronun her alanında yer aldı. Ayrıca CNBC-e ve BBC World televizyonlarında gazetecilik ve yapımcılık görevleri de yaptı. Halen ABD'de University of South Florida'da, doktora sonrası çalışmalarını sürdürüyor.

DENİZ ÖZERMAN (UAA'88)

1987 yılında Ferhan Şensoy'un Nöbetçi Tiyatro kadrosuna dahil oldu. *İstanbul'u Satıyorum* oyunu ile sanat hayatına başladı. BKM oyuncularına giren Deniz Özerman; *Cebimde Kelimeler*, *Sen Hiç Ateşböceği Gördün mü?*, *Bir Demet Tiyatro* ve *Bana Bir Şeyhler Oluyor* gibi tiyatro oyunlarında, yönetmen yardımcısı olarak görevler aldı. Son olarak 2013'te, *Sana Bir Sır Vereceğim* dizisinde oynadı ve geçen yıl *Çarşı Pazar* ile *Çalsın Sazlar* filmlerinde rol aldı.

BURCU MELEKOĞLU (UAA'98)

University of Pennsylvania'da Sistem Mühendisliği eğitimi alırken, bir yandan da sinemaya yöneldi. Philadelphia'da yapımcı şirketlerde ve bir televizyon istasyonunda çalıştı. Ardından UCLA Sinema Televizyon Bölümü'nde master yaptı ve burada birçok reklam, televizyon ve sinema filminde yönetmen yardımcısı olarak çalıştı. 2012 yılında Moxie adındaki yapım şirketinde çalışmalarını sürdürüyor.

MAHİNUR ERGUN (UAA'74)

Özellikle *Şaşıfelek Çıkmazı* ve *Asmalı Konak* dizileriyle tanınıyor. Ankara Basın Yayın Yüksek Okulu Sinema Televizyon Bölümü'nden 1978'de mezun oldu. 1988'de *Gece Dansı Tutsakları* adlı ilk sinema filmini çekti. *Çatısız Kadınlar*, *Şaşıfelek Çıkmazı* ve *Nasıl Evde Kaldım* gibi dizilerin senaristi ve yönetmeni olarak tanındı. Mahinur Ergun; Meral Okay ile *Asmalı Konak* dizisine senarist olarak hayat vermiş ve Türkiye'de dizi çağına başlamasında etkisi olmuştur.

ÇİĞDEM TUNÇ (UAA'78)

Tunç, "Köprülü" ailesinin torunlarından. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Basın Yayın Yüksek Okulu Radyo-TV Bölümü'nü bitirdi. 15 yıl boyunca Yıldız Alpar Bale Okulu'nda eğitim aldı. Royal Academy of Dance yüksek sertifikası sahibi oldu. Profesyonel sanat hayatına, 1978 yılında, İDOB'de balerin olarak başladı. Pek çok sinema filminde ve müzikalde başrol oyuncusu, yardımcı ve konuk oyuncu olarak rol aldı. 1982 yılından itibaren de sanat yaşamını; oyuncu, yapımcı ve sunucu olarak aralıksız sürdürüyor. Pek çok oyunda çok farklı görevlerde bulundu. Yaklaşık yüz civarında TV programı, müzikal, film, tiyatro oyununda oynadı, ulusal yarışmalara katıldı.

ÜMİT ELÇİ

(TAC'68)

1948, Silifke doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. 1976'da, Londra Film Okulu'nda sinema okudu. 1985 yılında Tark Dursun K.'nin aynı ismi taşıyan romanından uyarladığı *Kurşun Ata Ata Biter* filmiyle yönetmenliğe başladı. 1989'da TRT adına Suat Derviş uyarlaması *Fosforlu Cevriye* dizisini yönetti. 1995 yılında çektiği *Böcek* filmi, Antalya Film Festivali'nde Altın Koza aldı.

GÜNAY KÖKER

(TAC'92)

Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. Sinema sektörüne, TRT'de yönetmen yardımcısı olarak adımını attı. Televizyonda birçok yarışma ve sitcom'un yönetmenliğinde ismi var. *Şahane Pazar*, *Şans Kapıyı Çalınca*, *Dadı*, *Milyoner*, *Üç Tatlı Cadı*, *Kaptan*, *Fırtınalı Aşk* ve *Doğruların Zamanı* gibi yapımlarda yer aldı. *Siyah Marti*'de, Türkiye'nin animasyon yöneten ilk kadın yönetmeni oldu.

BAHAĐIR BAŞARAN

(TAC'92) Çağan Irmak'ın

Çemberimde Gül Oya

dizisinin, *Babam ve Oğlum* ve

İssiz Adam filmlerinin yardımcı

yönetmenliğini yaptı. DJ olarak müzikle

de yakında ilgilenen Bahadır Başaran

halen reklam filmleri yönetiyor.

JOZEF ERÇEVİK AMADO (TAC'98)

Maine'de tiyatro ve Chicago'da sinema okudu. Prodüktör ve yönetmen olarak çalıştı. Amir Naderi'nin, 68. Venedik Film Festivali'nde Horizonti bölümünün açılış filmi olarak gösterilen *Cut* filminin, yardımcı yapımcılığını üstlendi. *Cut* filmi; Toronto, Tribeca ve İstanbul Film Festivali'nde uluslararası yarışma bölümünde gösterildi. Film yapımcılığı ve performans çalışmalarının yanı sıra sosyal alanda topluma fayda sağlayacak projeler üzerinde çalışıyor. Bunlardan biri olan, kırsalda yaşayan çocukları başta sinema olmak üzere, sanatın tüm renkleriyle buluşturan SineMASAL'in yönetim kurulunda yer alıyor.

KAAN DEMİRTAŞ (TAC'90)

Atatürk'ün hayatından kesitler sunan; Zülfü Livaneli'nin yazıp yönettiği *Veda* filminin yapımcısı... *A.R.O.G.*, *Recep İvedik 1-2*, *Osmanlı Cumhuriyeti*, *Babam ve Oğlum* gibi filmlerinin TV ve video haklarını pazarlayan bir ajansı var.

SERDAR IŞIK (TAC' 88)

Anadolu Üniversitesi

İletişim Bilimleri Fakültesi

mezunu. 1992'de, Filma

Cass filminde yönetmen

asistanı olarak çalışmaya

başladı. Çok sayıda

reklam filminde ve

Her Şey Çok Güzel

Olacak'ta birinci

yönetmen asistanı

olarak çalıştı. 2004'den

beri reklam filmi

yönetmenliği yapıyor.

ÇETİN ÇAKMAK (TAC'95)

TAC'den sonra eğitimine devam etmek için İstanbul'a gitti. Yıldız Üniversitesi Oyuncuları (YÜO) bünyesinde aldığı tiyatro eğitiminin ardından aynı grupta eğitimlik yaptı. Yetişkin ve çocuk oyunlarında başrol oynadı. Yurt içinde ve yurt dışında birçok festivalde; en iyi erkek oyuncu, en iyi kısa film ve en iyi senaryo gibi ödüller aldı. Çakmak, TAC'de de yaratıcı drama öğretmenliği yapıyor.

ŞEVKİ GÖKALP GÖKULU (TAC'91)

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdi. Film ve reklam endüstrisi içinde çalışmaya başladı. İstanbul'da yaşıyor ve kendisine ait olan prodüksiyon şirketi 4Films'de iş hayatına devam ediyor.

TARSUS'UN ÖZGÜR RUHU

AYHAN SİCİMOĞLU (TAC'70) Tarsus Amerikan'ın medarı iftiharlarından. Gurme, gezgin, müzisyen, iş adamı, radyo ve televizyon programcısı... Türkiye'nin en önemli perküsyon sanatçılarından biri olan Ayhan Sicimoğlu, aynı zamanda Renkler adlı TV programının sunucu ve yapımcısı... Kendisini 'özgür ruh' olarak tanımlıyor. Bunun da TAC'ye ve ailesine bağlı olduğunu söylüyor: "Aldığımız eğitim, zamanın ilerisindeydi. 'Tenkit saati' olurdu mesela haftada bir gün. Toplantıyı, Öğrenci Birliği Başkanı yürütür, öğretmenler gözlemci olarak orada bulunur, söz almazlar, sadece not alırlardı. Okul müdürümüz Mr. Scott, "Öğrencilerimiz bu zaman diliminde, öğretmenlerini diledikleri gibi eleştirebilirler. Bu özgürlüğe sahipler. Siz, sadece not alabilirsiniz. Oturun yerinize Durmuş Bey!" demiş ve hocayı yerine oturtmuştu."

GAME OF THRONES'U BİR DE ONDAN DİNLEYİN

KEREM ESEMEN (UAA'02)

Hani veliler, genellikle çocuklarının mühendis ya da doktor olmalarını ister ve derslerini engeller diye özellikle müzisyen olmalarına karşı çıkarlar ya... Kerem Esemem ebeveynleriyle bu tartışmayı hiç yaşamamış olmalı. Çünkü, işin ta başından beri, Kerem Esemem mühendislikle müzisyenliği son derece başarılı bir biçimde beraber yürütmüş. Kendisiyle yaptığımız söyleşide, "Benim için mühendislik ile müzik vazgeçilmez iki tutku. İkisi birbirini besliyor," diyor. Esemem, Üsküdar Amerikan'dayken bir yandan da Pera Güzel Sanatlar Lisesi'nde okudu. Liseden sonra İTÜ'den mezun oldu. Lise ve üniversite arkadaşlarıyla birlikte 'Film Müzikleri Orkestrası'nı kurdu. Orkestra; *Karayip Korsanları*, *Gladyatör*, *Süpermen* ve *Star Wars* gibi filmlerin müziklerini aranje ederek orkestraya uyarlamayı başardı. Son olarak *Game of Thrones*'un müzikleriyle haziran ayında bir konser verdiler. Kerem Esemem halen, 60 kişilik İstanbul Film Müzikleri Orkestrası'nın şefliğini yürütüyor.

SAHNENİN ARANILAN YÜZÜ

CANAN ERGÜDER (UAA'94) Tiyatrocu olmaya Üsküdar Amerikan'da karar verdi. Lisedeki *Man of La Mancha* müzikali için yapılan seçmelerde... Sonrasında ABD'ye tiyatro okumaya gitti. Franklin & Marshall College'da tiyatro eğitimi aldı. Sonra, üç yıl New York'ta, Actor Studio'da master yaptı. Ardından New York'ta uzun bir süre garson olarak çalıştı ve oyunculukla ilgilenmedi. Derken, Türkiye'den gelen bir teklife kulak vererek döndü ve kendisinin ilk televizyon dizisi olacak *Bıçak Sırtı*'nda oynadı. Ardından, *Binbir Gece* geldi. Sonra da *Behzat Ç...* İki yılı aşkın bir süre bu dizide rol aldı. Savcı Esra rolüyle bir hayli beğeni topladı. Haluk Bilginer ile *Nehir* adlı oyun ile tiyatroya döndü ve ödül kazandı. Halen televizyon dizisi *Güllerin Savaş*'ındaki Gülfem karakteriyle yeni bir sezona hazırlanıyor. Yurt dışındaki projelerde yer almayı planlıyor.

TİYATRO, SİNEMA VE MODELLİK...

DENİZ OLGAÇ (ACI'04)

Deniz Olgaç, Amerika'da UCLA'da oyunculuk okudu. ABD'de ilk oynadığı film ise *A Dying Art* (Ölme Sanatı) oldu. Olgaç, liseden bu yana önce tiyatroyla ilgilendi. Bilgi Sahnesi'nde, *Kel Şarkıcı*, *Kısasa Kısas*, *Aşk Kavgaları* oyunlarında oynadı. Daha sonra, bir komedi filmi olan *No Ofsayt* ilk sinema deneyimi oldu. Bu filmde yönetmen Hasan Karacadağ'ın dikkatini çekti. Ona, ünlü Türk korku filmi serisinin ikincisi olan *D@bbe 2*'de rol verdi. Deniz Olgaç'ın Türkiye'deki son filmi ise *Ortak* oldu.

ŞENSOY KARDEŞLER ANNE VE BABALARININ İZİNDE...

MÜJGAN FERHAN ŞENSOY (UAA'07)

Ünlü tiyatrocu Ferhan Şensoy ve Derya Baykal'ın büyük kızları... 2007-2011 yılları arasında New York University Tisch School of Art'da sinema okudu. Çalıkuşu dizisinde oynadı.

NERİMAN DERYA ŞENSOY (UAA'08)

Ünlü tiyatrocu Ferhan Şensoy ile Derya Baykal'ın küçük kızları. New York'ta Parsons the New School for Design'da illüstrasyon ve tasarım eğitimi aldı. 2013'te başlayıp 2014'te yayınına son verilen *Doksanlar* dizisinde oynadı.

ABD'DE FİLM SEKTÖRÜNDE 18 YIL ÇALIŞTI

ŞEBNEM AŞKIN (ACI'88) İzmir Amerikan mezunu. Sonradan Boğaziçi Üniversitesi'ni bitirmiş. Hareketli ve başarılarla dolu ABD günleri başlamış. Paris, New York ve ağırlıklı olarak Los Angeles'ta, başta George Clooney olmak üzere, Amerikan film ve televizyon sektörünün önde gelenleriyle toplam 18 yıl çalıştıktan sonra, şimdi FOX Türkiye'nin genel yayın yönetmeni... Kanalın reytingleri hiçbir zaman iyi olmamış. Ama Şebnem Aşkin'in işin başına geçmesiyle durum hızla değişmeye başlamış. Aşkin, "Buraya geldiğimde, FOX, Türkiye'nin altıncı kanalıydı. Şu anda all day'de birinciyiz. Prime Time'da da ikinciyiz," diyor.

ARANAN KAN

KAAN URGANCIOĞLU

(ACI'99) 1981 İzmir doğumlu. Liseden sonra, Marmara Üniversitesi'nde Sermaye Piyasası ve Borsa üzerine eğitim aldı. Sinemaya başlayınca bu eğitimi önce yarıda kestiyse de sonra okula dönerek mezun oldu. Yapımcı Abdullah Oğuz, 2002 yılında, Suat Yalaz'ın çizgi romanı *Karaoğlan*'ı televizyona uyarlamaya hazırlanıyordu. *Karaoğlan* rolü için hem oyunculuk yeteneği olan, hem yakışıklı, hem ata binebilen, hem de tanınmamış bir yüz arıyordu. Aranan kan Kaan Urgancıoğlu oldu ve bu şekilde sinemaya geçti. 2008 yılında New York'taki Stella Adler Studio of Acting'de oyunculuk okulunda dört ay eğitim aldı. Şu ana kadar yirmiyeye yakın dizi ve filmde yer aldı.

SAC eğitimde ilk yılını doldurdu. Peki bu dönem nasıl geçti? Whitman Shepard ve Elvan Tongal okul felsefesinin ana hatlarıyla hayata geçirildiğini, öğrencilerle öğretmenlerin çok çabuk kaynaştıklarını söylüyorlar.

İyi ki doğdun

SEV Amerikan Koleji (SAC), birinci eğitim yılını geride bıraktı. Bu bir yılda şüphesiz çok şey yaşandı. Her şeyden önce, bir okulun sıfırdan kurulup, kısa sürede yetkin bir hale gelmesine şahit olundu. Yeni öğrenciler ve öğretmenler, ortak bir okul ruhu yaratmayı başardılar. Okulun felsefesi, öğrencilerin hayalleri, idealleri konusunda hep birlikte yol alındı. Okulun ikinci yılı için kayıt döneminde tüm kontenjanını doldurarak veli ve öğrencilerden ciddi bir ilgi gören SAC'nin Başdanışmanı (Headmaster) Mr. Whitman Shepard ve Okul Müdürü Elvan Tongal'a kuruluş yılındaki gelişmeleri soruyoruz.

Mr. Shepard işe başlanan noktayı üç cümleyle anlatıyor: "Çocuklar okula geldiklerinde 14 yaşındalardı. Biz bu yaştaki çocuklara 'kendi sorumluluğunu al, kendi terciğini yaşa, olumlu ve olumsuz sonucunu al' dedik." Mr. Shepard öğrencileri çocuk olarak değil 'genç yetişkinler' olarak gördüklerini söylüyor.

OKULUN HAVASINI YAKALADILAR

Mr. Shepard, "Tek sıkıntımız, şehir dışında olmak," diyor. Tabii İstanbul'da bu sorunu yaşamayan az sayıda okul var. Onun dışında sorun yok. Çocuklar rahattılar. Çok çabuk kaynaştılar ve okulun havasını yakaladılar. Bir sinerji yaratıldı," diyor. Bu sinerjinin yaratılmasında tabii ki öğretmenlerin büyük payı var. "Öğretmen kadromuz çok iyi," diyor Mr. Shepard sözlerini sürdürüyor: "Türk ve yabancı öğretmenler çok iyi kaynaştılar ve bu havayı çocuklara yansıttılar."

DIŞARIYA ÇIKAMAMAK BİR AVANTAJ OLDU

"Burada enteresan bir çevremiz var," diyor Mr. Shepard ve devam ediyor: "Üsküdar'daki öğrenciler sürekli olarak dışarı çıkmak isterlerdi. Ama SAC'de, dışarda gidecek yer olmadığı için, öğretmenler çocuklarla ilgili bir şeyler yapı-

yorlar. Çocuklara kaliteli bir zaman kalıyor. O hevesle ve enerjiyle çok şey yaptılar. Şehrin dışında olmak başta bir dezavantaj gibi görünse de, bir avantaj haline geldi."

ÖĞRENCİ, TENEFFÜSTE NE YAPACAĞINA KENDİSİ KARAR VERİR

Mr. Shepard, bazı velilerin anlayış farklılığını bir anekdotla anlatıyor: "Büyük teneffüs için biz 70 dakika zaman verdik. Bir veli geldi, '70 dakika iyi de benim çocuğum bu zamanda fazla bir şey yapmıyor,' dedi. Dedim ki ne yapıyor? 'Koridorda arkadaşlarıyla geyik yapıyor,' dedi. 'Eeeee, yani,' dedim. 'Siz onu yönlendirebilir misiniz?' dedi. 'Hayır,' dedim. Biz 70 dakika veriyoruz. Çocuk isterse kütüphaneye gider. İsterse laboratuvara gidebilir. İsterse öğretmenlere soru sorabilir. Ama seçim onundur. Eğer, bu genç yetişkin arkadaşımız, bu 70 dakikayı arkadaşlarıyla sohbet etmekle

SAC'nin
Başdanışmanı
Mr. Whitman
Shepard ve
Okul Müdürü
Elvan Tongal.

geçirmek istiyorsa, bu onun seçimidir ve doğru seçimdir.”

Elvan Hanım, okulun sıra dışılığını, bir anekdotla anlatıyor: “Müzik öğretmenimiz, klasik bir orkestra istemediğini söylemişti. Hem şarkı söyleyen hem de dans eden bir grup kurmak istediğini anlatıyordu. Geçen akşamki etkinlikte Broadway müzikallerinden parçalar çaldılar, söylediler. Çok profesyonellerdi. Çocukların sesleri, kıyafetleri, dansları...”

Mr. Shepard sözü alıyor: “Dokuz ay içinde hazırlandılar. 14 kişilerdi. Veliler de şaşırıldı. ‘Bu çalan, söyleyen bizim çocuklarımız mı?’ dediler. Standartı o kadar yükseğe taşıdılar ki, onlardan sonra gelenler aynı standartı yakalamada zorlanacak gibi görünüyorlar.”

Müzik öğretmenin yüksek standardına edebiyat öğretmeni de katılmış. Elvan Tongal anlatmayı sürdürüyor: “Bizim 27 tane öğretmenimiz var. ‘Bu senenin sonunda birbirimizi bir kutlayalım,’ demişler. Edebiyat öğretmenimiz *‘Cebimde Dizeler’* diye bir şey yapmayı önermiş. 27 öğretmenden 24’ü, o gece şiir okudu. Hiç ummadığımız şeyler oldu. Kütüphaneci, kimya, edebiyat ve Fransızca öğretmenleri bir araya gelerek üç dilde şiir okudular. Mr. Shepard da çok güzel bir şiir okudu.”

“Çocuklar, ‘Yetişkin insan gibiyiz,’ diyorlar. Bu his o kadar önemli ki. Bunun sayesinde bizimle pek çok şey yapıyorlar.”

BURADA HERKES EŞİT

Mr. Shepard, okulun felsefesini anlatırken şunları söylüyor: “Bir felsefemiz var. Biz, hep beraber bir okul yaratacağız. Böyle başladık ve hakikaten oldu. Sadece öğretmenlerle,

destek personelle olmadı. Bir örnek vereyim. Fen laboratuvarı asistanımız yok, sadece üç tane öğretmenimiz var. Çocuklar heyecanlı. Deney filan yapıyorlar. Bir tane teknik personelimiz var- Hamit Bey. Her yere o koşuyor. Çocukların Hamit Bey’e çok büyük bir saygısı oluştu.

Temizlik yapan bir kadın arkadaşımız var. Deney yaparken yardım ediyor. Bu kişiler de, ‘Biz bu eğitimin içindeyiz,’ diye düşünüyorlar. Temizlik ekibine kadar, ‘Bu eğitim içindeyiz,’ diyorlar. Çocuklar şunu anladı. Herkes eşit. Hepimiz birlikteyiz.”

Bu tür eşitlikçi bir düşünceyi paylaşan öğrenciler, okulda çalışan herkesin fotoğrafını çekerek yan yana koyup, duvara asmışlar. Mr. Shepard şunları söylüyor: “Bu çok önemli bir şey. Okuldaki güvenlikten temizliğine herkes, ‘Ben de buradayım,’ diyor. Bu enerji hepimize canlılık kazandırıyor.”

Ama iş, bununla da kalmamış. Öğrencilere grafiti yaptırılmış. Duvarda SEV Amerikan yazıyor. Elvan Tongal sözü alıyor: “Onun hemen yanında da el izlerimiz var ve herkes el izinin altına adını yazdı. Bu şunu gösteriyor. Sene başında, sadece hayallerimizi anlatıyorduk, tabii ki bu hayaller büyüyerek devam ediyor. Ama bir yılın ardından şimdi rahatlıkla şunu söyleyebiliriz: Daha da iyisini istiyoruz.”

Peki öğrencilerle aralarında nasıl bir diyalog var?

“Cesur bir şeyden, zor bir şeyden bahsediyoruz,” diyor Mr. Shepard: “Başka okullardan, farklı kültürlerden gelen çocuklara biz, böyle ideal bir dünyadan konuştuk. Biraz hayalimizden bahsettik. Hayal ediyorsanız ve onun için çalışıyorsanız, başka hiçbir şeyin önemi yok. Şunu hissettim. Onlarla yetişkin gibi konuştuk ya... Bizi daha iyi anladılar. Ben çok etkilendim.” Aslında, Mr. Shepard ve Elvan Tongal, ortak bir mottoyu vurguladılar. Hayallerin peşinden gitmek. SAC’nin felsefesi bunun üzerine kurulmuş. Hayal ediyorsanız ve onun için çalışıyorsanız, başka hiçbir şeyin önemi yok.

SAC öğretmenleri anlatıyor

Öğretmenlerimize üç soru sorduk:

- 1- İlk yılında SAC'de bir okul ruhu hissediyor musunuz?
 - 2- Yeni bir okul kurmanın avantajları ve dezavantajları neler oldu?
 - 3- Öğrencilerle ilgili yaşadığınız bir anekdotu anlatır mısınız?
- İşte verdikleri yanıtlar...

AYLİN DEMİRHAN İspanyolca Öğretmeni

Küçük bir kadro olmanın verdiği bir avantaj da var tabii burada.

2- Hiçbir dezavantaj yaşamadım. Var olan bir sistemin içine girip kendimi ona uydurmaya çalışmak ya da yanlış olan bir şeyi düzeltmekle uğraşmak yerine her şeyi sıfırdan kendimiz inşa ettik.

3- Beni en çok etkileyen olaylardan birini, sene sonunda yapılan Soleá şenliğinin hazırlıkları aşamasında yaşadım. Harıl harıl sponsor arayışı içine girdiğimde yardımına koşan, sene boyunca dersime yeterince ilgi göstermeyen ve notu da düşük olan öğrencim oldu. Birçok ihtiyacımız konusunda gönüllü olarak çalışıp babasını da işe dahil etti. Hatta bir gün sırf bu işlerle uğraşmak, babasına yardım etmek için okula

gelmedi. Her öğrencinin güçlü yönlerinin olduğunu bir kez daha görmüş olduk.

BAŞAK TOPRAKKAZ Almanca Öğretmeni

kurum kimliğinin oluşmasında doğrudan etkinin olması, tecrübelerden olumsuzların uygulanması ve olumsuzlara mani olunması.

CATHERINE GALLAGHER İngilizce Öğretmeni

very supportive of each other. The students are always looking out for each other and are great with telling their peers about what they missed in class. Also, whenever a teacher or a student has to

perform in front of the school or deliver a speech, everyone at SAC is always more than enthusiastic with their applause and praise.

2- Starting a new school can be both challenging and rewarding. One of the disadvantages is how much of your own time to have to put into creating materials for class. Often, I would opt to stay home and work rather than go out and enjoy Istanbul. However, it was also very rewarding to see my students use those materials and learn from them. Moreover, it pushed me to be more creative and learn how to better manage my time and balance out my exams. You cannot fully appreciate the good that comes out of a situation unless you had to make some sacrifices. So overall, I feel that it was a positive experience. And I feel ready for next year!

3- When my students were asked to say one idiom or vocabulary word that they had learned in my class during the

year, they immediately replied in unison "hold your horses!"

ECE BALTACIOĞLU Danışman Öğretmen

1- Okula geldiğimiz ilk günden beri bizi saran, görünmeyen ancak

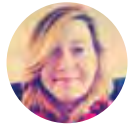
yaşayarak anlatılabilecek bir kaynaşma içindeyiz ve her gün bizi sürprizler bekliyor. SAC ruhu böyle bir şey. ...

2- Daha önce de bir okulun kuruluş yılında çalışmıştım. Dinamizmi yaşamak çok güzel. Dezavantajımız hiç yok bence, sadece biraz yorulduk diyebiliriz.

3- Genç Girişimcilik Kulübü etkinliği olarak Galatasaray Lisesi'nde Sosyal İnovasyon Kampı'na katıldık. Etkinlik tanıtımı yapıldıktan hemen sonra, etkinliğe öğretmensiz olarak devam edileceği açıklandı. Bana da öğrencilere de büyük sürpriz oldu bu durum. Organizatörler, öğrencilerin özgüven kazanmalarını sağlamak için önceden söylememişlerdi. Biraz aklım onlarda kalarak okuldan çıktım. Dönüşte gençler harika projelerini bize sundular ve çok başarılı oldular. Ancak öğrencilerimi benim bu sürprizden haberdar olmadığımı henüz inandıramadım.

HEVAL TONGER

Görsel Sanatlar Öğretmeni

düşünüyorum.

2- Yeni bir sistemi kurmak, tarihi bir ana tanık olmak avantajlardan bir kaç tanesi. Kurduğunuz sistemin sonuçlarını bilememek bir dezavantajdır.

ESRA ÖZYİĞİT

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

1- Öğrencilerin daha ilk günlerden itibaren okullarına benimsediklerini ve SAC Ailesi kavramını gerçekten yaşadıklarını düşünüyorum.

2- Her şeye yeniden başlamak, bir sistemi kurmak, başlangıçların oluşmasında yer almak avantajlarının birkaç tanesi. Dezavantajı ise adımların nasıl sonuçlanacağını bilememek, risk almanın verdiği stres olarak düşünülebilir.

3- Yardıma muhtaç çocuklar için düzenlediğimiz 23 Nisan Oyuncak Kampanyası'na katılan öğrencilerin, oyuncak dağıtımından döndükten sonraki duygu yoğunlukları çok etkileyiciydi.

EZGİ ÖZBAY

Müzik Öğretmeni

1- Kesinlikle evet. Birlikte çalıştığım arkadaşlarımın hemen hemen hepsi, sanki uzun zamandır birlikteymişiz gibi uyumlu ve ilk günkü heyecanlarını koruyarak yaşıyorlar SAC'de. İyi bir ekibiz ve ortak enerjimiz çok pozitif.

2- Bir tarihe tanıklık etmek ve kendi alanının kültürünü oluşturuyor olmak çok heyecan verici. Yöneticilerimiz empati duygusu çok yüksek, adil ve profesyonel insanlar. Tüm bu avantajların ışığında dezavantaj göremiyorum.

3- Türkiye'de ilk kez okulumuzda kurulmuş olan Show Choir Kulübü'nün ilk gösterisi büyük bir beğeniyle karşılandı. Öğrencilerimiz harikalar yarattı. Bir öğrencimizin babası, kendi

kızından böyle bir sesin çıkabileceğini düşünemediğini, bu nedenle sahnede Playback yaptıklarını sanmış. Eğer gerçekse sabah uyandığı andan itibaren kendisine tüm gün şarkı söylemek zorunda kalacağını belirtmiş.

MICHELLE MARX

Kütüphaneci

1- It has been heartwarming to see relationships grow between staff and students. I especially liked the student enthusiasm and support for their classmates during the year end SAC Highlights performance. It was fabulous and fun to see students in a new light and have them share their talents with us.

2- A disadvantage of a new school was the lack of established protocols for staff to draw upon and upper classmen to be an example for new students. Thankfully, we were all in the same boat and handled the challenges with patience and flexibility. And on the flip side, an advantage of a new school was the freedom to create and make decisions for the library without the encumbrance of existing rules and protocols.

3- The library hosted all classes during Academic Honesty week for a role playing exercise. It was fun to see the students be creative with the assignment and share their resolutions to issues in such a variety of ways.

TERİ BENKARMONA

Kimya Öğretmeni

1- Evet...

2- Avantajları... Kuralları baştan belirlemek ve ilk gelen öğrencilerin, üst sınıflarda kendisini karşılaştıracığı farklı seviyeler olmadan kuralları benimsemesi. Farklı branşlardan öğretmenlerin enerji ile birbirine destek olması. Yönetici ve öğretmenlerin tüm yeni fikirleri açık olması ve gerçekleştirmek için destek vermesi. Dezavantajları ise eski bir kurumda daha önceden var olmuş ve oturmuş bazı sistemleri yeni bir okulda yeniden baştan kurmaya çalışmak.

3- Yardıma ihtiyacı olan

çocuklar için düzenlediğimiz oyuncak kampanyası sırasında öğrencilerin projede olabilmek için uğraşları, oyuncakları paketleme ve teslimatı sırasında gösterdikleri özen öyle içtendi ki... Bir öğrencimiz, hediye kutularını servisten indirirken, şiddetli yağmur yağınca, üzerindeki montu çıkartıp, hediye paketleri ıslanmasın diye kutuların üstünü kapattı.

NİLGÜN İPEK BAL

Matematik Öğretmeni

1- Kesinlikle ortak bir ruha sahip olduğumuzu düşünüyorum.

2- Yanlış öğrenilmiş bilgileri düzeltmek nasıl zor ise hazırda var olan bir sistemde hataları düzeltmek de o kadar zordur. Bu nedenle yeni olmanın avantajı, her şeyi temiz bir şekilde yapılandırmanın sizin elinizde olması.

UĞUR ERSÖZLÜ

Drama Danışmanı

1- Kesinlikle. Bu okulda çalışan herkes, sanki uzun yıllardır bu ortamı bekliyormuş gibi mutlu, huzurlu ve içten bir şekilde sorumlulukları yıl boyunca sırtladı.

2- Yeni bir okul kurmanın ne kadar güç olduğu ortada. Yeni sistem kurmak her zaman zordur, bu olay dezavantaj olarak nitelendirilebilir. Ancak sistemin kuruluşuna tanık olmak ve katkı sağlamak, çok önemli bir tecrübe olarak da değerlendirilebilir. Çok tecrübeli ve köklü bir vakfın, özenle yapılandığı bebeğinin ilk yaşını keyifle yaşadık ve bu deneyimi öğrencilerimize de yaşattık. Bu bana göre büyük bir şanstır.

3- Kayıt dönemimizde okulun tanıtımını yapmış olduğum bir veli aday ve kızıyla yıl sonunda Okul Aile Birliği'nin organize ettiği Boğaz Turu'nda karşılaştık. Öğrenci adayımız, kayıt döneminde kafasında başka bir okul olduğunu paylaşmış ve yeni bir okula karşı hissettiği önyargılarından bahsetmişti. Bir şekilde öğrenciyi ailesi ikna etmiş ve kaydını okulumuza yaptırmıştı. Olayın üzerinden yaklaşık bir sene geçtikten sonra öğrencinin, "Başlarda

çok sorguladım, yargıladım ama şimdi öyle mutluyum ki... Yolumuz iyi ki kayıt döneminde sizinle kesişmiş" demesi benim için tarifi olmayan bir değerdir.

MEHTAP KOŞAK

Edebiyat Öğretmeni

1- Evet, kesinlikle. Aynı branştan ve farklı branştan olan herkes müthiş bir enerji, uyum ve yardımseverlik içinde çalışıyor.

2- Okul kültürünü birlikte oluşturuyor olmak, bölüm/departman kararlarını almak ve sistem oturtmakta söz sahibi olmak avantajları. Destek birimlerinin oturması biraz zaman aldı bu durum bazen dezavantaj oldu.

3- Bu yıl açmayı planladığım ama yoğunluktan zaman bulamadığım TEDxSEVAmerikan Kulübü'ne katılacak öğrencilerimden ikisi, TEDxİstanbul'u takip ettiler ve bana da bilet aldılar. Öğrencilerimin "Mehtap Hocam, biz TEDxİstanbul konuşmalarına gidiyoruz, size de bilet aldık, haberiniz olsun!.." diye aramaları, doğru şeyler yaptığımızı hissettirdi bana.

YAŞAR BOYNİKOĞLU

Beden Eğitimi Öğretmeni

1- Evet, bu ruhu yakaladığımızı hissediyorum, çünkü bunu dışardan takip edenler de söylüyor.

Çocuklarımızın okullarını dışarda gururla anlatmaları, buna en güzel örnek sanırım.

2- Okulun fiziksel açıdan bazı ihtiyaçları tamamlanana kadar bazı zorluklar yaşandı tabii ki. Bu durum dezavantaj olarak değerlendirilebilir. Ama ben avantajlarının daha ön plana çıktığını düşünüyorum. Örneğin, önderinde öğrencileri negatif etkileyecek bir üst sınıf psikolojisi yoktu. Yalnız başlarına, okulun yazılı ve yazılı olmayan kurallarını içselleştirildiler ve otokontrolleri bu sayede çok güçlendi.

3- Öğrencilerimle bir gün bahçede voleybol oynamaya gittim. Çok eğleniyorduk. Öğrencilerimden biri durup da bir ara, "Hocam sizinle voleybol oynamak edebiyat öğretmenimize mail yazmak gibi," deyince, ben dahil herkes gülmeye krizine girdik.

SAC öğrencileri anlatıyor

Öğrencilerimize de şu soruları yönelttik:

- 1- SAC sizin için ne ifade ediyor? SAC'de bir yıl geçirmek yaştantını nasıl etkiledi?
 - 2) Bu yıl okulda yaşadığın en ilginç olay neydi? Okulda en sevdiğin şey ne oldu?
 - 3) Okulun, ilgi alanların konusunda sana nasıl bir katkısı oldu? Önümüzdeki yıl okulda en çok neleri görmek istersin?
- İşte verdikleri yanıtlar...

ATA ARTMAN

Prep-B

1- SAC benim için özgürlüğü ifade ediyor. SAC'de bir yıl geçirmek bana hayatım

konusunda farkındalık yarattı.

2- Bu yıl okulda yaşadığım en ilginç olay, birçok kez sahneye çıkmamdı. Bu okulda en çok sevdiğim şey.

3- SAC bana tiyatroyu kazandırdı. Hayatıma çok önemli bir ilgi alanı kattı. Önümüzdeki yıl okulda, başka liselerde olmayan kulüpler görmek isterim.

DEMET KUŞMAN

Prep - B

1- SAC, benim okulum olması dışında, benim arkadaş çevremi de kapsıyor. Bir yıl

içerisinde okulum sayesinde yeni arkadaş ilişkileri

kazandım. Arkadaşlarımla birlikte birbirimize destek olmayı öğrendik. Ödevlerimizi yaparken ve ders içerisinde gruplara ayrılmak bize bir grup olmayı da öğretti.

2- Bu yıl okulda yaşadığım en ilginç olay bize verilen dönem projesi oldu. Projeyi yaparken üç kişilik bir grup olmuştuk ve bir yıl boyunca projemiz için birlikte çaba sarf ettik. Projemiz ise dışarıdan tanımadığımız 50 kişiye aynı soruyu sorup cevaplarını kaydetmekti. Sorumuza alacağımız cevaplar hakkında bir hipotez oluşturup, röportajlarımızın sonunda bir tez yazmaktı. En sevdiğim şey ise yıl sonu gösterisi ve öncesindeki barbekü partisi oldu.

3- Okulum, ilgi alanlarım konusunda, beni daha çok yapabileceğim şeyler konusunda inandırdı. Bu yıl Drama Kulübü'nü seçerek, insanlar önünde konuşma korkumu yenmiş oldum.

Önümüzdeki yıl içerisinde okulda sosyal aktiviteleri daha çok görmek isterim. Okul sonrası aktiviteleri gibi.

ECEM EREN

Prep-D

1- SAC, lise hayatıma zirvede başlamamı sağlayan bir okul. Bu sene

edindiğim arkadaşlarımla sonsuza kadar best friend'im olarak kalacağını biliyorum. Okul içinde ve dışında katıldığım bütün etkinliklerde ve aktivitelerde bulunmaktan ve yardım etmekten çok mutluluk duydum.

2- Bu sene, önceki okul yıllarımdan çok farklı geçti. Türkiye'de sadece bizim okulumuzda bulunan Show Choir Club ise senemi daha da eğlenceli kıldı. Sesimin önemini ve farklılığını anlamamda da bu kulübün rolü çok büyüktür.

3- Öncelikle şarkı söylemek,

ardından da dans etmek çok severek yaptığım aktivitelerdir. Okulumuzda bulunan kulüpler sayesinde bu hobilerimi, okul duvarları içerisinde de sürdürebiliyorum. Önümüzdeki yıl, okulumuzdan bazı öğrencilerin seçilerek yardım amaçlı gittiği huzurevlerine, hayvan barınaklarına vb. daha çok gidilmesini ve bu tarz projelerin daha da çeşitlenmesini isterim.

EMİR GAMGAM

Prep- F

1- SAC' de okumak benim için çok önemli; çünkü bu sene SAC'de bir yıl geçirmek,

kendimi birçok yönden geliştirmemi ve özgüvenimi arttırmamı sağladı.

2- Bu yıl SAC'de yaşadığım en ilginç olay yıl sonu gösterisinde rol almam oldu; çünkü sene başında drama kulübünde olup, gösterilerde rol alacağım

hiç aklıma gelmezdi. Okulda en sevdiğim şey arkadaşlık ortamı oldu.

3- Okul, farklı aktivitelerde boy göstermedi ve ne tür aktivitelerden zevk aldığımı anlamama yardımcı oldu.

EYLÜL ZEYREK

Prep E

1- SAC benim için çok şey ifade ediyor; çünkü bu okula gelmeden önce bu kadar şey

öğreneceğimi tahmin etmemiştim. SAC'de bir yıl geçirmek, kendime güvenmem gerektiğini ve insanlara kendimi nasıl ifade edebileceğimi öğretti.

2- Okulda benim için en güzel şey kulüp saatiydi; çünkü kendimi göstermemi ve kendim hakkında yeni şeyler öğrenmemi sağladı. Kulüpte aslında nasıl birisi olabileceğimi gördüm ve sınırlarımı sonuna kadar zorladım. Çok keyifli dakikalar yaşadım.

3- Show Choir Kulübü'nün olması beni şaşırtmıştı ve bu kulüp, müzik konusunda daha çok ilerlememi sağladı.

SERRÂ ZORALOĞLU

9A

1- SEV Amerikan Koleji... Doğrusunu söylemek gerekirse, bu

okulun, bu ailenin benim için ne ifade ettiğini kelimelere dökmek fazlasıyla zor. Bir senemi göz açıp kapayıncaya

kadar geçirdiğim bu yer, bana evim gibi geliyor.

2- Okulumuzun daha ilk yılı olmasına rağmen inanılmaz bir enerjiye sahibiz. Bu enerjinin katkısıyla gerçekleşen birçok ilginç olayın içinde birisi benim için daha etkileyici. Biyoloji öğretmenimiz Nick Toscano ile Şile'ye yaptığımız araştırma gezisi. Dünyadaki suların asitlilik oranının ülkelerin ekonomilerine ve canlı yaşamına olan etkisini incelediğimiz ve Amerika'da bulunan bir okul ile birlikte yürüttüğümüz bu proje benim için fazlasıyla sıra dışı... Karadeniz'e gidip denizden örnekler topladığımız ve dört mevsimde de gerçekleştirilecek olan bu projenin bir parçası olmanın ayrıcalığına sahibim. Okulda en sevdiğim şeye gelecek olursak, birçok seçenek arasından 'öğretmen - öğrenci ilişkisi' listenin en başında gelir. Belirli bir resmiyeti koruyarak ailemden bile daha çok gördüğümüz bu insanlar, bizler için yeri gelince bir anne, baba, arkadaş, kardeş ve haliyle öğretmen oluyorlar. Hiçbir sıkıntı çekmeden iletişim kurduğum bu insanlara ne kadar teşekkür etsem az, iyi ki varlar.

3- İlgili alanını hâla tam olarak belirleyememiş ve her şeye yatkınlığı olan bir birey olarak, bu konuda gittiğim her yerde çok zorluk çekmişimdir. Ne güzel ki SAC'de böyle bir sıkıntı ile karşılaşmadım. Barınaklara ve huzurevlerine giderken aynı zamanda fizik fuarına

ve matematik yarışmasına katıldım. Bir sömestirde fen bilgisine ve çevreye olan sevgimi 'Çevre Bilimi' kulübüne katılarak, diğer dönemde ise münazaraya ve konuşmaya olan sevdami, 'Topluluk Önünde Konuşma ve Münazara' kulübünün bir parçası olarak keşfettim. O kadar çok seçeneğimiz var ki, imkanım olsa aynı anda badminton, müzikal, yağlı boya ve MUN kulüplerinde olmak isterdim. Önümüzdeki sene okulda en çok görmek isteyeceğim şey büyük ihtimalle yeni girişimlerdir. Okul gazetesi ve şiir kulübü bunlardan bazıları olabilir.

UĞUR ÇELİK

9A

1- SAC benim için vizyonlu bir hayata sahip olmayı ifade ediyor. SAC, benim

yaşamımı akademik başarının yanında sosyal anlamda da çok etkiledi. Gelecekte hayatta aktif rol oynamam ve vizyonlu bir insan olmam konusunda bana çok büyük bir katkısı olduğunu düşünüyorum.

2- Bu yıl yaşadığım en ilginç olay, 9. sınıfta okul başkanı olmam oldu. Önümüzdeki senelerde de aynı şekilde okul başkanı olmayı ve okulumuzun tarihine ve yaşantısına katkıda bulunmayı hedefliyorum.

3- İlgili alanlarım konusunda okulun bana her imkânı sunması sayesinde, kendimi geliştirme şansını buldum.

Önümüzdeki yıl daha büyük bir spor tesisi ve sosyal aktivite oyunları görmek isterim.

YAĞMUR MAVRUK

Prep - F

1- Burada geçirdiğim bir yıl sayesinde sosyal çevrem genişledi ve elime geçen

yeni fırsatlarla, hem akademik hem de sosyal açıdan hayatıma yenilikler katmış oldum.

2- Bu yıl okulda yaşadığım en ilginç olay aslında kendi vermiş olduğum kararlardan birisiydi. MUN konferanslarına katılmayı çok istemiş olsam da; kulüp seçimlerinde ilk tercihimin Show Choir olması, beni bile şaşırtan bir tercihti. Okulda da en sevdiğim şey kesinlikle kulüp saatleriydi. Şarkı söyleme tutkum ilk defa akademik isteklerimin önüne geçmişti. Doğru bir karar verdiğimi düşünüyorum çünkü yapmaktan çok zevk aldığım bir şeyden de kesinlikle vazgeçmem.

3- Okulum, ilgi alanlarımı daha çok genişletti. Kendimi sayısallığa adanmış biri olarak hem Show Choir'da müzik tutkumu yaşadım. Ayrıca edebiyat derslerinde de ilginç olduğunu fark ettim ve yeni kitaplar keşfettim. Aynı zamanda spora ilgimin arttığını hissettim. Seneye de okulumuzda daha çok teknolojiye dayalı, yani robotlarla ilgili bir çalışma yapılırsa onlara da katılmak isterim.

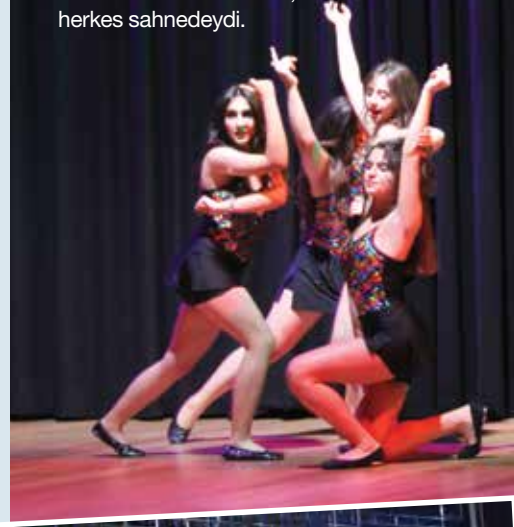
Dolu dolu geçen bir yıl...

SAC'nin ilk yılında
yapılan onlarca etkinlikten
renkli kareler...

← **18 MART ÇANAKKALE ZAFERİ ANMA TÖRENİ** SAC öğrencileri, Çanakkale Zaferi'nin 100. yılında şehitlerimizi, hazırladıkları programla anarak okulumuzun ilk 18 Mart Töreni'nde izleyicilere duygu dolu anlar yaşattılar.

↓ **HIGHLIGHTS ETKİNLİĞİ** Bu etkinlikte öğrenciler bütün hünerlerini sergilediler. Resim sergisinden konserlere, tiyatrodan skeçlere kadar geniş bir yelpazede düzenlenen etkinliklerde, herkes sahnede idi.

USTA YAZAR SAC'DE →

5 Mayıs 2015 Salı günü, polisiye romanlarının usta yazarı Ahmet Ümit konuk oldu. Velilerin de davetli olduğu etkinliğin sonunda, konuk yazar, okurlarının kitaplarını da imzaladı.

↓ **CERN'E ZİYARET** 20-22 Şubat 2015 tarihleri arasında İsviçre'de bulunan Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi'ne (CERN) gidildi. Evrenin oluşumunu çözmeye çalışan bilim insanlarının araştırmalarını yaptıkları yerde, değerli Türk bilim adamı Umut Köse'den detaylı bilgiler alındı. Öğrenciler, merak ettikleri soruları sorma ve cevaplarını öğrenme fırsatı buldu.

↑ **FANTASTİK KONUK** 17 Mart 2015'te, fantastik romanlarıyla ünlü yazar Barış Müstecaplıoğlu konuk oldu. "Fantastik Edebiyat" üzerine bir söyleşi gerçekleştirdi. Hazırlık sınıfı öğrencileri, ünlü yazarı, roman kahramanları kılığında girerek karşıladı.

↑ **BADMİNTON ŞAMPİYONLARI**

Çekmeköy İlçesi Okullar Arası Badminton Müsabakalarında, kız ve erkek takımı farklı kategorilerde şampiyon oldu.

BASKETBOLDA → DA İDDİALİYİZ

Çekmeköy İlçesi Okullar Arası Basketbol Müsabakalarında, erkekler kategorisinde, öğrencilerimiz 15 takım arasında 3. oldu.

← BENİMLE OYNAR

MISIN? 22 Nisan 2015 günü, "Benimle Oynar mısın?" adı verilen oyuncak kampanyasıyla 461 çocuğa yardım eli uzatıldı. Okul içindeki sepetlerde toplanan oyuncaklar, Nişantepe İlkokulu, Rota Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezi ve Zeynep Kamil Hastanesi Çocuk Kliniği'ndeki toplam 461 çocuğa dağıtıldı.

↓ **FRANKOFONİ GÜNÜ** Fransız kültürünün tanıtıldığı 20 Mart Uluslararası Frankofoni Günü Etkinliği'nde, Fransız mutfağının en güzel örneklerinden biri olan krepler tadıldı.

↑ UNUTULMAYACAK DENEYİM

Drama Kulübü Öğrencileri, 22 Şubat 2015 günü, Karanlıkta Diyalog Sergisi'ni ziyaret ettiler.

SANATIN → İZİNDE

Yağlı Boya Kulübü öğrencileri, Sakıp Sabancı Müzesi'nde, ressam ve heykeltıraş Joan Miró'nun eserlerinden oluşan Kadınlar, Kuşlar, Yıldızlar sergisini gezdi.

← İSPANYOL ŞENLİĞİ

29 Mayıs 2015 tarihinde İspanyolca Hazine Avı oyunu ve ardından kısa bir şenlik düzenlendi.

AKADEMİK → DÜRÜSTLÜK

'Akademik dürüstlük' temasıyla, bir hafta boyunca; müzikten sanata, yabancı dillerden matematiğe, fizikten dramaya kadar tüm disiplin ve branşlarda, farklı konularda çeşitli aktiviteler düzenlendi.

↑ ÇOK BAŞARILI GEÇEN BİR YIL

SAC, henüz ilk yılında olmasına rağmen sporda birçok başarıya imza attı.

Sağlık ve Eğitim Vakfı ile ilgili tüm haberleri

**LinkedIn'den
Takip Edin**

Linkedin

www.linkedin.com/company/sev-saglik-ve-egitim-vakfi

Mezuniyet heyecanı

Yeni mezunlar,
SEV Ailemize
hoş geldiniz!

SONBAHAR 2015

teneffüs

BULUŞMA 85

ÇİMEN SEYMEN ACI'74

Türkiye'nin Çağdaş Sesi

İzmir Amerikan'ı bitirdikten sonra Fransa'ya müzik okumaya giden Çimen Seymen, oraya yerleşip klasik müzik dünyasının önemli isimlerinden biri oldu. Geçtiğimiz aylarda İzmir'de 'Çağdaş Seslenişler' projesi kapsamında bir konser verdi. Çimen, Batı ile Doğu kültürleri arasında yeni köprüler yaratıyor. Bu çalışmalarından dolayı Fransız Kültür Bakanlığı tarafından Sanat ve Edebiyat Şövalyesi Nişanı verilen Çimen Seymen ile kısa bir söyleşi yaptık.

Müziğe küçük yaşlarda başlamışsınız... İzmir Amerikan'ın müzik kariyerinizde nasıl bir etkisi olduğunu düşünüyorsunuz?

Evet! ACI bana hem müzik dünyasında hem de hayata bakışında ufuklarımı açtı. Okulda müzik kulübündeydim, recorder çalıyordum ve bir kaç arkadaşım ile birlikte "Band" kurmuştuk. Beacon'da sahneye çıkıp, Beatles, Simon and Garfunkel'lar söylüyorduk. Yani ilk sahne deneyimim, Beacon'da gerçekleşti.

Küçük yaşta piyano dersleri almama rağmen, anem ve babam benim ACI'da okumamı bilhassa istediler; konservatuara vermediler. Bunun en büyük sebebi Mrs. Blake'in azimli yönetimindeki ACI'nın, biz genç kızları profesyonel dünyada aktif yer almaya hazırlamasıydı. Bana araştırma metotları veren, dünyaya merakla, güvenle ve inançla bakmamı sağlayan ACI'dır diyebilirim. Biz üç kız kardeşiz, üçümüz de ACI'da büyüdük, birimiz sosyal alanda çok başarılı oldu (Pınar), diğerimiz bilimsel kariyer yaptı (Bahar), ben ise kendimi sanatta buldum.

Bugünden geriye baktığınızda, ACI'dan sonra hayatınızı etkileyen en önemli gelişme ne oldu? Türkiye'deki klasik müzik dünyasını nasıl görüyorsunuz?

Fransa'da müzikoloji eğitimim çok önemli oldu. Benim Klasik Batı müziğini tam anlamıyla benimsememi sağladı. Böylece, küçük yaşlardan beri öğrendiğim bu müzik kültüründe ne yapmak istediğimi,

neler yapabileceğimi görebildim. Türkiye’de çok kabiliyetli müzisyenler var ama müzik sadece notadan ibaret değil. O toplumun kültürünü yansıtıyor. Sadece müzik dalında değil, Batının sosyal tarihini daha iyi öğrenmek gerekir diye düşünüyorum. Müzik toplumların, yaşamın içinden çıkıyor, siz o toplumu o yaşamı bilmiyorsanız, öğrenmiyorsunuz...

Geçen yıl ‘Venedik’ten İstanbul’a Barok Müzik Projesi ve Albümü’ çalışmanız olmuştu. Bu albümün öyküsünü biraz anlatır mısınız? Dünyadan ve Türkiye’den nasıl tepkiler geldi?

Bu projeye 2004 yılında başladım. Amacım henüz kimsenin araştırmadığı bir konuyu, Osmanlı İmparatorluğu’nun 17. Yüzyılda, Avrupa Sarayları üzerinde bıraktığı sanatsal izleri ortaya çıkarmak, bu vesile ile Osmanlı geleneksel müziğine de yeni bir bakış açısı getirmekti. Çok kapsamlı bir çalışma oldu; umduğumdan çok daha da fazla ilgi topladı ve sanıyorum Türkiye’de bu konuda kapalı kalmış, güzel bir pencereyi açtı. Muazzam bilgilerle, verilerle karşılaştım. Hem hazırlık devresinde, hem de uygulama devresinde unutulamayacak deneyimler yaşadım. Bu proje konser programları ile başladı; 2004-2007 ardından bir CD kaydı, enternasyonal dergilerden beş yıldız aldı.

İkinci etapta, 2008-2010 yılları arasında, bu temayı, diğer sanat dallarına da açarak; dans, Karagöz, dev kuklalar ve maskeli curcunabazlar, akrobasiler ile İstanbul’da Osmanlı Şenlikleri’ni sahneye koyduk. Bu

görsel nitelikli müzikli tiyatroyu bir aktör, o devrin seyyahlarının gözlemlerinden esinlenilmiş metinlerle, yani Batı’nın Osmanlı’ya bakışıyla dile getirdi. Bu prodüksiyon Fransa’da çok büyük iz bıraktı, hala daha konuşuluyor.

İzmir’deki konserinizdeki ‘Çağdaş Seslenişler’ Akapella Vokal Müzik Projesi’nden biraz bahsedermisiniz? Önümüzdeki dönem için yeni projeleriniz nelerdir?

Batı ile Doğu kültürleri arasında yeni köprüler aramak benim için vazgeçilmez bir hazine ve misyon. Çağdaş Seslenişler için de, yine aynı temel mevcut. Ana fikir, Türkiye’de henüz eğitimi yetersiz olan, çok sesli vokal müzik dünyasına yeni bir deneyim kazandırmak. Yeni repertuarlara merak uyandırmak.

Sanıyorum Fransız Kültür Bakanlığı uzun senelerdir kültürlerarası diyalog çalışmalarımı değerlendirildikten sonra, beni Sanat ve Edebiyat Şövalyesi Nişanı ile onurlandırdılar. Önümüzdeki baharda tekrar Boğaziçi Klasik Müzik Konserlerinde yer alacağım; Albert Long Hall’da, Evin İlyasoğlu ile buluşuyoruz.

ÜÇÜ DE ACI’LI...

Çimen Seymen’in ve iki kız kardeşinin de yolları ACI’dan geçti. Diğer iki kardeş de kendi alanlarında başarılarla imza attılar:

PINAR SEYMEN HÜKÜM (ACI’67):

ODTÜ Psikoloji’den mezun olduktan sonra eğitimine Fransa’da devam etti. 1984 senesinde kurucularından biri olarak, Paris merkezli, ELELE-Migrations et Cultures de Turquie (Türkiye’den Gelen Göçler ve Kültürler) Derneğinde 25 sene, Türklerin Fransa’ya uyum sağlamalarıyla ilgili çalışmalar yürüttü; özellikle de aile içi şiddet ve erken evlilikleri önleme konusunda uzman olarak çalıştı. Avrupa Birliği Göçmenler Forumu’nda, göçmen kadınlar alt grubu başkanı olarak, eş başkanlık görevi aldı ve birçok uluslararası sempozyumlara konuşmacı olarak katıldı. Ayrıca Bakan Rifat Serdaroğlu’nun kurduğu ‘Yurt Dışında Yaşayan Vatandaşlar Danışma Kurulu’nda Fransa danışmanıydı. Sinan ve Zeynep’in annesi.

BAHAR SEYMEN ŞEKER (ACI’69):

1950 İzmir doğumlu. 1974’te Boğaziçi Makina Mühendisliği’nden mezun olduktan sonra, 1975’te Ege Üniversitesi’nde yüksek lisans yaptı. 1975-2000 arası özel sektörde profesyonel yönetici olarak çalıştı. 1979’da sanayici Kadri Şeker ile evlendi ve bir oğlu oldu. Emekli olduktan sonra sosyal vakıf ve derneklerin yönetiminde (KTK Yönetim Kurulu, Küçük Kulüp dernek başkanlığı gibi) bulundu. İki senedir de sosyal

sorumluluk projesi olarak kurdukları tiyatro topluluğu ile EÇEV ve Anadolu Otizm Vakfı için fon yaratıyorlar. Ali Hazal Şeker’in annesi, Alize Şeker’in babaannesi.

YENİ MEZUNLAR, SEV AİLEMİZE HOŞ GELDİNİZ!

Herkes bilir ki, okulun son günlerinde, insan, karışık duygular içerisinde. Mezuniyet heyecanı ve mutluluğuyla birlikte insanın içini hüznün de kaplar, ailenizden neredeyse daha çok gördüğünüz arkadaşlarınızla, artık daha az görüşeceğinizin farkına varmaya başlarsınız.

Sizler, Türkiye'nin en iyi liselerinden mezun oldunuz ve Sağlık ve Eğitim Vakfı okullarının mezun ordusuna katıldınız. SEV ilköğretim okulları ve liselerimiz olmak üzere toplam 15 bin mezunumuz var. Mezunlarımızın ortak özelliği, bulundukları ortamda donanımları ve eğitimleri nedeniyle öne çıkıyor ve fark yaratıyor olmaları.

Mezunlar arasındaki güçlü bağ, yaşamınızın her aşamasında karşınıza güzel sürprizler ve fırsatlar sunacaktır. Bu bağ da, ancak sizlerin desteğiyle mümkün olabilir. Sizlerden ricamız, en önemli zenginliğimiz olan siz mezunlarımızın 'network'üne sahip çıkmanız ve daha da geliştirmeniz.

SEV web sitemizdeki **Mezun Haber Merkezi**, tüm okullarımızın mezunlarının iletişimde kalmasını sağlamak için geliştirildi. **Buluşma** dergimiz yine aynı amaçla hazırlanıyor. Bu çalışmalar, sizler için yapılabileceklerin sadece birkaçı. Haberlerinize, önerilerinize, eleştirilerinize; özetle, ilginize ihtiyacımız var.

Bizler başarılarınızı her zaman gururla takip edeceğiz.

Birikimlerinizi sizden sonraki SEV'lilere aktarmanız için kapımız size her zaman açık olacak. İletişimde kalmak üzere diyor, başarılar diliyoruz.

İZMİR AMERİKAN KOLEJİ 2015 MEZUNLARI

Alara Arıkan, Ali Kocakıran, Ali Avni Şahin, Ali Tarık Aksu, Alp Dinçer, Alper Dişçigil, Altan Can Eren, Anıl Bakkaloğlu, Arda Budin, Arda Alipaşaoğlu, Aslı Çahantimur, Ata Deniz, Ata Selim Ağanoğlu, Atahan Atlı, Atay Üstünkarlı, Aybars Boğaç Mengi, Ayşe Bakar, Batuhan Hamamcıoğlu, Batuhan Aksın, Begüm İnal, Berfin Necimoğlu, Beril Kanat, Berke Çavuşoğlu, Bora Güloğlu, Burçak Yılmaz, Cem Aybek, Cem Özer, Ceren Yıldırım, Cihan Kelleci, Damla Deniz Doğan, Defne Kaynak, Defne Pırıldar, Deniz Sutaş, Deniz Tozaraydın, Deniz Ademoğlu, Deniz Balkan, Deniz Özbek, Denizhan Algan, Derin Güzel, Derin Yavuz, Dilge Dilsiz, Doğuhan Karasu, Edit Levi, Efe Saatci, Ege Ağca, Ege Ertekin, Ege Arberk Erdoğan, Egemen Aydınay, Elif Ulusan, Elif Özer, Elif Seven, Elif Pek, Ella Aleksandra Polat, Esin Akgül, Eylül Bulgun, Ezgi Sönmez, Ezgi Özbakkaloğlu, Faik Sinan Canselen, Fatma Ceyda Nalbant, Gökhan Mungan, Güçkan Dilhan Limnili, Hakan Gürkan, Hanife Ceren Öztop, Ilgaz Tuncel, Irmak Özbek, İlayda Gündüz, İlayda Serter, İlayda Sena Çetindere, İlke Kıldacı, İpek Attaroğlu, İpek Uyar, İrem Bahadır, İrem Alçın, İrem Küsbeoğlu, İrem Coşkun, Joel Hemsı, Kerem Doğurga, Kumsal Müftüoğlu, Kutay Nazlı, Lal Dikencik, Lara Sude Tarhan, Larissa Deniz Saydı, Leila Doering, Mehmet Adıgüzel, Mehmet Ali Gözegir, Mehmet Can Susam, Mehmet Emre Erkanlı, Mehmet Göksu Kayaalp, Mehmet Kaan Madranefe, Melis Kaptanoğlu, Mert Karabağlı, Mert Türkmen, Mert Bilgiç, Merve Sıraçe, Metin Boztoprak, Mithat Berk Öztüre, Murat Baran, Murat Can Kaya, Murat Mert Orhan, Mustafa Tuntaş, Müge Öktem, Naz Aras, Nedime Tuana Şahin, Nilüfer Özhan, Nursima Kazancı, Oktay Çubuk, Onur Bilge Başgezer, Oya Öykü Şahin, Ozan Kokuludağ, Ömer Alp Aksu, Özge Menteş, Pertev Emre Palanduz, Pırıl Kenanoğlu, Rena Hazan, Sarp Oktay, Seda Köprülü, Selen Özpoyraz, Selen Gönül, Selin İvit, Selin Filizel, Selin Selçuk, Selin Yavuz, Semin Bade Baran, Sena Tolanay, Serra Özdemir, Serra Türkün, Servin Beliz Karasu, Sesim Özgenç, Sevde Aysima Yercan, Sıla Savaş, Sinan Erboy, Sinan Akalın, Sude Karadınç, Süeda Yurdadönen, Tevfik Berkay Yıldırım, Tutku Doruk Akdaş, Türkcan Alp Erselcan, Uras Varolüneş, Utku Arda Şaroğlu, Uygur Ersan, Yalım Közer, Yaren Denizaltı, Yasemin Avcı, Yekta Barış Baki, Yosun Asal, Zehra Melis Gürsoy, Zeynep Güldoğan, Zeynep Erçayhan, Zeynep Abalıoğlu, Zeynep Gürsoy, Zeynep Nazlı Günlü.

ÜSKÜDAR AMERİKAN LİSESİ 2015 MEZUNLARI

Ada Atasoy, Adnan Ege Şener, Ahmet Burak Ertürk, Akanay Çopuroğlu, Alara Zindancıoğlu, Alara Vural, Alara Bilgiç, Alara Ozaner, Ali Akan, Alihan Seyhun, Alper Batuhan, Alper Toygun Öneç, Angela Makri, Arınc Somer, Aslı Altan, Aslı Argit, Aslıhan Başak Akalin, Ata Can Güneri, Ata Ege Nalbantoğlu, Ata Meriç Devrançoğlu, Ataberk Oral, Ataberk Yetimoğlu, Atakan Gümüş, Atakan Botasun, Atom Şaşkal, Aybüke Şahin, Ayşe Birsan Otyakmaz, Ayşegül Sevilmiş, Azat Şaşkal, Barış Elmaslar, Batugay, Begüm Orhon, Begüm Atakan, Begüm Alara Şahinkaya, Bekem Görgü, Berkay Ünlü, Berkay Keçeci, Berke Alsancak, Berke Ayrancıoğlu, Beste Özer, Bora Özarslan, Buğra Can Aşci, Bulut Cem Çakmak, Burak Cem Dinçbal, Can Taşal, Can Özgün, Cem Arman Yenal, Cemal Can Saral, Cenk Ergürsel, Ceren Korkmaz, Damla Gürleyi, Defne Sarioğlu, Defne Özder, Deniz Akin, Deniz Ulcay, Deniz Başar, Deniz Oğul, Deniz Alp Savaşkan, Deniz Onat Karagülle, Derin Evcim, Doğukan Aktaş, Ece Sakaoğlu, Ecenaz Albayrak, Eda Bengi Özpak, Eda Selin Hayirseven, Efe Güroler, Ege Şükrü Tahmaz, Egecan Güler, Ekinsu Şanlı, Elif Türker, Elif Deniz Kayacan, Emine Pınar Katircioğlu, Enis Habib, Enver Ali Akova, Eren Gündoğdu, Ertan Aktosun, Erten Can Adigüzel, Etem Emirhan Yazgan, Ezgi Erinc, Ezgi Sanli, Fatma Begüm Karacaoğlu, Fatma Serra Akgiray, Fulya Daniş, Gamze Bilsen, Göktay Gökçen, Gözde Altunbulak, Gülten Dilara Dikencik, Güneş Deren Erbaş, Günsu Erdoğan, Hande Fatma Karataş, Hasan Tunca, Hatice Berra İnce, Irmak Yücel, İdil Uğurnal, İlknur Selen Haysal, İmgenur Tepecik, İpek Güney, İpek Çavuş, İrem Teberik, İrem Soytürk, İrem Naz Dolu, Kemal Mert Misirli, Levent Nihat Cankatan, Maral Taşkirici, Mehmet Aziz Esen, Melih Aybars Gündoğdu, Melis Toraman, Meral Özderici, Mert Dolaştır, Mert Enbiyaoğlu, Merve Sancar, Metin Aslan, Mualla Dilara Karademir, Murat Sarp Koçak, Naz Atilla, Nazlı Mutlu, Necati Alp Müyesser, Necdet Emre Kurultay, Neyir Başak Karabucak, Nida Biçak, Nur Ramoğlu, Orhan Şener, Orhan Deniz Toprak, Orhun John Balkuv, Ömer Serhat Dai, Öykü Özenç, Öykü Ece Ayaz, Özden Erturgut, Peren Baykara, Reyhan Güleriyüz, Sara Zeynep Ramazanoğlu, Sarp Gürakan, Seçkin Nisa Kurumahmut, Selim Alaybeyoğlu, Sena Türkiz Kardaş, Sera Alkan, Serdar Meral, Sergen Erdem, Simla Oral, Sinan Can Polat, Su Akgül, Suat Barış İplikçioğlu, Taha Süreyya Firidin, Talya Yiğitbaşı, Tayfun Turanligil, Turhan Emir Özmen, Uğur Mert Yaşar, Utkan Peker, Utku Aydın, Utku Süalp, Yağmur Yavuz, Yağmur İdil Özdemir, Yasemin Abra, Yelda İçöz, Yoel Barış Molinas, Yunus Can Çukran, Yusuf Çilgin, Yusuf Aras Kalkan, Yusuf Tunç Karadut, Zahit Başyigit, Zeynep Yilmaztürk, Zeynep Altıntaş, Zeynep Deniz Tokar, Zeynep Gizem Keskin.

TARSUS AMERİKAN KOLEJİ 2015 MEZUNLARI

Abdurrahman Ege Ünal, Afşin Alptuğ Demiralp, Akay Doğan Mengenli, Alara Gülcan, Alara Altuntaş, Alemşah Güneyiz, Alihan Mahanoğlu, Alp Dede, Asena Özünlü, Avni Can Yağci, Ayhan Ateşok, Bade Turgut, Başak Geylan, Berfin Sümer, Berfin Ege Bulut,

Berk Öcal, Berkay Boğa, Berke Mindiz, Berrasu Yüksel, Beste Uçan, Bilge Kağan Kimyon, Birsu Karaarslan, Büşra Dağıstan, Damla Bilgi, Damla Özaltın, Deniz Çolak, Deniz Hepdoğan, Deniz Kurdak, Dilan Bideratan, Ece Tayar, Ecem Hidiroğlu, Ecem Yağmur Demirtay, Edip Alp Ökten, Ekin Büyükyılmaz, Elif Aydın, Elif Oya Zaimoğlu, Emre Günaştı, Evren Döveci, Ezgi Gül Adanır, Fevzi Efe Seçer, Fırat Alan, Fikri Berk, Fulya Demirci, Göksun Canberk Uluğ, Gülsen Dilek Fidanoglu, İpek Elbeyli, Kaan Kuştemir, Kayra Cengiz, Kutay Vuruşkan, Mehmet Can Dönmezler, Mehmet Yarkın Yılmaz, Melis Al, Mertcan Kırçelli, Mustafa Doruk Aslancirit, Ogan Ozan Mülâyimsi , Oğuzhan Sert, Okan Yolbulan, Onat Ege Kutlutürk, Osman Kerem Küçükkurt, Ömer Kaan Çıragil, Polen Kenziman, Sarp Kalaycioğlu, Sefa Karakaya, Selen Terzi, Serkan Doğan, Şevval Naz Çakar, Tuğba Öz, Tuğcan Öder, Yağmur Ünal, Yusuf Gölbaşı, Yusuf Emir Gizir, Zeynep Naz Megrel.

Bilgileriniz güncel mi?

Sizlerle uzun yıllar iletişim içinde bulunmak bizim için büyük önem taşıyor.
Sizden birkaç dakikanızı ayırıp, veri tabanımızdaki
bilgilerinize bir göz atıp, varsa değişiklikleri bildirmenizi rica ediyoruz.

www.mezundb.com/guncel
adresinden bilgilerinizi kolayca güncelleyebilirsiniz.

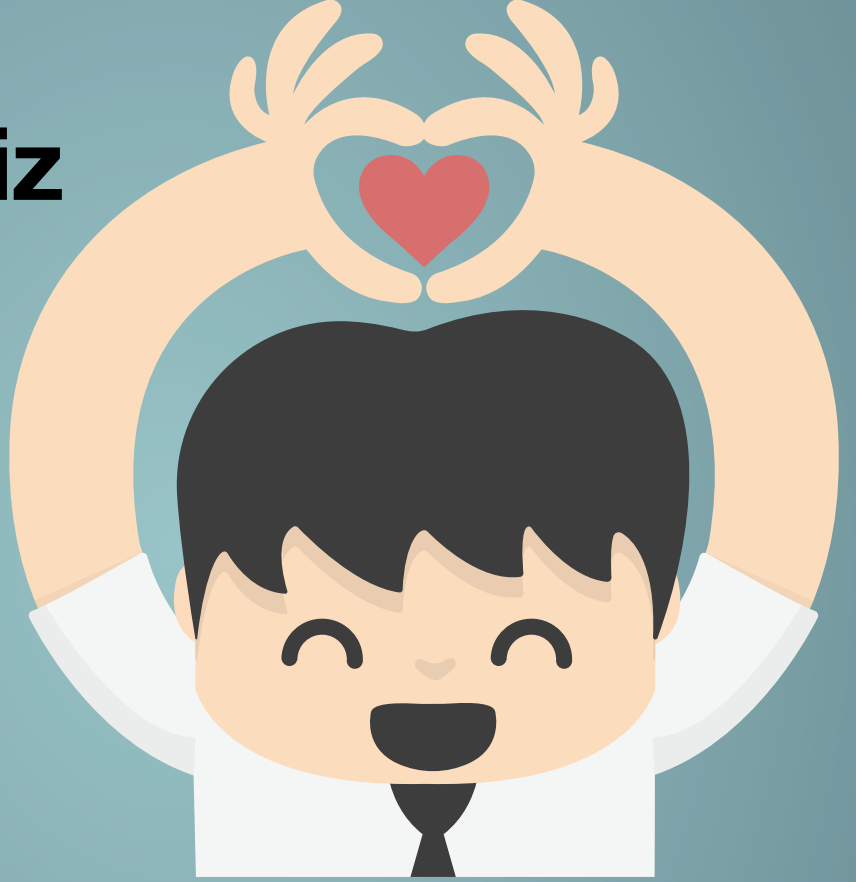

forum

ÖZLEM EROL UAA'84

'Sevdiğiniz işi yapın'

"Sadece emeklilik ve hafta sonları için çalışıyorsanız bu insanca değil. Yeni bir hayat mümkün." Bu sözlerin sahibi, 16 yıldır Amerika'da yaşayan Özlem Erol ile kısa bir süre önce yayımlanan kitabı ve ABD'de yaygınlaşan yeni iş yapma ve yaşam kültürü üzerine görüştük.

Özlem Erol, UAA'84 mezunu. 11 yıl IBM'de çalışmış. 1999 yılında, hayallerini gerçekleştirmek için ABD'nin San Diego eyaletine yerleşmiş. İlk iki yıl, iki değişik şirkette satış ve pazarlama müdürlüğü yapmış. 2003 yılında, işlerini sevmeyen ama sevdikleri işleri yapmak için ilk adımı atmakta zorlanan profesyonellere yardım etmeye başlamış. Your Best Life ilk şirketi. 2010 yılından itibaren pazarlama danışmanlığı yapmış. Şirketlerin daha hümanistik değerlerle müşterilerine yaklaşmalarına yardımcı olmayı hedefleyen Purposeful adındaki ikinci bir şirketi olmuş. Bu sene de, ABD'de yaşamak isteyenlere, buraya gelip iş kurmalarına yardımcı olmak için BOE Consulting şirketini kurmuş. Ayrıca

2015 yılının Mart ayında, *Create a Life You Love* adlı ilk kitabını yayımlamış. *Buluşma* olarak soruyoruz:

Son kitabınızda neler anlatıyorsunuz?

Kitabımın adı *Create A Life You Love*. Şu anda sadece İngilizce ama Türkçe çevirisi de olacak. Ülkenizi, bildiklerinizi ve alışkanlıklarınızı bırakıp, kendi küçük dünyanızın dışına çıkınca, değişik düşünüş ve davranış şekillerine daha çok dikkat eder oluyorsunuz. Benim gibi, farklı bakış açılarına ve yeni şeyler öğrenmeye istekli ve meraklıysanız bu süreç çok keyifli. Amerika'ya geldikten sonra değişik ve olumlu bulduğum davranış biçimlerini yazmaya başladım.

Özellikle, ABD'de iş aradığım dönem, benim için bir dönüm noktası oldu. Türkiye'de, bizler büyürken ►

çoğunlukla sorulmayan sorularla karşılaştım. Bir kariyer danışmanı, benim iş aradığımı öğrenince, bana ısrarla, hayatımdaki en ideal işin ne olacağını, en büyük tutkularımın neler olduğunu sordu. Ben, kendimi daha iyi tanıma fırsatı veren bu sürece bayıldım. Kendimize sormamız gereken ama vakit bulamadığımız veya cesaret edemediğimiz soruların yanıtlarını bilmek beni çok mutlu etti. Bunun hemen ardından, işinde kendini mutlu hissetmeyen ama ne yapacağını da bilemeyen veya ilk adımı atmak için cesaret gösteremeyen kişilere yardımcı olmaya karar verdim ve 2003 yılında koçluk yapmaya başladım. Kendi iş hayatımın da çok büyük ve güzel bir şirketle başlamasına rağmen kendimde sene içinde bir boşluk hissedip, bana tam olarak uygun olmadığını düşünerek, çok güvenli bir ortamı bırakıp, bilinmeze doğru yol aldım. Benimle aynı süreçte olan ve benzer şeyleri yaşayan kişilerle bu sayede çok güzel ve güvene dayalı bağlantı kurmaya başladım. Bu koçluk sürecinde, insanın kendi kuvvetli taraflarını, hayallerini, yapmak istediklerini ve kendisini nelerin mutlu ettiğini bilmesinin ne kadar önemli olduğunu daha iyi anladım. Sürekli eğitimler, kitaplar ve tanıştığım harika insanlar sayesinde kendi bilgilerimi bu konularda artırdım. Arttırdıkça paylaşma isteğim arttı. İnsanların nasıl hayallerini gerçekleştirdiğini, koşulları ne olursa olsun, kararlı adımlarla ilerlemelerini dinledim, gördüm, inceledim ve çok ilham aldım. Önce bütün bu öğrendiklerimi *blog* ve *newsletter*'lerle herkesle paylaşmaya başladım. En sonunda da, yazılarımı okuyan dostlarımla teşvikiyle bu yazılarımı bir kitapta toplayıp kendi hayalimi gerçekleştirme şansı elde ettim.

Ayrıca, sürekli gelişmemi sağlayan, bu yeni ortamımda benim hayatımı güzelleştiren, kolaylaştıran, beni mutlu eden bazı hayat becerilerini paylaştım. Benim için herkesin kendi potansiyelinin farkında olması ve sevdiği bir şeyi, hayatına hobi, kariyer veya kendi işini başlatarak entegre etmesi çok önemli. İnsan yaş aldıkça, hayat çok çabuk geçer oluyor. Madem hayat böyle değerli ve kısa; bunu sadece para kazanmak için tolere edeceğimiz bir işle geçirmek yerine, hayatımızı güzelleştirecek keyifli şeylerle bezemek çok daha anlamlı diye düşünüyorum. Bir daha geri

gelmeyecek anları değerlendirmek ve hayatımızı er-telememek gerektiğine inanıyorum.

'Sevdiğin işi yap' önermesi bugün çok revaçta. Siz 'Sevilen iş mi – paralı iş mi?' ikilemine düşenlere neler öneriyorsunuz?

Ben, kendi istediğini başarmış ve kağıt üzerinde değil, kendi içinde mutlu olmuş insanların hayatlarını inceledikçe ve okudukça ortak gördüğüm nokta şu oldu: Hepsi, akılları kadar, kalplerini de dinlemişler. Steve Jobs bunlardan biri. Üniversiteyi terk ederek, kendi yolunu bulmuş, onun kadar ciddi bir işadamlarından beklenmedik konuşmaları ve sözleri var. Hepsinde de 'Sevdiğiniz işi yapın,' diyor.

Bunun bize realistik gelmediğinin, hatta biraz ütöpik geldiğinin farkındayım. Hepimiz çocuklarımızı eğitmek, yedirmek ve içirmek için masaya yemek koymak için çabalıyoruz. Tabii hayatın gerçekleri var, para hepimize lazım ama çok dar çerçevede bakıp hiç risk almazsak, bu kısır döngüden çıkmamız mümkün değil. Endüstri devriminden öncesine bakarsanız, herkes kendi yeteneği olan sevdiği şeyi seçermiş. Fırın açarmış, çiftçi olurmuş, kitap yazarmış, şarkı söylemiş.

Özlem Erol'un kısa bir süre önce çıkan kitabı *Create A Life You Love*'un Türkçe çevirisi de olacak.

“Ne kadar iyi veya becerikli olursanız olun, artık ‘İşim 20-30 sene garanti,’ dememiz mümkün değil. O yüzden sevdiğiniz işi seçmek, bence, eskisi kadar büyük bir risk değil.”

İnsanlık tarihine bakarsanız, endüstri döneminden önce, yani yaklaşık 150 yıl öncesine kadar biz zaten böyle yaşıyormuşuz. Endüstri dönemi ile kendi zamanımızı para için satıp, önemli şeyleri emekli olacağımız senelere erteleme zihniyetini benimsemiş ve hiç sorgulamamışız.

Sonuçta, geçici olarak, hepimiz çok sevmediğimiz işlerde çalışmak zorunda kalabiliriz. Ama uzun dönemde hayatımıza anlamlı uğraşları iş olarak, iş kurarak sokamıyorsak da, en azından zaman ayırıp hobi olarak entegre edebiliriz diye düşünüyorum. Sadece emeklilik ve hafta sonları için yaşamak, bence insanlara göre değil. Ben ABD’de başlayan yeni bir akımı takip ediyorum. Son derece akıllı ve insancıl liderler sayesinde, artık, iş ve kişisel keyiflerin bir arada yaşanacağı bir döneme doğru gidiş var. Bu 150 senelik sistem bir 150 sene daha gitmeyecek kanısındayım.

Bu yüzden, şu anda sevmediğiniz bir işten para kazanmaya devam ederken, yaşınız ne olursa olsun, sevdiğiniz şeyleri öne çıkaran bir ikinci plan üzerinde çalışıp, bir gün o plana geçebilirsiniz.

Yeter ki, hayatınızdan, işinizden memnun değilseniz ‘Başka bir alternatif var mı?’ diye sorgulayın. Neyin sizin için en önemli olduğunu bilmek çok önemli. Mümkün olduğu kadar bu önceliklere ve sizin hayatınıza anlam katan şeylere göre yaşamak çok önemli.

Her şeyin bir bedeli var, tamamıyla öncelikleriniz ışığında, siz hangi bedeli ödeyeceğinize karar verebilirsiniz. Her gün, sevmediğiniz bir güne başlıyorsanız bunun bedelini siz ödeyebilirsiniz: ‘Ben hastalandım, mutsuz oldum, kendime saygımı yitiriyorum,’ demeye başlarsınız.

Zaten bugün ne kadar iyi olursanız olun, ne kadar becerikli olursanız olun, artık ‘İşim 20-30 sene garanti,’ dememiz mümkün değil. O yüzden sevdiğiniz işi seçmek, bence, eskisi kadar büyük bir risk değil. Çünkü sevmeden çalıştığınız işiniz de, en az o kadar riskli. Başka gerçeklerle, başka bir dönemde yaşıyoruz, kısa bir hayatımız var. En azından onu ‘kendimiz için en anlamlı hale getirmek en doğrusu,’ diye düşünüyorum.

Haftada 40-60 saat sevmeden geçirdiğimiz saatler, hayatımızın çoğunluğunu oluşturuyor. ‘Bunu gözden çıkarmayalım, en azından alternatifleri araştıralım,’ diyorum.

Şirketlerin hümanist değerlere hitap etmesinin önemine vurgu yapıyorsunuz. Bunu biraz açıklayabilir misiniz?

Ben, 2010 senesinde, danışmanlık şirketimi kurduğumda, tecrübemin olduğu pazarlama ve iş danışmanlığını, kendi inandığım değerler çerçevesinde yapmaya karar verdim. En eski ve artık işe yaramayan yöntemlerle bu işlerin yürümediğinin, sonuç alınmadı-

ğının farkındaydım. Şirketlerin, herhangi bir abartma, müşteriye veya müşteri adayını yanlış yönlendirme olmadan satış ve pazarlama yapabileceklerini anlatmaya ve uygulamaya başladım.

Şirket sahipleri ve yöneticiler karşıma geldiğinde onlara kendi özerlerine dönmelerini önererek, önemli bazı sorular soruyorum. Bu derin soruların yanıtlarının, şirketin pazarlama ve iş strateji planlarının temelini oluşturduğuna inanıyorum. Öyle bir dönemdeyiz ki, sosyal med-

ya sayesinde, herkes birbirini takip edebiliyor. Şirketler ve markalar kendi çevrelerini yaratıyorlar. Herkes saydamlık bekliyor. Tüketiciler, şirketin genel bilgileri dışında, orada çalışanların ve yöneticilerin insan taraflarını görmek istiyor. Tüketiciler, kar amacı gütmek dışında, şirketlerin başka neler yaptıklarına ve sosyal bilinçleri olup olmadığına dikkat ediyor. Yani, her şeyin başında, gerçek olmak ve insan olmak geliyor. Eğer kendinizi, olduğunuzdan farklı göstermeye çalışıyorsanız, zaten herkes bunu anlıyor.

Pazarlama ve iş stratejisi planlarını, tamamıyla bu açıdan ele alıp yapıyorum. Bunun dışında endüstri çağından bugünün paylaşımcı sürecine geçmek isteyen şirketlere yardım ediyorum.

Bu süreci birlikte tanınımlıyoruz. Benzer değişimleri yapan şirketlerin nasıl daha başarılı olduğunu ve daha çok kar yaptıklarını gösteriyorum. Bu gerçekten harika bir değişim. Tek tek de olsa, büyük veya küçük birçok şirket sahibi ve yöneticisi bu yeniliklere ilgi gösteriyor. Çok heyecan verici. Bazı şirketlerin çalışanlarına insanlık dışı davranışlarına üzüldükten sıkılmayı bırakıp, değişimin bir parçası olduğumdan beri çok mutluyum. İnandığım değerleri yaşarken, bir taraftan da başkalarına yardımcı olabilmek çok tatmin edici cidden. Bunları, Türkiye’ye geldiğimde konuşmalarında ve seminerlerimde anlatmayı arzu ediyorum. İkinci kitabım, bu konularla ilgili olacak.

Biraz da okul yıllarına gidelim. Üsküdar Amerikan Lisesi size en çok ne kazandırdı?

Üsküdar Amerikan, öncelikle, hür düşünmeyi, sorgulamayı ve dostluğu kazandırdı bana. Çok güzel ve önyargısız bir ortamda büyüdük. Şahane arkadaşlar edindim. En yakın arkadaşlarım 37 senedir hayatımda. Dünyanın neresinde olursak olalım, dostluklarımız bozulmadı. Hiç bencil olmadık. Her türlü müzik, spor ve etkinliği, yani okuldaki faaliyetleri; o günün Türkiye’sine göre çok şanslı olarak yaşadık ve keyfine vardık. Çok şanslı olduğumuzu, büyüdükçe daha çok anladık.

Kıvılcımlara ilgi büyüyor

Yüksek öğrenimli, orta sınıf ailelerin kızlarının, yani 'Kıvılcımların' yeni kabiliyetler kazanmalarını hedefleyen Değişim Liderleri Derneği, kuruluş dönemini geride bıraktı. Peki bu dönemde ne tür zorluklarla karşılaştı, bunlarla nasıl mücadele edildi?

Nazlı Ergenç Güneş ACI'98

Derneğin genel müdürü Nazlı Ergenç Güneş, süreci ayrıntılarıyla anlatıyor. Kendisini dinliyoruz: Ege Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nü bitirdikten sonra ACI'da öğrendiğim gibi hayallerimin peşinden koşma kararı aldım. Uzun zamandır hayal ettiğim, pastacılık konusunda eğitim almak üzere İstanbul'da, Conrad Otel'i'nin pastane bölümünde bir yıla yakın çalıştım. Bu sırada, butik pastacılık kurslarına katıldım ve 2005'te İzmir'de "bisQwi" isimli kendi butik pastanemi açtım. 2011'de eşimin işleri dolayısıyla Sapanca'ya taşındığımızdan burayı devrettim.

■ BİR PSİKOLOG ARANIYOR

Sapanca'da kızımı büyüttüm. 2013'te İzmir'e geri döndük. Bu sırada iş arayışına girdim. ACI mezunlarından Hülde Suloş (ACI'74) ile abla kardeş ilişkimiz vardır. Kendisine gelen bir iş fırsatını bana yolladı. Amerika'da Sema Başol'un (UAA'70) kurduğu Değişim Liderleri Derneği (DLD)'nin Kıvılcımlar Programında çalışacak psikolog arandığını söyledi.

Asıl mesleğim olan psikolojide hiç iş deneyimim yoktu; fakat CV'mi gönderip şansımı denemek istedim. Kendisiyle yaptığımız Skype görüşmesi ve İzmir'de bulunan UAA sınıf arkadaşı ve DLD yönetim Kurulu Başkanı Jale Ergelen (ÜAA'70) ile görüşmelerimiz sonucunda Kıvılcımlar Programı'nda kolaylaştırıcı

(facilitator) olarak göreve kabul edildim.

■ GENEL MÜDÜRLÜK MÜ? NEDEN OLMASIN?

Benim için, daha heyecanlı olanı, bundan birkaç gün sonra aldığım bir mailde, derneğin genel müdürü olma teklifinin bana sunulmasıydı. Üniversite hayatım süresince, üç yıl AIESEC'te gönüllü olarak çalışmış olmamın verdiği deneyimime de güvenerek, bu görevi büyük bir istekle kabul ettim.

■ KADRO BÜYÜYOR

İki yıldır DLD'yi daha başarılı ve profesyonel yapmak için el ele verdik çalışıyoruz. Bu süreç içerisinde aramıza Prof. Nakiye Avdan Boyacıgiller (UAA'70) de katıldı, kendisi şu anda yönetim kurulu üyemiz olarak bize destek veriyor. Ayrıca Ayşe Nur Gedik (ACI'81) de kuruluşumuzdan bu yana denetim kurulu üyeliğimizi yapıyor ve hiç bir zaman bizden desteğini esirgemiyor.

■ KIZLARIMIZ KENDİ İÇLERİNDEKİ POTANSİYELİ GÖRSÜNLER DİYE...

Değişim Liderleri Derneği olarak henüz çok tanınmış bir dernek değiliz; fakat UAA ve ACI mezunu birçok dostumuzun desteğini arkamıza alarak gelişmekteyiz. Amacımız, Türkiye'de çalışan kadınların sayısının artması, toplumda lider konumunda daha çok kadın olması... SEV okullarında, bizler, birçok kişisel gelişim eğitimi aldık ve hayata

şanslı başladık; fakat bizler kadar şanslı olmayan Türkiye'nin birçok yerinde yaşayan üniversite öğrencisi kızlar var. Bizlerin bu kızların kendilerine güvenlerini sağlamak amacıyla İzmir, Düzce ve Gölçük'te bulunan gruplarımızda onlara verdiğimiz kişisel gelişim eğitiminden yararlandılar. Bu eğitimlerden aldıkları bilgileri uygulama fırsatını buldular. Halen, Kıvılcımların, kendileri karar verdikleri sosyal değişim projesiyle, kendi içlerindeki potansiyeli görmelerini sağlamaya çalışıyoruz.

Hedef olarak seçtiklerimiz, orta halli ailelerin, devlet okullarında okuyan ve ailede ilk defa üniversiteye giden kızları. Yani memleketimizin geleceği için son derece önemli eğitimli kızlar.

■ SORUNLARA RAĞMEN BÜYÜMEK

Yeni kurulan bir dernek olarak, tabii ki, bu faaliyetlerimizi sürdürmek kolay olmuyor. Karşıma çıkan birçok sorun var. Bunların en başında derneğin kuruluşu geliyor. Sema Başol, 2009 yılında Kıvılcımlar Programı'nı Türkiye'de ilk uygulamaya başladığında bunu uygulayacak pilot bir grup aramış. Bu pilot çalışmayı, güzel bir tesadüf ile Jale Ergelen üstlenmiş.

İlk başlarda, bu çabayı destekleyecek kişiler bulmada zorlanmışlar ama yılmadan çalışmalarına devam etmişler. Görmüşler ki, bu program büyük bir ihtiyacı karşılıyor, her sene giderek

büyümüşler. Hem destekçileri artmış, hem de katılan öğrenci sayısı... Daha sonra, 2011 yılında, Değişim Liderleri Derneği kurulmuş, böylelikle çalışmalarını resmiyet kazanmış.

■ İYİ ORGANİZE OLDUK, TEKNOLOJİYİ KULLANMAYI ÖĞRENDİK

Bir diğer sorun da aradaki mesafeler. Öğrencilerimiz, gönüllülerimiz ve destekçilerimiz birçok şehre dağılmış şekilde, hatta Amerika'da bile destekçilerimiz var. Aramızda çok iyi organize olmayı, planlı hareket etmeyi ve iyi iletişimin önemini öğrendik. Bir de, tabii, teknolojiyi iyi kullanmayı... Skype gibi. Düzenli bir şekilde yapılan Skype görüşmelerıyla ve Sema Hanım'ın senede iki defa yaptığı Türkiye ziyaretleriyle uzaklık sorunu da çözüldü.

■ KIZLARIN ÖN YARGILARI DEĞİŞİYOR

TEV Kız Öğrenci Yurdu Müdürlüğü'nü İzmir'de yapmış olan Jale Ergelen,

öğrencilere programı anlatmak için ilk senelerde çok mücadele etmiş. Başta, Kıvılcımlar, derslerine engel olduğunu söyleyerek, burslarını kaybetme endişesi yaşadıklarını belirtmişler. Fakat, dönem sonunda, Kıvılcımlar Programı'nın onlara kattığı çok şey olduğunu, artık hayata farklı baktıklarını, kendilerini geliştirmekten korkmadıklarını söylemişler.

■ İLGİ BÜYÜYOR, YÜZLER GÜLÜYOR

2012 dönemi İzmir öğrencilerimizden Hatice İlhan (İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü Fizik Bölümü öğrencisi) ilk sene programı tamamladıktan sonra ikinci sene de devam etme karar almış. İlk sene kendisine hiç katkısı olmadığını ve zaman kaybı olduğunu zannetmiş ama ikinci sene sonunda DLD için kendisi de birşeyler yapmak istediğini söylemiş, yani programın kendisine olan katkılarını görmüş. Şu anda, kendisi, İzmir'de mezunlar sorumlusu olarak bize destek veriyor.

2012 Gölcük öğrencilerimizden Müge Biçimli (Kocaeli Üniversitesi İşletme Bölümü öğrencisi) ise programa ilk başladığında kendisine nasıl katkısı olacağını anlamadığını; fakat devam ettikçe kendinde farkındalık yarattığını söylüyor. Kendisi Yapı Kredi'nin Heroes programına başvuran üç bin kişi arasından seçilerek, ilk 40'a girdi ve stajını, Yapı Kredi Bankası İnsan Kaynakları Bölümü'nde tamamladı. Bu programa seçilebilmesinin nedeninin, Kıvılcımlar Programı'nın ona olan katkıları olduğunu söylüyor. Bu dönem ise, programımız artık başarısını kanıtladı ve programa katılan öğrenciler arasından başvuruları değerlendirip eleme yaptık. Önümüzdeki yıllarda başvuruların daha da artacağına inanıyorum.

*Bizimle irtibat kurmak isteyenler için;
e-mail adresimiz: info@degisimliderleri.org
Web sitemiz: www.degisimliderleri.org
Hesap numaramız:
Garanti Bankası, Gölcük Şubesi
IBAN: TR460006200028700006298414*

Macbeth

Oynamak

O kulda sahne tozu yutanların ortak özelliği bir Shakespeare oyununda oynamak... Shakespeare denildiğinde akla gelen en kısa ama herhalde en çarpıcı oyun *Macbeth*'tir.

Peki ACI'da *Macbeth* nasıl oynanır?

Enis Köstepen, süreci anlatıyor: "İngiliz edebiyatı dersinde hocamız Kerime Hanım'ın tam desteğiyle dönem ödevi olarak *Macbeth*'i sahneye koyduk. Tiyatrosunu oynadık, parodisini yaptık, filmini çektik. Hatta müzik albümü bile düzenledik. Kısacası *Macbeth*'in etinden, sütünden, her şeyinden yararlandık."

Halim Ercan da bize bir Shakespeare tüyosu ve-

riyor. Oyunların ilk 10 dakikasında mutlaka büyük bir sürprizle girmiş. *Macbeth*'deki üç cadı gibi. *Hamlet*'te nöbetçilere görünen hayalet gibi.

UAA'dan Pelinci Ekinci Kaya da, *Macbeth* oynayanlardan... Kendisine soruyoruz: *Lady Macbeth*'i mi oynadınız? "Hayır" diyor "Beni biraz iri gördüler herhalde, *Macbeth* rolünü verdiler."

Macbeth, bildiğimiz gibi bir iktidar hırsını anlatıyor.

Aynı zamanda da, lise mezunlarımıza, hayata atılıp çevrelerindeki insanları daha iyi tanırken *Lady Macbeth* gibilerinden uzak durmaları konusunda küçük bir uyarı yapıyor.

Sağda Pelin Ekinci Kaya (UAA'93) okul günlerinde *Macbeth* ve arkadaşı Emel Uçarar (UAA'93) ise *Lady Macbeth* rolüyle sahneler...

Ahşabın çekici ve sıcak yüzeyini,
seramiğin doğal özellikleri ile
birleştiren Çanakkale Seramik,
parke görümlü seramikleriyle
Kale Mağazaları'nda.

REDHOUSE'TAN BENZERSİZ BİR DERGİ!

REDHOUSE QUIZ & PUZZLE BOOK

★ **HEM EĞLENİN HEM ÖĞRENİN!** ★ **ÖDÜLLÜ BULMACA**
★ **TOPLAM 42 TEST VE BULMACA** ★ **DOĞA DOSTU KALEM HEDİYE**
★ **YAKLAŞIK 400 İNGİLİZCE SÖZCÜK**

www.redhouse.com.tr

www.facebook.com/RedhouseYayinlari
twitter.com/RedhouseKitap

**TÜM
GAZETE BAYİLERİ,
KİTAPÇILAR VE
MARKET ZİNCİRLERİNDE
BULABİLİRSİNİZ!**